

Giới thiệu Hoàng Nữ Trở Về

Thể loại: Cổ đại, Sùng

Đường đường là một vương bài đặc công nổi tiếng ở thời hiện đại vậy mà lại bị xuyên không về cổ đại. Đáng nói ở đây là Mạc Linh Nhi là xuyên vào một nữ nhi có tính cách hoàn toàn trái ngược, có lắm không đó, ta cư nhiên lại trở nên vô dụng lại còn bị mẹ kế hãm hại, thứ muội giành giật vị hôn phu, cận bã nam có tình nhân bên ngoài? Xem cô làm thế nào hóa thân thành Phụng Hoàng đâm mù mắt chó của các người.

Vô ý giải độc cho một vị Vương Gia, nhưng mà, Cái tên Vương Gia lãnh khốc này sao lại mặt dày như thế này.”Nhà người thích ta ở chỗ nào, Bồn tiểu thư thay đổi!” “thích ở chỗ ta không thích người” Vậy Bồn cô nương quyết định thay đổi thành thích người. Nhưng mà... “Bầm bảo, Vương Gia, Tô công tử ở phía trước chờ Vương Phi đi du ngoạn.” “Vậy chúng ta đi cửa sau.” “Lại bầm bảo, Thái tử nước láng giềng đã cố thủ ở cửa sau.” Thế là Nam Cung Dạ bộc phát, “Truyền lệnh xuống, Bồn Vương muốn ở trong phòng Vương Phi bảy ngày bảy đêm không ra cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bị hãm hại

Đêm khuya trăng thanh gió mát, nơi ngõ hẻm đèn đóm lơ mờ, một nhóm người thậm thà thậm thụt vác một bao tải lớn tiến vào từ cửa sau.

Có lẽ là do động tác của mấy người đó quá mạnh, vật thể không rõ trong bao tải hơi động đậy.

Mạc Linh Nhi tỉnh lại, phát hiện tầm mắt đen kịt.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Không phải cô đang thực hiện nhiệm vụ của tổ chức cùng Tô Thiên Nhiễm hay sao?

Cảm giác không có chút sức lực này là thế nào?

Kẻ nào to gan như vậy, dám bắt cô vào bao tải khiêng đi.

Cô đang định giãy giụa thì lại nghe thấy tiếng nói.

“Đại ca, Lưu viên ngoại khi nào mới đến?” Một tên mặc đồ đen hỏi.

“Thằng nhóc này, hỏi nhiều thế làm gì?”

“He he, là thế này, Mạc đại tiểu thư xinh đẹp thế này mà bị lão già háo sắc béo ú kia chà đạp, đúng là đáng tiếc...”

“Đừng đừng, lão háo sắc kia cũng sắp sáu mươi rồi mà ngày nào cũng chui vào lầu xanh, sớm muộn gì cũng chết trên ngực đàn bà.” Đám người áo đen khác phụ họa: “Không chỉ vậy đâu, lão háo sắc kia còn rất tàn nhẫn và bạo lực. Nghe nói hai ngày trước lão ta vừa chơi chết cô ả tiểu thiếp mới lấy đấy, sau đó còn ném ra ngoài cửa chính nữa.”

Tên đại ca áo đen lúc này mới lên tiếng: “Ha ha, các người nói có lý.” Ánh mắt gã lộ vẻ thèm thuồng: “Dù sao cuối cùng cô ta cũng bị chà đạp, sao không cho huynh đệ chúng ta hưởng thụ chút?” Gã đã từng nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Mạc đại tiểu thư này rồi.

Gã vừa nói xong thì cô gái được bọn họ vác theo đột nhiên phản ứng.

“Đại ca anh minh! Ha ha!”

Mặc dù không rõ cách xưng hô của bọn người này từ đâu ra, nhưng Mạc Linh Nhi vẫn hiểu nội dung cuộc đối thoại.

Trong bóng tối, đôi mắt sắc bén của Mạc Linh Nhi trở nên lạnh lẽo.

Muốn động vào cô à? Ha ha.

Chỉ có hai ba tên, cô chẳng coi ra gì. Cho dù tình trạng hiện tại khá bất lợi với cô, nhưng đừng quên cô vốn là đặc công hàng đầu, rất có tiếng trong nghề.

Khi xưa cô bị trúng kịch độc mà vẫn có thể tiêu diệt cả ổ tên trùm ma túy lớn mà chỉ nghe tên đã làm người ta sợ mất mật.

Sau khi hiểu rõ mục đích của đối phương, cô cũng không nôn nóng, có người muốn chạy đến tìm cái chết, cô chắc chắn sẽ không nương tay.

Tên áo đen mở cửa một gian phòng, kéo Mạc Linh Nhi từ trong bao tải ra ném lên giường: “Hai người đi canh cửa, nếu Lưu viên ngoại đến thì biết làm thế nào rồi đây.” Tên thủ lĩnh nhìn người trên giường rồi dặn dò.

“Vâng, đại ca cố lên, ha ha.” Hai tên kia cung kính đóng cửa lại, song vẫn vờn cổ ra hóng.

Trong chớp mắt gã áo đen cởi quần áo, Mạc Linh Nhi trên giường đột nhiên mở mắt ngồi dậy. Gã áo đen sùng sốt, sau đó lại cười khà ồ. Gã đang định lên tiếng thì chợt thấy Mạc Linh Nhi nhếch miệng cười lạnh.

Tia sáng chói mắt lóe lên, nhanh đến mức gã áo đen chỉ thấy mắt hoa lên.

Ngay sau đó, nụ cười khà ồ trên mặt gã cứng lại, hết thấy những lời ghê tởm bị nghẹn ngay cổ họng, không bao giờ thốt ra được nữa.

Gã ngã trên mặt đất, ánh mắt như thể không tin nổi, vì sao lại có người có tốc độ nhanh đến vậy, nhanh đến mức gã không nhìn rõ cô ta ra tay như thế nào.

Hai tên thuộc hạ nghe thấy âm thanh khác thường thì nhìn nhau cười dâm đãng, đại ca nhà chúng đúng là quá thô lỗ rồi.

Nhưng nghe kĩ lại, trong phòng không còn tiếng động gì nữa.

Vì vậy một trong hai tên tò mò đẩy ra một khe hở, bên trong đại ca nhà bọn chúng đang nằm lăn ra đất. Hai tên lập tức tiến vào. Vừa vào cửa đã cảm giác có tiếng gió xẹt qua, tên áo đen kinh ngạc đứng im tại chỗ.

“Sao thế?” Tên áo đen phía sau đẩy tên đang trước một cái.

Tên đang trước bị đẩy đổ người xuống, trên cổ có một vết máu đỏ tươi.

Tên còn lại nhất thời sợ đến mức trợn mắt há miệng, nhưng đúng lúc này, Mạc Linh Nhi từ đằng sau dùng cây kéo đâm vào cổ tên đó một nhát vừa nhanh vừa chuẩn. Tên áo đen ngay cả cơ hội quay đầu cũng không có đã vĩnh viễn ngã trên mặt đất.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong vài phút.

Mạc Linh Nhi ném chiếc kéo xuống, bình tĩnh xoa tay.

Cuộc sống máu me thế này cô đã quen từ lâu rồi.

Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân! Cô không phải là thánh nữ, cho nên nếu có người muốn cô xuống địa ngục, cô nhất định sẽ tiến kẻ đó xuống suối vàng trước.

Nhưng tốc độ thế này là sao? Mạc Linh Nhi nhú mày, nếu để Tô Thiên Nhiễm thấy nhất định sẽ cười cô bị thụt lùi mất. Hết cách rồi, ai bảo cô đang bị trúng thuốc mê chứ.

Câu này nếu để cho tên áo đen nghe được có lẽ sẽ tức chết thêm lần nữa, hai phút giết ba tên đàn ông mà còn chê chậm? Đùa à? Lại còn là đang trúng thuốc mê nên mới chậm như vậy?

Đúng là không hợp lẽ trời mà!

Mạc Linh Nhi ngồi xuống tự rót cho mình một cốc nước, nhìn căn phòng phục cổ xa lạ này.

Nhờ vào ánh trăng bằng bạc, có thể thấy chiếc cốc trong tay cô chạm khắc từ đồng, phong cách rất cổ xưa. Nhưng Mạc Linh Nhi không hề kinh ngạc, bởi vì vừa rồi cô đã tiếp nhận kí ức của nguyên chủ.

Cô xuyên không rồi.

Mạc Linh Nhi cười lạnh, nhưng không hoang mang lắm mà nhanh chóng chấp nhận sự thật này.

Cô xuyên đến một không gian không có trong lịch sử, ở đây cô cũng tên là Mạc Linh Nhi, từ nhỏ đã mồ côi mẹ, cha không thương yêu, mẹ kế thì tìm đủ cách hãm hại. Thử mười ganh ty nhan sắc của cô, thường dùng kế hại cô, thậm chí còn lan truyền chuyện xấu của cô khắp nơi. Thế là mọi người đều biết đích nữ của phủ Thừa tướng lòng dạ độc ác, dốt nát kém cỏi, còn mặt dày mày dạn bắt Ngũ hoàng tử cười làm vợ. Hề nhắc tới cái tên Mạc Linh Nhi là mọi người đều coi khinh. Thậm chí còn có những người kể chuyện lấy cô làm hình mẫu phản diện. Thế nên cuộc sống của Mạc Linh Nhi ở phủ Thừa tướng có thể tưởng tượng là khổ cực thế nào.

Không chỉ không được ăn no mặc ấm, cô còn thường bị đánh mắng, đến người hầu trong nhà cũng leo lên đầu lên cổ sai cô làm việc, còn mình thì lười biếng.

Thân là đích nữ tôn quý mà bị đối xử như thế này, không thể dùng từ nào mà hình dung sự hoang đường ấy được.

“Hừ, nếu yếu đuối lại là độc ác, lương thiện là sỉ nhục, thì cô đúng là đáng thương.” Mạc Linh Nhi dựa theo kí ức trong đầu mà nhận xét.

Đột nhiên nghĩ đến gì đó, Mạc Linh Nhi lập tức bắt mạch cho mình.

Quả nhiên là trúng độc, hơn nữa còn là loại độc mãn tính. Kịch độc mãn tính lại thêm thuốc mê đối với cơ thể yếu ớt quanh năm không đủ dinh dưỡng này là đã đủ hiểu vì sao Mạc Linh Nhi lại ở đây rồi.

Rốt cuộc là ai muốn hại cô? Hay có thể nói là, hại tôi?

Mạc Linh Nhi nheo mắt, hai tay siết lại.

Bất kể là ai, tôi nhất định sẽ giúp cô tìm ra hung thủ, bất hủn phải trả giá! Về sau tôi sẽ không để bất cứ kẻ nào động vào cơ thể này một sợi tóc.

Tôn chi của Mạc Linh Nhi cô là nước sông không phạm nước giếng, nhưng nếu kẻ nào động vào cô thì sẽ nhỏ cỏ tận gốc!

Uống xong cốc nước, Mạc Linh Nhi đang định đi ra thì bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân.

Mạc Linh Nhi nhanh chóng trốn đi.

Chỉ nghe tiếng bước chân ngày càng gần.

Mùi máu trong không khí cũng càng nồng hơn.

Mạc Linh Nhi hơi nhú mảy, trong lòng hơi nghi hoặc, song cơ thể đã vào tư thế chuẩn bị tấn công.

Không ngoài ý muốn, cửa bị đập tan. Chỉ thấy một người đàn ông cao lớn xông vào rồi nhanh chóng dùng cơ thể chặn cửa lại.

Tên này bị trọng thương! Mạc Linh Nhi liếc mắt một cái là nhận ra.

“Ai!” Người đàn ông lạnh lùng nói, trong nháy mắt không khí như đông lại. Đôi mắt như chim ưng không bỏ qua bất cứ xó xỉnh nào.

Mạc Linh Nhi thăm mắng mình sơ suất để lộ hơi thở.

Lúc Mạc Linh Nhi chuẩn bị đi ra, chợt cổ cảm thấy lạnh lẽo, một đôi mắt lạnh băng nhìn thẳng vào cô, bàn tay mạnh mẽ chuẩn xác bóp chặt cổ Mạc Linh Nhi.

Trước mắt cô xuất hiện một gương mặt mang mặt nạ mạ vàng.

Tốc độ này nhanh đến mức Mạc Linh Nhi cũng phải giật mình.

Xem ra gặp phải cao thủ rồi.

Thấy Mạc Linh Nhi không trả lời, người đàn ông tăng lực tay, Mạc Linh Nhi vì không thờ nổi mà mặt đỏ gay, sự lạnh lùng của hắn ta khiến cô phải sợ hãi!

Khí thế thật mạnh mẽ! Nhất thời Mạc Linh Nhi lại cảm nhận được hơi thở của sự chết chóc.

Không được! Tiếp tục như vậy mình sẽ chết trong tay hắn mất!

Thế là Mạc Linh Nhi tung một cú đấm vào vết thương trên ngực người đàn ông.

Cặp mắt lạnh lùng của hắn ta đã quan sát hết mọi phản ứng của Mạc Linh Nhi. Hắn lập tức đưa tay che ngực, sẵn sàng phản kích.

Lúc tay của Mạc Linh Nhi sắp chạm đến ngực người đàn ông, tay phải hắn ta đã chuẩn bị trả đòn Mạc Linh Nhi rồi. Nhưng không ngờ Mạc Linh Nhi lại di chuyển vị trí trong chớp mắt, ném nguyên túi bột thuốc mê vừa lấy được từ chỗ ghế áo đen vào mặt người đàn ông ngay lúc hắn ta còn chưa kịp phản ứng.

Gặp thời thế, thế thời phải thế, Mạc Linh Nhi biết rõ hiện giờ mình không đánh được cao thủ trước mắt này nên chỉ đành sử dụng thủ đoạn.

Người đàn ông nhất thời không đề ý nên bị Mạc Linh Nhi tránh thoát.

Mạc Linh Nhi lập tức chạy ra cửa, hoàn toàn không quan tâm đến vết mặt đen như đáy nồi dưới tấm mặt nạ kia.

“Thuộc hạ Mạnh Phi đến chậm, xin chủ nhân trách phạt.” Mạc Linh Nhi vừa đi thì Mạnh Phi liền xuất hiện trước mặt người đàn ông đeo mặt nạ.

“Xử lý xong rồi?” Người đàn ông đeo mặt nạ lạnh lùng hỏi.

Mạnh Phi càng cúi thấp hơn: “Thuộc hạ đã xử lý hoàn toàn kẻ theo đuôi rồi.”

“Ừm, về sau hy vọng đừng bao giờ xảy ra loại chuyện này nữa.”

“Vâng!” Mạnh Phi càng xấu hổ cúi đầu, nếu không phải hắn ta nhất thời sơ suất tiết lộ hành tung của tôn chủ, khiến tôn chủ đang lúc phát bệnh lại bị đuổi giết đến nơi ô uế như thế. Không ngờ tôn chủ lại không trách tội hắn ta, trong lòng hắn ta càng khó chịu. Ngẩng đầu nhìn lướt qua vết thương của người đàn ông đeo mặt nạ, hắn ta sốt ruột: “Chủ nhân, vết thương của người...”

“Không sao, đi điều tra cô gái đã ở trong căn phòng này tối hôm qua.”

Mạnh Phi hơi run lên, nhưng lại nhanh chóng phản ứng lại: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đến nhà gây sự

Mạc Linh Nhi đi rất nhanh, thấy tên đàn ông kia không đuổi theo thì mới thả lỏng.

Nhìn bầu trời đã tảng sáng, nếu cô không quay về thì chỉ sợ sẽ xảy ra phiền phức.

Mạc Linh Nhi dựa vào kí ức đi thẳng đến phủ Thừa tướng.

May mà khu nhà Mạc Linh Nhi ở vô cùng hẻo lánh, bình thường sẽ không ai ghé qua, vừa đúng ý cô.

Mạc Linh Nhi đi đến viện của mình, vừa nhìn khỏe miệng đã giật giật.

Đúng là không thể đơn sơ hơn được nữa.

Nhưng giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này, Mạc Linh Nhi đi nhanh vào trong nhà, lại phát hiện có người đang nằm trên mặt đất.

Mạc Linh Nhi nhìn kĩ mới nhận ra là nha hoàn Tố Nguyệt của mình, thế là cô bước lên đỡ Tố Nguyệt dậy rồi vỗ nhẹ lên mặt: “Tố Nguyệt, Tố Nguyệt?”

Trong kí ức của cô, bao nhiêu năm nay chỉ có mình Tố Nguyệt vẫn luôn trung thành ở bên.

Tố Nguyệt bắt đầu mở mắt: “Ồ, tiểu thư, sao tiểu thư lại ở đây?”

Thấy Tố Nguyệt vẫn còn ngơ ngác nhưng không sao, cô cũng yên tâm.

“Ta phải hỏi em sao lại nằm lăn ra đất mới đúng?”

“A? Nó... nó tỳ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Hình như... có người đánh nó tỳ một cái từ đằng sau, sau đó không biết gì nữa.” Tố Nguyệt nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, đột nhiên sợ hãi kêu lên, túm lấy Mạc Linh Nhi nhìn kĩ: “Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?”

Mạc Linh Nhi thấy ấm lòng, nha đầu này lúc nào cũng quan tâm cô như vậy.

“Ta đang đứng trước mặt em, còn có thể xảy ra chuyện gì được?” Mạc Linh Nhi mỉm cười với Tố Nguyệt.

Tố Nguyệt thấy thế không khỏi ngây người, sao nàng lại cảm thấy tiểu thư hình như khác?

Nàng dụi mắt nhìn lại, đây vẫn là tiểu thư nhà mình mà.

“Tố Nguyệt, em đi lấy cho ta chậu nước, ta muốn rửa mặt chải đầu.”

Trời đã dần sáng rồi, nếu không có gì bất ngờ thì lát nữa sẽ có người đến gây sự.

Nói xong Mạc Linh Nhi đi thẳng vào phòng, Tố Nguyệt kinh ngạc đứng ngây như phỗng.

Mạc Linh Nhi ngồi trước bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương mà ngơ ngẩn.

Chỉ chốc lát đã thấy Tố Nguyệt bung một chậu nước vào vội vàng đặt xuống: “Tiểu thư, không hay rồi, phu nhân dẫn người đến viện chúng ta.”

Mạc Linh Nhi nhú mày, hành động nhanh thật đấy.

“Tiểu thư!” Tố Nguyệt thấy Mạc Linh Nhi vẫn ngồi im thì sốt ruột vô cùng. Tiểu thư hôm nay làm sao vậy chứ, sao lại không có chút phản ứng nào? Phu

nhân đến chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Thấy Tô Nguyệt ở bên cạnh giậm chân nôn nóng, Mạc Linh Nhi không kìm được phì cười: “Em sốt ruột gì chứ. Tới thì tới, chúng ta còn có thể trốn đi được à?”

“Nhưng mà...” Tô Nguyệt vẫn sợ phụ nhận lại âm thầm làm hại tiểu thư.

Mạc Linh Nhi nhìn Tô Nguyệt rồi nói: “Yên tâm đi.” Sau đó lại nói: “Chải đầu giúp ta.”

Tô Nguyệt thấy đáng về đã định liệu trước của Mạc Linh Nhi thì không hiểu sao lại yên lòng hơn.

Hôm nay hình như tiểu thư vô cùng xinh đẹp và hấp dẫn. Ngày thường tiểu thư luôn rụt rè lo ngại, cho dù dung mạo có đẹp hơn nữa cũng không được yêu thích, bây giờ thì ngược lại, đáng về thờ ơ hờ hững lại khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Thôi, nếu tiểu thư đã nói vậy thì cùng lắm mình liều cái mạng nhỏ này để bảo vệ tiểu thư, Tô Nguyệt thầm nghĩ.

Ở bên kia, Vương thị dẫn người lo lắng chạy đến, chỉ sợ ngay giây sau Mạc Linh Nhi sẽ quay về khuê phòng. Nhưng nghĩ lại, cho dù có bỏ được về thì cô ta cũng không còn tâm thần trắng nữa. Đến lúc đó bà ta sẽ thì thầm bên tai lão gia, Mạc Linh Nhi sẽ muôn đời muôn kiếp không trở mình được nữa. Thanh Nhi của bà ta sẽ trở thành đích nữ tôn quý, là hoàng tử phi chân chính, cuối cùng còn có thể lên ngôi mẫu nghi thiên hạ. Lúc đó bà ta chính là nhạc mẫu của hoàng thượng rồi.

Nghĩ vậy bước chân của Vương thị càng nhanh chóng hơn.

Bà ta gần như đã nhìn thấy vinh hoa phú quý đang vẫy gọi.

Khi đám người hùng hổ đến viện của Mạc Linh Nhi, Vương thị liếc mắt đã nhìn thấy người đứng trước cửa, bà ta không tin nổi nhìn chăm chăm phía trước.

Thấy Mạc Linh Nhi cười tươi như hoa đứng ở cửa, Vương thị lập tức sụp đổ.

Ai có thể nói cho bà ta biết, vì sao con tiện nhân này lại vẫn yên lành đứng ở đây không?

Vương thị hung dữ nhìn chăm chăm Quế ma ma đứng bên, ánh mắt tràn đầy tức giận.

Lúc Quế ma ma nhìn thấy Mạc Linh Nhi cũng tưởng là gặp phải ma.

Không thể nào, rõ ràng bà ta đã nhìn thấy đám người đó bắt cô ta đi rồi cơ mà.

Hông rồi, nếu việc này không thành, chẳng phải phụ nhân sẽ...

Vừa nghĩ thế bà ta liền cảm giác có một ánh mắt cay độc nhìn chăm chăm mình, Quế ma ma vừa nhìn sang chân đã nhũn ra.

Tieu rồi.

“Phu nhân, lão nô...”

Không đợi Quế ma ma nói xong, Vương thị đã thấp giọng quát: “Im miệng cho ta. Lát nữa sẽ tính sổ với ngươi!”

Quế ma ma lập tức choáng váng, với thủ đoạn của phu nhân, bà ta sẽ phải lãnh đủ.

Không sao không sao, cho dù con tiện nhân này đã trở về, nhưng không chừng đã không còn giữ được tâm thần nguyên vẹn nữa.

Nghĩ vậy Vương thị dần dần bình tĩnh lại.

Bà ta dẫn đám người đi đến trước mặt Mạc Linh Nhi.

“Sao hôm nay Linh Nhi lại dậy sớm vậy?” Vương thị cười giả lả.

Mạc Linh Nhi thâm cười lạnh, không ngờ Vương thị này cũng có chút năng lực, còn tiếp tục giả vờ được.

Mạc Linh Nhi dường như được ưu ái mà sợ hãi, lập tức áp ứng nói: “Chỉ là... cảm thấy dậy sớm một chút thì tốt hơn.

Vương thị thấy phản ứng của cô rõ ràng là một đứa dê hèn chẳng ra gì.

Bà ta quan sát kỹ phản ứng của Mạc Linh Nhi, mãi đến khi Mạc Linh Nhi nhũn cả chân, may mắn được Tô Nguyệt đứng bên nhanh tay lẹ mắt đỡ được.

Vương thị bước lên thân thiết hỏi: “Linh Nhi sao vậy?” Thấy một loạt phản ứng của Mạc Linh Nhi, người đã trải sự đời như Vương thị đương nhiên đã hiểu ra.

Bà ta lập tức cười lạnh trong lòng, chỉ cần xác định lại cho kĩ, dù sao chuyện này cũng rất quan trọng.

“Khiến mẫu thân lo lắng rồi. Sáng nay con không cẩn thận bị ngã, cho nên vẫn còn hơi đau.” Mạc Linh Nhi vẫn sợ hãi đáp.

Người sắp chết rồi còn cứng miệng à!

“Sao lại bất cẩn như vậy, mau vào ngồi đi.” Vương thị nói.

Sau khi hai người ngồi xuống, Vương thị liền nói: “Tháng sau là Linh Nhi đến tuổi cập kê rồi, con đã có người trong lòng chưa?”

Quả nhiên Mạc Linh Nhi cứng người, sau đó giả vờ ngượng ngùng nói: “Mẫu thân đừng cười Linh Nhi.”

Vương thị thân nhiên nói: “Con gái lớn không thể ở nhà mãi được, mẫu thân sẽ tìm cho Linh Nhi nhà chồng rể tốt, con phải chăm sóc sức khỏe cẩn thận mới được.”

Mạc Linh Nhi cảm động đáp: “Cảm ơn mẫu thân ưu ái.”

Vương thị rất hưởng thụ, lập tức gọi Ngô đại phu đến bắt mạch cho Mạc Linh Nhi.

“Trước tiên để đại phu xem xem sức khỏe của con thế nào.”

Ngô đại phu ra về đứng đắn kéo ống tay áo Mạc Linh Nhi lên, dường như còn cố ý kéo cao, sau đó bắt mạch cho Mạc Linh Nhi.

Tổ Nguyệt đứng bên cạnh thấy Ngô đại phu bắt kính với tiểu thư như thế, gương mặt nhỏ nhắn kim nén đến đỏ bừng.

Ngay lúc Ngô đại phu kéo tay áo lên, Vương thị kích động vô cùng, ánh mắt bà ta không kìm được mà lướt qua cánh tay của Mạc Linh Nhi.

Khi thấy cánh tay Mạc Linh Nhi trắng ngần, thủ cung sa đã không còn, trong lòng bà ta mừng như điên. Nếu không phải đang ở trước mặt mọi người, bà ta nhất định sẽ cười to! Ha ha, xem ra con tiện nhân này đêm qua đã bị mất rồi.

Đáp án đã chắc chắn, nhưng bây giờ không thể đánh rần động cỏ.

Mạc Linh Nhi thấy ánh mắt vui mừng của Vương thị thì cúi đầu.

Vương thị thấy Mạc Linh Nhi như vậy lại càng chắc chắn là cô đang hoảng loạn. Bà ta không biết lúc này Mạc Linh Nhi đang cười lạnh.

“Phu nhân, sức khỏe của tiểu thư không đáng lo, chỉ cần ăn chút đồ bổ là được.”

Vương thị đâu còn tâm trạng mà nghe những thứ này, vội phát tay cho người lui ra.

Thấy Mạc Linh Nhi thăm thờ phào, bà ta khinh thường nghĩ, chút diễn xuất đó không đủ cho bà ta xem.

Qua một lúc, rốt cuộc Vương thị không nhịn được nữa, bèn dẫn đám người hùng hổ rời đi, khí thế vô cùng oai phong.

Vương thị đi rồi, ánh mắt Mạc Linh Nhi lóe lên mưu tính.

May mà cô dự liệu được mục đích của Vương thị nên đã dùng phấn che vết thủ cung sa.

Mà Vương thị đứng cách cô hơi xa, lại không nhìn kĩ, nên cho rằng cô đã không còn thủ cung sa.

Nếu như cô không đoán sai thì lúc này Vương thị có lẽ đã hấp tấp thông báo chuyện “đau lòng” này cho lão phu nhân và người cha kia của cô rồi.

Vương thị, vở kịch lát nữa hy vọng bà sẽ thích. Mạc Linh Nhi nhếch miệng cười lạnh lùng.

Con người cô ghét nhất là bị thua thiệt, Vương thị hăm hại cô như vậy, cô phải đáp lễ thật hay mới được.

Đúng như Mạc Linh Nhi nói, Vương thị vừa rời khỏi viện của Mạc Linh Nhi đã sai người gọi lão phu nhân, thừa tướng và tất cả gia quyến đến phòng khách.

Tất cả mọi người bị gọi đến mà chẳng hiểu ra sao thì đều hơi tức giận. Nhưng vừa nhìn thấy Vương thị thì lại phải nhịn.

Nhưng lão phu nhân và thừa tướng không sợ Vương thị. Lão phu nhân được Lý ma ma dìu đến ngồi ghế trên, bà không vui hỏi: “Vương thị, sáng ngày ra con đã gọi mọi người đến đây là vì chuyện gì?”

Nhận ra sự khó chịu trong giọng điệu của lão phu nhân, Vương thị cũng không tức giận.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, bà ta khoan thai đi ra giữa sảnh, đột nhiên quỳ sụp xuống, về mặt đau đớn.

Mọi người thấy biến cố như vậy thì càng hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cha mẹ hãm hại

Lão phu nhân càng tức giận: “Có chuyện gì nói rõ ra không được à! Sáng ngày ra đã xui xẻo!” Lão phu nhân thấy Vương thị quý xuống thì xanh mặt, hoảng chi trước giờ bà đã không thích đứa con dâu này.

Tướng gia cũng hơi cau mày: “Mẫu thân nói phải, sáng sớm đã xảy ra chuyện gì.”

Vương thị nghe vậy len lén bấm vào đùi mình một cái, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt bà đã tràn đầy nước mắt: “Mẫu thân, con dâu bất hiếu.”

Vương thị vừa nói xong, lão phu nhân đã giật mình. Vương thị như vậy lẽ nào đã xảy ra chuyện gì không hay?

Lúc này Tướng gia cũng không nhịn được nữa, quát to: “Có chuyện gì thì nói mau!”

Vương thị thấy Tướng gia đã mất hết kiên nhẫn, lập tức giả vờ khó xử.

Đám thiếp thất bên cạnh cũng bắt đầu vui mừng cho rằng Vương thị đã gây họa. Kề nào kẻ nấy đều trông chờ đổ dầu vào lửa.

“Bẩm lão gia, là... là nha đầu Linh Nhi kia. Con bé...” Vương thị vừa nói vừa lấy khăn chấm nước mắt, đáng vẻ thật chân thành.

Tướng gia nghe vậy thì giật mình, Linh Nhi? Nếu Vương thị không nhắc tới ông ta đã sắp quên mình còn có một đứa con gái như vậy rồi.

“Nói đi, nó làm sao?”

Lúc Mạc Linh Nhi đi đến tiền sảnh, bầu không khí đã vô cùng áp lực.

Mạc Linh Nhi lơ đãng liếc nhìn Vương thị, chỉ thấy bà ta kiêu ngạo ngồi một bên, ánh mắt vô cùng đắc ý.

Mạc Linh Nhi hành lễ đúng mực: “Linh Nhi bái kiến tổ mẫu, bái kiến phụ thân.”

“Tổ mẫu? Trong mắt người còn có người bà này sao?” Sắc mặt lão phu nhân rất khó coi.

Mạc Linh Nhi vừa nghe đã lập tức ngẩng đầu kinh ngạc nhìn lão phu nhân, như thể không hiểu bà đang nói gì.

“Nói, tối hôm qua người đi đâu?”

Mạc Linh Nhi ngờ ngác nhìn lão phu nhân, trên khuôn mặt còn có nỗi khiếp sợ khi thấy lão phu nhân tức giận: “Tổ mẫu, tối qua Linh Nhi ngủ ở trong viện ạ.”

“Ôi chào, Linh Nhi của ta, sao con lại thành ra thế này. Hu hu, là ta không dạy con cho tốt, ta làm sao có thể đối mặt với tỷ tỷ đây.” Không đợi lão phu nhân nói xong, Vương thị đã đau lòng khóc ầm lên.

Bà ta vừa nói xong, tất cả mọi người đều biến sắc.

Tướng gia càng sầm mặt, lập tức rống lên: “Đồ bất hiếu! Làm ra chuyện bại hoại gia phong như vậy mà còn không dám thừa nhận! Người đâu, thi hành gia pháp!”

Lúc này Mạc Linh Nhi mới nhận ra người đàn ông trước mặt cô chính là phụ thân của cơ thể này.

Ông ta chẳng quan tâm ngó ngang gì đứa con gái hơn chục năm, bây giờ lại vì một câu nói của người khác mà lập tức định tội cô, không cho cô cơ hội giải thích!

Vương thị ở bên cạnh sáng mắt lên, ta muốn người không ngóc đầu lên được.

“Đội đầu.” Mạc Linh Nhi đứng thẳng người dậy, nhìn chằm chằm Tướng gia, ánh mắt cô bình thản: “Phụ thân không tin tưởng con như vậy sao? Con còn chưa hiểu là xảy ra chuyện gì mà phụ thân đã định tội con rồi?”

“Hừ, người còn có gì giải thích! Sự thực rõ ràng trước mắt!” Tướng gia phất tay áo quay mặt đi, không thể phủ nhận ánh mắt của Mạc Linh Nhi làm

ông ta hơi mất tự nhiên.

“Con muốn biết là sự thật gì trước mắt?”

“Linh Nhi, chuyện đã tới mức này, con cứ nhận đi, mẫu thân biết...”

“Vương phu nhân! Hy vọng phu nhân hiểu rõ thân phận của mình, cái gì nên nói cái gì không nên nói!” Giọng Mạc Linh Nhi đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Vương thị không kim được mà run lên. Con tiện nhân này trở nên lợi hại như vậy từ lúc nào.

Bà ta nước mắt lã chã mà nhìn Trương gia, nói với vẻ đáng thương: “Trương gia, thiếp... thiếp cũng là vì Linh Nhi mà.”

Nói xong lại khóc thút thít, đáng vẻ thật khiến người ta nhìn thấy là muốn yêu thương bảo vệ.

Quả nhiên Trương gia thấy Vương thị tui thân như vậy thì nổi giận: “Ngươi còn dám mạnh miệng? Bà ấy dù gì cũng là trưởng bối của ngươi, ngươi lại không hiểu lễ nghi như thế! Đúng là không coi ai ra gì!”

Lão phu nhân ở bên cạnh hơi nhú mày. Con trai bà cái gì cũng tốt, chỉ là dễ bị đưa con dâu Vương thị kia mê hoặc. Bà đang định nói gì đó thì bỗng thấy Mạc Linh Nhi bước lên một bước, ngang nhiên nói: “Phụ thân, con tuân theo lễ nghi nên mới làm vậy!”

“Ngươi!”

“Đừng quên, mẹ con mới là chính thất, bà ta chỉ là vợ kế, con tôn trọng bà ta mới gọi bà ta là mẫu thân, bà ta lại chỉ trích con trước mặt mọi người, rốt cuộc ai mới là người làm loạn tôn ti!” Mạc Linh Nhi không sợ đối đầu với Vương thị, vì mối quan hệ giữa hai người chỉ có thể là kẻ thù.

Trương gia vừa nghe thế vẻ mặt lập tức méo mó, nhưng lại không thể phản bác!

Bởi vì ông ta biết Mạc Linh Nhi nói có lý.

Vương thị ở bên cạnh đã sớm xấu hổ và phẫn nộ khôn cùng, đôi mắt như mũi tên độc bắn về phía Mạc Linh Nhi!

Mười mấy năm rồi, từ khi con ả đề tiện Tuyết Ly Hoàng chết, không còn ai dám đối xử với bà ta như thiếp thất nữa. Làm thiếp là nỗi đau trong lòng bà ta, không ngờ hôm nay Mạc Linh Nhi lại dám nói ra trước mặt bao người. Bà ta thề, nếu như có thể, bà ta chắc chắn phải bóp chết con tiện nhân này!

“Được rồi!” Lão phu nhân đột nhiên lên tiếng: “Linh Nhi nói cũng có lý. Vương thị nên chú ý đến lời nói của mình.” Dù sao bà cũng không thích Vương thị, nếu có thể mượn lời của Mạc Linh Nhi để nói thì bà cũng vui vẻ.

Mạc Linh Nhi dò xét nhìn lão phu nhân.

“Có điều, Linh Nhi, ngươi còn gì để nói?” Lão phu nhân nghiêm khắc nói.

“Tổ mẫu, cháu chưa từng làm bất cứ chuyện gì có thẹn với gia phong. Từ nhỏ tổ mẫu đã dạy dỗ chúng cháu phải biết lễ nghi liêm sỉ. Cháu vẫn ghi nhớ trong lòng. Chuyện hôm nay cháu không hề biết nguyên do.”

Lão phu nhân nghe xong ngẩng đầu nhìn Mạc Linh Nhi, nha đầu này lại biết nói chuyện như vậy. Một câu “tổ mẫu dạy dỗ” đã khiến người khác không dám bôi nhọ nó nữa, bằng không thì chính là đã sỉ nhục bà.

“Ồ? Vậy cháu có chứng cứ gì chứng minh sự trong sạch của cháu?” Lão phu nhân lập tức ngời giận.

Vương thị ngồi bên cạnh lập tức nháy mắt ra hiệu cho Ngô đại phu, ông ta thức thời đứng dậy: “Lão phu nhân, lão nô vừa mới kiểm tra, thủ cung sa của đại tiểu thư đã mất.”

Ngô đại phu vừa nói vậy, mọi người đều xôn xao.

Vương thị mang vẻ mặt vụn vặt cười thầm, con tiện nhân chết tiệt này dám làm bà ta mất mặt như vậy, bà ta tuyệt đối không bỏ qua!

“Cháu còn gì để nói?” Lão phu nhân nhìn Mạc Linh Nhi với vẻ bí ẩn.

Mạc Linh Nhi kinh ngạc, không ngờ người bà này lại giúp cô?

“Tổ mẫu, cháu không biết đã đắc tội với Ngô đại phu chỗ nào mà ông ấy lại muốn dùng tội danh lớn như vậy trả thù cháu, thế này không phải là lấy mạng cháu hay sao?” Mạc Linh Nhi như thể khó tin mà nhìn Ngô đại phu, nước mắt rơi xuống.

Những người có mặt đều hơi thương xót mà nhìn Mạc Linh Nhi. Thời đại này trình tiết vô cùng quan trọng, một cô gái chưa lấy chồng đã mất trình tiết thì cả đời sẽ phải sống trong tiếng chửi rủa.

Ngô đại phu chỉ cảm thấy rợn tóc gáy, thấy ánh mắt của Mạc Linh Nhi, ông ta lập tức hơi kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ tức giận nói: “Đại tiểu thư

đừng tùy tiện vu oan cho lão nô, mỗi câu lão nô nói đều là sự thật.”

“Thật không?” Mạc Linh Nhi nhẹ nhàng hỏi, lại thực sự khiến Ngô đại phu rung mình.

“Vậy Ngô đại phu lấy gì để đảm bảo lời của ông là thật?” Mạc Linh Nhi nghiêm giọng, ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm Ngô đại phu, dường như đã hiểu thấu ông ta.

Ngô đại phu đột nhiên cảm thấy bất an, nhưng lúc này ông ta đã không còn đường lui: “Nếu lão nô có chút nào dối trá, nguyên tự phế hai tay không làm nghề y nữa!”

Cô đúng là muốn những lời này!

“Vậy, mời Ngô đại phu xem cho kĩ.” Mạc Linh Nhi duỗi cánh tay trắng ngần ra, mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy thủ cung sa vẫn còn nguyên vẹn nơi đó.

Ngô đại phu sụp xuống mặt đất, ánh mắt không thể tin nổi: “Chuyện này, chuyện này sao có thể!”

“Phụ thân, lần này người đã tin con chưa?” Mạc Linh Nhi giơ cánh tay ra nói.

Tướng gia chỉ cảm thấy trên mặt thoát đỏ thoát xanh, tức giận nhìn Vương thị.

Lúc này Vương thị cũng như thể bị giáng một gậy vào đầu, nốt thủ cung sa kia chói mắt như vậy, sao lại thế? Rõ ràng vừa rồi bà ta nhìn không thấy có mã.

Lão phu nhân thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng là cháu gái bà.

“Nha đầu, cháu chịu khổ rồi.”

“Cảm ơn tổ mẫu ưu ái, chỉ là cháu không phục, bây giờ một đại phu nho nhỏ mà cũng dám vu tội cho cháu như thế. Cho dù cháu có thể nhịn, nhưng chuyện này truyền ra ngoài không phải là khiến người ta chê cười phủ Thừa tướng chúng ta sao?” Mạc Linh Nhi nói năng hợp tình hợp lý, như đi vào lòng lão phu nhân. Ai chẳng biết lão phu nhân thích nhất thể diện chứ?

Vì vậy bà lập tức nói: “Người đâu, lôi loại người này xuống chặt hai tay rồi đuổi khỏi phủ!”

Chỉ chốc lát, vài tên gia đình đã kéo Ngô đại phu xuống.

“Lão phu nhân, oan uổng quá, là, là...” Ngô đại phu còn chưa nói xong đã bị tên gia đình bên cạnh nhanh tay lẹ mắt bịt miệng lại.

“Về sau ai còn dám bắt kính với chủ nhân nữa thì sẽ có kết quả thế này!”

Khí thế của lão phu nhân khiến mọi người sợ hãi không ngừng gật đầu.

Ánh mắt Mạc Linh Nhi hơi tối lại, tuy lão phu nhân đồng ý giúp cô, nhưng cũng không để cô tùy ý làm loạn. Tiếc là lão phu nhân không biết, cô không định chơi chết Vương thị, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bộ mặt giận dữ của vương thị

Trong Uyển Lan Các, tiếng đồ sứ vỡ vụn vang lên.

Vương thị vừa về đến viện đã tức giận đập đồ.

“Con tiện nhân đáng chết này! Dám làm ta xấu mặt trước bao người! Ta nhất định sẽ không tha cho nó!” Lúc này Vương thị đã vô cùng phẫn hận, tức đến toàn thân run rẩy, có thể thấy Mạc Linh Nhi đã làm bà ta mất mặt đến thế nào.

Bà ta không quên được khi Mạc Linh Nhi quang minh chính đại nói bà ta là thiếp, dám thiếp thất kia đã che miệng cười giễu như thế nào, cũng không quên lúc Mạc Linh Nhi chứng minh được sự trong sạch của mình, ánh mắt bất mãn của lão phu nhân và Tướng gia nhìn bà ta như thế nào. Điều khiến bà ta không chịu nổi chính là sau cùng bà ta còn phải xin lỗi Mạc Linh Nhi, giải thích rằng mình chỉ là nhất thời nóng vội nên bị trúng bẫy.

Mặc dù cuối cùng được Tướng gia che chở cho qua chuyện, nhưng những người sáng suốt đều có thể nhận ra chuyện mờ ám bên trong.

Danh tiếng bà ta khổ công xây dựng mười mấy năm nay cứ như vậy bị một vết đen, sao bà ta có thể không hận!

Đám nha hoàn thức thối đứng im bên cạnh, bây giờ ai tiến lên kẻ đó sẽ gặp tai họa.

Nhưng không tiến lên cũng chưa chắc đã được an toàn.

“Ngươi qua đây!” Vương thị hung ác gọi một nha hoàn đứng cạnh.

“Phu nhân... Á!” Châu Nhi đang sợ hãi rụt rè không dám tiến lên, Vương thị đã túm tóc cô ta hung dữ nói: “Sao? Ngươi cũng cho rằng bản phu nhân là thấp, coi thường ta đúng không?”

“Không không không, nô tỳ không dám.” Châu Nhi cố nhịn cảm giác đau đốn trên đầu, run rẩy đáp.

“Không dám à, sao lại không dám?” Vương thị lại tăng thêm lực tay.

“Á, phu nhân, phu nhân tha mạng.” Châu Nhi bị Vương thị túm tóc đau đốn, mắt đã rom róm.

Những nha hoàn khác thấy vậy chỉ im lặng cúi đầu.

Cảnh tượng thế này bọn họ đã thấy nhiều rồi, cũng đều đã trải qua.

Người ngoài đều nói phu nhân lương thiện hiền hậu, nào ai ngờ phu nhân chỉ cần gặp chuyện không vừa ý bên ngoài thì trở về sẽ trút giận lên bọn họ.

Thế nên mỗi lúc thế này bọn họ đều cảm thấy vô cùng giãy vò.

Mạc Linh Thanh đứng ngoài cửa đã nghe được tiếng động bên trong, cô ta lập tức nhú mào, đưa tay đẩy cửa ra.

“Tên khốn nào dám xông vào mà không gõ cửa!” Vương thị gào lên như hung thần ác sát, nhưng vừa quay đầu nhìn thấy là con gái bảo bối của mình thì lập tức dịu lại: “Thanh Nhi tới à, mẩu thân còn tưởng là đám nô bộc không có mặt nữa.”

“Vâng. Các người lui xuống trước đi.” Mạc Linh Thanh đáp lời Vương thị rồi nói.

“Vâng.” Đám nha hoàn vừa nghe Nhị tiểu thư cho lui xuống thì vô cùng cảm kích, đặc biệt là Châu Nhi như vừa được đại xá.

Sau khi đám người hầu lui ra, Mạc Linh Thanh nhìn Vương thị vẫn đang giận dữ ngồi trên băng ghế.

Cô ta bèn ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng nói: “Mẫu thân, con đã nói với mẫu thân bao nhiêu lần rồi, lỡ như bị phụ thân nhìn thấy thì làm thế nào.”

Vương thị nghe vậy cũng bình tĩnh lại, chỉ là bà ta vẫn còn tức: “Mẫu thân chỉ là nhất thời tức giận quá. Thanh Nhi, hôm nay con cũng thấy đó, con tiện nhân kia lại dám làm mẫu thân mất mặt!”

Hôm nay Mạc Linh Thanh cũng có mặt, chỉ là cô ta không tiện lên tiếng. Nhớ đến dáng vẻ của Mạc Linh Nhi hôm nay, trong lòng cô ta hơi nghi hoặc.

“Mẫu thân có cảm thấy hôm nay Đại tỷ có gì đó khác biệt hay không?”

“Có gì mà khác chứ.” Vương thị tức giận nói, nhưng lại nghĩ lại: “Thanh Nhi nói thể hình như cũng đúng. Bình thường nha đầu hèn hạ này đánh mắng gì cũng im, hôm nay không biết vì sao lại to gan hơn không ít!”

Mạc Linh Thanh lắc đầu: “Không phải, theo con thấy thì đầu óc cô ta đã sáng suốt hơn nhiều. Mẫu thân ngắm lại đi, đến người cũng bị cô ta chơi xỏ đúng không?”

Nhắc đến việc này Vương thị lại tức giận: “Hừ, sáng suốt thì có tác dụng gì, cuối cùng ta cũng sẽ khiến nó phải biến mất!” Ánh mắt Vương thị tràn đầy sát khí.

Mạc Linh Thanh thấy vậy liền nói: “Mẫu thân, chúng ta hãy xem tình hình thế nào đã, không vội.”

“Thanh Nhi nói vậy là đã nghĩ ra ý gì rồi sao?” Vương thị quay đầu hỏi.

Mạc Linh Thanh nhẹ nhàng nói: “Ừm, vậy nên mẫu thân không thể làm loạn được.”

Vương thị nghe vậy thì vui mừng nói: “Mẫu thân biết con gái ta vô cùng thông minh mà, con tiện nhân kia sớm muộn gì cũng thua trong tay chúng ta.”

Mạc Linh Thanh cúi đầu cười lạnh, ánh mắt toát lên sự độc ác, Mạc Linh Nhi nhất định sẽ thua trong tay cô ta!”

“Hắt xì!” Mạc Linh Nhi nằm trên ghế bập bênh tự dung hắt hơi một cái, dùng đầu gối cũng đoán được người đang nhớ đến cô lúc này chỉ có thể là Vương thị.

Thế là Mạc Linh Nhi đổi một tư thế thoải mái ngủ tiếp, cô cần ngủ bù.

Tiếc là ông trời không chiều lòng người.

Lúc Mạc Linh Nhi bị Tổ Nguyệt vô tình lay tỉnh, cô đã lẩm bầm câu này.

“Tiểu thư, đừng ngủ nữa.” Tổ Nguyệt cạ lời với Mạc Linh Nhi, tiểu thư có biết bây giờ nô tỳ sùng bái tiểu thư lắm không, nhưng đồng thời cũng có vô số nghi vấn muốn hỏi tiểu thư.

Tiểu thư thì hay rồi, quay về là nằm trên ghế ngủ, cứ như mấy trăm năm không ngủ vậy. Đã từng thấy người ăn khỏe như heo nhưng chưa thấy ai ngủ như heo vậy cả.

Nhưng Tổ Nguyệt không biết, kiếp trước mặc dù Mạc Linh Nhi bản lĩnh cao cường nhưng tật xấu duy nhất chính là vô cùng ham ngủ. Chỉ cần có thời gian rảnh là cô đều nằm trên giường. Tật xấu này đã thấm vào xương tủy rồi, cho nên rất đáng được cảm thông.

Mạc Linh Nhi bất mãn mở mắt ra nhìn nha đầu trước mặt: “Có chuyện gì, không thấy tiểu thư nhà em đang ngủ hay sao?”

Tổ Nguyệt giật giật khoe miệng, sau đó lập tức hỏi: “Tiểu thư, có thể nói cho nô tỳ biết vì sao trước đó tiểu thư lại dùng phấn che nốt thủ cung sa không? Còn giả vờ đứng không vững để nô tỳ dìu tiểu thư nữa? Tiểu thư có thấy vẻ mặt không ngừng thay đổi, tức mà vẫn phải nhịn của phu nhân không? Nô tỳ thực sự thấy quá kích thích, không ngờ có thể được chứng kiến đáng vẻ đó của phu nhân, thực là nghĩ đã thấy vui rồi. Ai bảo bà ta cứ luôn bắt nạt tiểu thư mà ngoài mặt còn tỏ vẻ muốn tốt cho tiểu thư chứ!”

Mạc Linh Nhi nghe Tổ Nguyệt nói vậy thì bó tay.

Sao cô không biết nha đầu này còn có tính tò mò của con nít chứ.

Nhưng cũng không trách cô được, trước kia Mạc Linh Nhi luôn dè dặt dặt, ngày thường cũng ít cười. Tổ Nguyệt ở bên cạnh cô thấy vậy thì chỉ thương xót đau lòng cả ngày.

Bây giờ cô không còn là cô của trước kia nữa.

Mạc Linh Nhi nhìn nha đầu đang vui vẻ trước mắt, cô thầm nghĩ: Trước kia em đã bảo vệ ta, bây giờ đến lượt ta bảo vệ em.

Mạc Linh Nhi không trả lời câu hỏi của Tổ Nguyệt mà tự tay kéo tay áo nàng ấy lên. Tổ Nguyệt giật mình trước động tác của cô, vô thức che vết thương trên tay.

Nhưng Mạc Linh Nhi vẫn nhìn thấy hết thấy những vết thương lớn nhỏ cũ mới, trong lòng không khỏi đau xót. Cô của trước kia rốt cuộc đã làm gì! Sao ngay cả người thân cận nhất cũng không bảo vệ được!

Thấy vẻ mặt của Mạc Linh Nhi, Tổ Nguyệt mắt tự nhiên cười gượng: “Tiểu thư, không sao đâu, nô tỳ chỉ là người hầu, những cái này chẳng sao cả.

Sao lại không sao chứ, con gái sợ nhất chính là trên người có sẹo.

Mạc Linh Nhi kéo tay Tổ Nguyệt nói: “Xin lỗi, để em phải theo ta chịu khổ bao nhiêu năm nay. Sau này ta nhất định sẽ không để kẻ khác bắt nạt chúng ta.”

“Tiểu thư...” Tổ Nguyệt nghẹn ngào, trong lòng vừa cảm động vừa vui mừng, tiểu thư rốt cuộc không còn yếu đuối nữa rồi. Tổ Nguyệt biết, tiểu thư sẽ không làm mình thất vọng: “Nô tỳ tin tưởng tiểu thư.”

Không biết vì sao mình lại tin tưởng tiểu thư vô điều kiện như thế.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Nhanh làm cho ta chút gì ăn đi, đói chết tiểu thư nhà em rồi.” Bây giờ Mạc Linh Nhi mới nhớ ra sáng nay cô còn chưa kịp ăn sáng đã bị náo loạn một hồi, lúc này đã là giữa trưa rồi, cô đã sớm đói đến mức bụng xẹp lép luôn.

Thấy Mạc Linh Nhi như vậy Tổ Nguyệt cũng nín khóc mà mỉm cười: “Vâng vâng vâng, nô tỳ bưng lên cho tiểu thư ngay đây.”

Tuy tiểu thư đã thay đổi nhưng lại là có xu hướng tốt hơn trước kia, Tổ Nguyệt càng thích tiểu thư bây giờ hơn.

Vừa nằm xuống Mạc Linh Nhi đã lại hắt hơi một cái, thế là cô lại thầm oán Vương thị.

Nhưng lần này quả thực người nhớ đến cô không phải là Vương thị, đáng thương cho Vương thị nằm không cũng trúng đạn...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thăm dò lão phu nhân

“Thuộc hạ bái kiến chủ nhân.”

“Ừm, nói đi.” Trong bóng đêm, một người lạnh lùng nói.

Nhìn kĩ là có thể nhận ra, người nói chính là người đàn ông đeo mặt nạ bị Mạc Linh Nhi ném thuốc mê vào mặt ngày hôm đó.

“Bẩm chủ nhân, thuộc hạ không tra được.” Mạnh Phi cúi đầu nói.

Người đàn ông đeo mặt nạ không vui: “Tiếp tục điều tra, không tra ra thì đừng quay về nữa.”

“Vâng.” Mạnh Phi vốn còn muốn nói chuyện khác, nhưng nghĩ đến việc chủ nhân vẫn luôn ghét những chuyện thấp hèn này nên thôi.

Nhớ đến cô gái to gan kia, ánh mắt người đàn ông đeo mặt nạ trở nên sâu thẳm.

Cho đến giờ không ai dám đối xử với hắn như vậy. Đợi tìm thấy cô rồi hắn nhất định sẽ cho cô biết sự lợi hại của hắn.

Nghĩ vậy, gương mặt dưới mặt nạ lại lộ ra nụ cười mỉm mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Ngày hôm sau, Mạc Linh Nhi đang trong giấc mộng thì bị kéo dậy, đến khi Tổ Nguyệt vội vội vàng vàng giúp cô mặc quần áo vào xong Mạc Linh Nhi mới từ từ khôi phục ý thức.

“Tổ Nguyệt, sáng ngày ra em làm gì vậy?” Ánh mắt Mạc Linh Nhi đầy u oán, đang định trèo lên giường nằm thì lại bị Tổ Nguyệt kéo lại.

“Tiểu thư quên rồi à, hôm qua lão phu nhân đã khôi phục lại việc vắng an của tiểu thư rồi.” Tổ Nguyệt vui vẻ nói, thế này có nghĩa là lão phu nhân đã bắt đầu chú ý đến tiểu thư.

Mạc Linh Nhi nhớ ra rồi lại không vui, thế chẳng phải từ giờ cô sẽ không được ngủ nướng nữa rồi?

Haizz.

“Được rồi, giờ đi thôi.”

Khi Mạc Linh Nhi đến phòng lão phu nhân mới phát hiện tất cả mọi người đều đã tới rồi.

Thế là cô đến muộn à?

“Cháu xin thỉnh an tổ mẫu.” Mạc Linh Nhi bước lên trước chấp tay hành lễ.

Lão phu nhân lúc này đã hơi không vui rồi.

“Ồ, thì ra là Đại tỷ. Đại tỷ có giá quá nhỉ, ngay cả tổ mẫu cũng phải đợi tỷ.” Người nói là Mạc Linh Yên, con gái của Tam di nương, thường ngày khá kiêu căng phách lối, đã bắt nạt cô không ít lần.

“Yên Yên, chú ý cử chỉ hành vi của mình một chút.” Mạc Linh Thanh ôn hòa nói.

Tuy Mạc Linh Yên không phục, nhưng Thanh tỷ đã nói như vậy cô ta cũng không ý kiến gì nữa.

Lúc này Mạc Linh Nhi mới ngẩng đầu lên nhìn Mạc Linh Yên, không thể phủ nhận cô em gái này trông cũng khá, nhưng so với Mạc Linh Thanh thì còn kém xa.

Khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn, đôi mắt long lanh, đôi môi anh đào đỏ thắm, đầu cài trâm vàng chạm rồng điểm tua lam ngọc. Một cái nhìn mà một nụ cười cũng đủ khiến người ta xiêu hồn lạc phách. Cô ta mặc một bộ đồ hoa bằng vải sa mỏng màu lam nhạt, khoác một lớp voan mỏng màu trắng trên vai, càng làm nổi bật khí chất xuất trần của cô ta.

Thấy Mạc Linh Nhi quan sát mình, Mạc Linh Thanh cũng không trốn tránh mà vẫn ngồi đó, ánh mắt còn tỏ vẻ thân thiện.

Mạc Linh Nhi thu tầm mắt lại, cô em gái này sợ là không đơn giản.

“Lần sau nhớ đến sớm, không thể đánh mất quy củ được, biết chưa?” Lão phu nhân lên tiếng. Mạc Linh Nhi nhìn lão phu nhân, môi hơi mấp máy, nhưng cuối cùng lại chỉ nói: “Cháu biết lỗi rồi.”

“Biết lỗi? Ta thấy hình như không giống đã biết lỗi cho lắm.” Vừa rồi bà đã nhìn thấy hành vi của Mạc Linh Nhi nên cho rằng cô cháu gái này không phục.

Mạc Linh Nhi lập tức nói: “Cháu không dám.”

“Hừ, ta thấy ngươi có gan khá lớn đấy. Ngày đầu tiên thỉnh an đã lững thững đến muộn, ngươi có còn coi người bà như ta ra gì không?”

Lúc này Vương thị ở bên cạnh cũng vui mừng, để xem con ranh kia nói thế nào.

“Đúng vậy, đại tiểu thư thân phận tôn quý, chỉ sợ lão phu nhân cũng không mời nổi ngươi đi.” Tam di nương nhận được ánh mắt ra hiệu của Vương thị thì châm chọc.

Mạc Linh Nhi nghe xong cúi đầu im lặng.

Lão phu nhân thấy Mạc Linh Nhi không nói gì thì bất mãn: “Xem ra bộ xương già này đúng là không mời nổi Đại tiểu thư ngươi rồi.”

“Tổ mẫu, Linh Nhi hôm nay là lần đầu đến thỉnh an tổ mẫu, trong lòng vô cùng vui mừng và kích động, thế nên cháu đã thức dậy từ sáng sớm.” Mạc Linh Nhi đột nhiên nghẹn ngào: “Trong lòng cháu vẫn luôn rất kính mến tổ mẫu, thế nên cháu muốn ăn mặc cẩn thận để đi gặp tổ mẫu. Nhưng cháu tìm mãi cũng không thấy bộ nào phù hợp, còn vì vậy mà chậm trễ, xin tổ mẫu trách tội.”

Cô vừa nói vậy thì tất cả mọi người đều nhìn quần áo trên người cô.

Quả nhiên Mạc Linh Nhi chỉ mặc một bộ váy trắng, trên đầu không có chút trang sức nào cả.

Lão phu nhân nhất thời không biết nói gì, những người có mặt đều nhìn về phía Vương thị.

Vương thị ngồi đó, mặt lúc tái xanh lúc trắng bệch.

Bà ta còn chưa kịp nói thì đã cảm nhận được áp lực từ phía lão phu nhân.

“Vương thị, thế này là thế nào! Đường đường là đích nữ của phủ thừa tướng mà không có cả trang sức phù hợp với quần áo à!”

“Chuyện này... con...” Vương thị nhất thời không tìm được lý do phản bác.

Lúc này Mạc Linh Thanh ở bên cạnh chợt nghĩ ngợi nói: “Không đúng, mẫu thân à, con nhớ mấy hôm trước người vừa sai Thu Thủy tặng cho Đại tỷ một cuộn vải gấm thượng hạng mà. Đến con cũng muốn mà còn không có ấy chứ.”

Vương thị nhìn Mạc Linh Thanh, thấy con gái nháy mắt ra hiệu thì lập tức phản ứng lại: “À... đúng vậy mẫu thân, con cũng không biết vì sao, tháng nào con cũng sai người mang đồ qua đúng hạn mà.”

Lão phu nhân neho mắt lại, bỏ qua Vương thị mà hỏi thẳng Mạc Linh Thanh: “Thanh Nhi nói có thật không?”

Mạc Linh Thanh nghiêm túc gật đầu: “Thanh Nhi sao có thể lừa gạt tổ mẫu được.” Giọng cô ta còn chứa vài phần nũng nịu.

Rõ ràng lão phu nhân rất thích cô ta: “Cái con bé này, tổ mẫu có nói cháu lừa ta bao giờ.”

“Chẳng phải là cháu sợ tổ mẫu không tin cháu sao.”

Mạc Linh Thanh nói mấy câu đã khiến lão phu nhân vui vẻ cười, đến Vương thị cũng can đảm hơn nhiều.

Đứa con gái của bà ta từ nhỏ đã thông minh, lại được lão phu nhân yêu thích, rất nhiều chuyện Vương thị đều phải nghe ý kiến của con gái.

Mạc Linh Yên ghen tỵ nhìn Mạc Linh Thanh, Mạc Linh Duyên thì ngược lại, vẫn bình tĩnh ngồi chỗ cũ.

Mạc Linh Nhi bất giác nổi chút hứng thú đối với cô Từ muội này.

“Vậy Linh nha đầu giải thích thế nào? lão phu nhân nhìn Mạc Linh Nhi nói.

“Bầm tổ mẫu, Linh Nhi không biết. Có lẽ là do tên nô bộc chó chết nào đó ăn chặn rồi.” Mạc Linh Nhi thần nhiên nói.

Cô đương nhiên nhận ra suy nghĩ của lão phu nhân, hôm nay cô vốn không muốn xử lý Vương thị, nhưng bà ta lại cứ tự đâm đầu vào. Tất nhiên cô biết Tam di nương nghe lệnh của ai.

Vương thị và Mạc Linh Thanh đều bị câu nói của Mạc Linh Nhi làm cho nghẹn họng, bọn họ tất nhiên hiểu rõ kẻ nô bộc chó chết mà cô nói là ai, nhưng lại không thể nổi giận được.

“Là tên nô bộc chó chết nào to gan lớn mật, dám đối xử với đích nữ của phủ thừa tướng ta như vậy.” Lão phu nhân tức giận nói, nhưng trong lòng lại rất hài lòng vì Mạc Linh Nhi biết điều.

Mạc Linh Thanh nói thầm với Liên Tâm vài câu, liền thấy Liên Tâm lặng lẽ lui xuống.

“Thu Thủy, nói đi, có phải ngươi lén lấy tiền hàng tháng của đại tiểu thư không!” Vương thị nghiêm mặt quát. Không thể không nói, bà ta quán xuyến việc

nhà mấy năm vẫn rất có uy nghiêm

Thu Thủy lập tức quỳ trên mặt đất, sợ hãi run rẩy: “Bẩm phu nhân, nô tỳ không làm vậy, nô tỳ oan uổng!”

“Hừ! Không làm à, xem ra bản phu nhân đối với người quá nhân từ rồi. Dám cắt xén phần của đại tiểu thư. Người đâu, lời con tiện tỳ này xuống đánh 100 gậy!”

Chắc, 100 bản à? Nha hoàn Thu Thủy này vóc người bé nhỏ, cùng lắm là chịu được 20 gậy, Vương thị này cũng thật ác độc.

“Phu nhân, nôn nóng như vậy làm gì? Tổ mẫu còn chưa lên tiếng đâu.”

Lúc này Vương thị mới nhớ ra lão phu nhân vẫn còn ở đây, lại thấy sắc mặt khó coi của lão phu nhân, bà ta vội vàng nói: “Xin mẫu thân trách tội, con nhất thời quá phần nộ nên mới...”

Mạc Linh Nhi khoanh tay cười nói: “Cái tính này của phu nhân chỉ sợ là thường bị người khác lợi dụng nhỉ?”

Lời này thật thú vị, ngoài mặt thì nói Vương thị dễ bị lừa gạt, còn ý sâu xa bên trong thì..

“Đại tỳ nói gì vậy chứ, mẫu thân vì chuyện hôm qua đã vô cùng hổ thẹn rồi, Đại tỳ cần gì phải đem chuyện cũ ra châm chọc mẫu thân chứ.” Mạc Linh Thanh đỏ mặt dịu dàng nói, dáng vẻ này đến cả phụ nữ như Mạc Linh Nhi cũng không khỏi động lòng.

Vương thị cũng rom róm nước mắt nói: “Thanh Nhi, đừng nói nữa, là do mẫu thân sai, đừng trách Đại tỳ con.”

Hai người bắt đầu diễn kịch tình cảm đau khổ như chỗ không người.

Ai không biết lại tưởng Mạc Linh Nhi mới là người gây sự.

“Thanh Nhi đừng khóc, lại làm tổ mẫu mất hứng.” Lão phu nhân tuy không tính Vương thị nhưng lại yêu thương Mạc Linh Thanh từ tận đáy lòng. Lúc này thấy Mạc Linh Thanh như vậy, bà đã lập tức quên ngay những bất mãn với Vương thị: “Linh Nhi, mẫu thân con cũng biết sai rồi, con hãy tha thứ cho mẫu thân vì đã nhất thời hồ đồ. Con gái vẫn nên dịu dàng một chút thì hơn.”

Mạc Linh Nhi mỉm cười song ánh mắt lại đầy trào phúng: “Cháu sẽ không so đo với phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tức giận, đánh người

Vương thị bấm móng tay thật sâu vào tay Quế ma ma, tiện nhân này lúc nào cũng muốn làm bà ta mất thể diện, cái gì mà không so đo chứ!

Quế ma ma đau đến mức nhếch miệng mà không dám lên tiếng.

Lão phu nhân nghe thấy xưng hô của Mạc Linh Nhi với Vương thị cũng chỉ nhú mày, không nói gì cả.

Mạc Linh Nhi coi như đã hiểu, lão phu nhân vẫn chưa thật sự quan tâm cô, chỉ là dùng cô để chinh đốn Vương thị mà thôi.

Xem ra phủ thừa tướng này khá phức tạp.

“Vậy, loại nô tỳ gian xảo này không thể giữ lại được. Vương thị, chuyện này giao cho con xử lý, hy vọng đừng để xảy ra bất cứ sơ suất nào nữa. Còn nữa, chỗ Linh Nhi con hãy đích thân đưa vài vóc qua đi.” Lão phu nhân nói tiếp: “Linh Nhi, cháu có thiếu gì thì cứ nói, chớ để người ta chê cười phủ thừa tướng chúng ta. Không có chuyện gì thì mọi người về trước đi.”

“Tiểu thư, vừa rồi lúc phu nhân đi sắc mặt đúng là đen như đáy nồi, tiểu thư thật sự quá lợi hại.” Vừa về tới viện, Tổ Nguyệt đã nói léo nhéo.

“Đương nhiên, bà ta hận ta như vậy, giờ lão phu nhân lại bắt bà ta đích thân đưa đôi qua đây, sao không bực cho được.” Mạc Linh Nhi thân nhiên nói.

“Đúng vậy, lão phu nhân đối với tiểu thư nhà chúng ta thật tốt.” Tổ Nguyệt vui vẻ nói.

Mạc Linh Nhi nghe xong không hề nói gì.

Trong phủ này trừ Tổ Nguyệt ra thì còn ai thật lòng với cô đâu chứ.

Nghĩ đến tình cảnh của mình, Mạc Linh Nhi bất giác nhú mày. Cô không phải kiểu người khoanh tay chờ chết, bây giờ cô vừa không có tiền vừa không

có người, khó tránh khỏi phải chịu thiệt.

Nhưng, chuyện quan trọng trước mắt là phải giải độc trên người đã.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Mạc Linh Nhi lóe lên sự âm u lạnh lẽo.

“Tổ Nguyệt, chúng ta còn bao nhiêu tiền?”

“Chỉ còn mấy lượng bạc vụn. Tiểu thư muốn làm gì sao?” Nói xong Tổ Nguyệt cũng tức giận, tháng nào phu nhân cũng lấy đủ loại lý do mà khấu trừ số tiền tiêu vật hàng tháng của tiểu thư, thậm chí có lúc còn không đưa luôn!

Chỉ còn mấy lượng bạc vụn? Được lắm, xem ra cô vẫn còn mềm lòng quá.

Lát sau, Quế ma ma đã đưa đồ đến.

“Đại tiểu thư, nô tỳ phụng lệnh của phu nhân đưa đồ dùng đến.” Quế ma ma mặt đầy kinh thường, nói xong cũng không đợi Mạc Linh Nhi trả lời đã sai người vớt đồ xuống.

“Đội đã.” Ngay lúc Quế ma ma chuẩn bị nghênh ngang bỏ đi thì Mạc Linh Nhi lên tiếng.

“Không biết Đại tiểu thư có gì phân phó?” Quế ma ma cười giả lả.

“Bốp!” Mạc Linh Nhi đột nhiên tát Quế ma ma một cái, sau đó còn thối tay của mình.

Cô ra tay rất mạnh, ai bảo bà già họ Quế này thường ngày bắt nạt cô không ít chứ.

Quế ma ma ngã lăn ra đất, bị đánh đến choáng váng.

Những người khác nhìn Mạc Linh Nhi với ánh mắt sợ hãi.

Không ngờ Đại tiểu thư thường ngày yếu đuối, đến lúc đánh người lại ác độc như vậy.

“Con tiện nhân này, nguoi dám đánh ta? Ta, ta liều mạng với nguoi.” Quế ma ma không tin nổi mà sờ mặt mình, đột nhiên nổi điên nhào vào Mạc Linh Nhi.

Bóng Mạc Linh Nhi lóe lên, cô lại lật tay cho Quế ma ma thêm một cái tát, rồi lạnh lùng nói: “Đánh tên cầu nô nhà nguoi đấy.”

Quế ma ma lần nữa ngã lăn ra, vừa muốn dậy thì lại bị Mạc Linh Nhi giẫm chân lên, Quế ma ma chỉ cảm thấy đau thấu tâm can.

Thường ngày bà ta ý vào phu nhân mà làm mưa làm gió, hôm nay lại bị đánh đến mức quần áo xốc xếch tóc tai bù xù thế này, cái mặt già nua của bà ta biết để đâu!

Tổ Nguyệt ở bên cạnh đã sớm ngăn người, tiểu thư trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ?

“Nguoi vừa gọi ta là gì? Bản tiểu thư không nghe rõ.” Mạc Linh Nhi nhìn Quế ma ma bằng ánh mắt lạnh băng.

Quế ma ma bất giác rùng mình, vừa muốn mở miệng mắng lại bị Mạc Linh Nhi giẫm lên mặt.

“Á!” Lúc này bà ta không nhịn được nữa kêu lên.

“Ai cho nguoi lá gan to nhip, dám gọi ta như vậy? Ta là tiện nhân? Vậy lão gia nhà nguoi là gì? Bản tiểu thư rất tò mò, hay là ta đi hỏi cha ta chút nhé?” Mạc Linh Nhi nhẹ nhàng nói, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Dáng vẻ của cô trong mắt Quế ma ma bỗng trở nên khủng bố như ma quỷ.

“Ừm... ừm...” Quế ma ma ra sức lắc đầu, bà ta còn muốn nói nhưng đã bị Mạc Linh Nhi tát cho méo miệng, không sao nói được.

Mạc Linh Nhi thấy đã ổn bèn thu chân lại.

Quế ma ma lão đảo đứng lên, nhưng không còn dám ra oai như trước nữa.

Những kẻ khác đã chứng kiến sự lợi hại của Mạc Linh Nhi, càng không dám chọc vào cô, ai nấy cung kính đứng im.

Trên mặt đau rát, Quế ma ma vô cùng muốn xé nát Mạc Linh Nhi, nhưng bà ta không dám.

Mạc Linh Nhi sao lại không rõ suy nghĩ trong lòng bà ta, tiếc là cô chẳng quan tâm!

“Tổ Nguyệt, em dẫn bọn họ mang đồ vào.”

“Vâng.” Nghe thấy giọng Mạc Linh Nhi, Tổ Nguyệt mới tỉnh táo vỗ ngực.

Chỉ còn lại Mạc Linh Nhi và Quế ma ma ở đó, một người căng thẳng đứng nghiêm, một người lười biếng nằm.

Không ai nói gì, nhưng Quế ma ma có thể cảm nhận rõ sự lạnh lẽo trong cơ thể.

Cuối cùng bà ta gắng gượng lên tiếng: “Đại tiểu thư, nếu không có chuyện gì nô tỳ xin cáo lui.”

“Xem ra ma ma còn chưa nhận rõ được thân phận của mình.” Mạc Linh Nhi thờ ơ nói, giọng điệu vô cùng ôn hòa.

Nhưng chỉ như vậy đã làm Quế ma ma nhũn cả chân rồi.

Vừa rồi Mạc Linh Nhi đã đánh bà ta mấy cái, bây giờ bà ta vẫn còn cảm giác được mặt mình đang sưng to.

“Đại tiểu thư, lão nô biết sai rồi. Là lão nô lăm mồm, Đại tiểu thư rộng lượng tha thứ cho lão nô một lần. Về sau lão nô không dám nữa.” Quế ma ma lập tức quỳ xuống cầu xin, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, quay về bà ta nhất định phải cáo trạng với phu nhân, để xem phu nhân xử lý thế nào.

“Tha cho người à? Để người quay về cáo trạng với phu nhân, thì ta phải làm sao?” Mạc Linh Nhi chậm rãi nói.

Hừ, giờ mới biết sợ à? Muộn rồi! Lão nô nhất định sẽ nói cho phu nhân!

“Đại tiểu thư yên tâm, lão nô không dám.”

“Ồ? Thật không?”

Quế ma ma đang muốn nói thì chỉ thấy tầm mắt lóe lên tia sáng, sau đó bên tai mát lạnh, vài sợi tóc đen rơi xuống.

“Á á, cứu mạng, cứu mạng!” Quế ma ma bị con dao găm roi trên mặt đất làm cho mất hết hồn vía. Bà ta muốn chạy nhưng chân nhũn ra, chỉ đành ngồi nguyên tại chỗ.

Mạc Linh Nhi thông thả đứng dậy đi đến trước mặt Quế ma ma nhặt con dao găm lên.

Lúc này Quế ma ma đã sợ đến sắp xỉu, bà ta cho rằng Mạc Linh Nhi muốn giết mình, thế là đau khổ van xin: “Đại tiểu thư, cầu xin tiểu thư tha cho nô tỳ! Nô tỳ thật sự không dám bất kính với người nữa. Nô tỳ biết lỗi rồi.” Nói xong dập đầu xuống.

“Ma ma làm gì vậy? Ta chỉ làm rơi một con dao thôi, người căng thẳng cái gì? Ồ, không cần thật cắt vào tóc ma ma rồi, ma ma không để bụng chứ?” Nụ cười trên mặt Mạc Linh Nhi càng thêm tươi sáng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Quế ma ma lúc này đã thật sự hối hận, bà ta sao lại chọc đến Mạc Linh Nhi chứ, cô ta quả thực chính là ác quỷ!

Dưới thân có cảm giác lạnh lạnh.

Mạc Linh Nhi ngửi thấy một mùi khai, ghé tòm nói: “Cút! Người biết phải nói với phu nhân như thế nào rồi đấy.”

Quế ma ma vừa nghe lập tức liều mạng dập đầu: “Tạ ơn Đại tiểu thư, tạ ơn Đại tiểu thư, nô tỳ biết nô tỳ biết.” Nói xong cũng không quan tâm bản thân thế thảm bao nhiêu, lao đảo chạy ra ngoài.

Lúc đám người hầu đi ra nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì không khỏi càng thêm bội phục Mạc Linh Nhi.

Phải biết rằng ở trong phủ Quế ma ma luôn oai phong hoành hành, có bao giờ thảm hại như vậy.

Mạc Linh Nhi tiếp tục nằm trên ghế, lần trước Tổ Nguyệt vì cô mà xung đột với Quế ma ma, kết quả buổi tối lập tức bị đám nha hoàn đánh một trận tàn nhẫn. Tổ Nguyệt cũng vì vậy mà mấy ngày không thể xuống giường, mà cô lúc đó đang bị Quế ma ma kéo lại, chỉ có thể mở to mắt nhìn Tổ Nguyệt bị đánh.

Đương nhiên không phải chỉ một hai lần.

Nhớ đến đây, Mạc Linh Nhi chỉ cảm thấy trừng phạt vừa rồi đã quá nhẹ rồi. Ai bảo Quế ma ma mù mắt dám chọc vào cô, động vào người của cô thì phải chịu gánh nỗi cơn giận của cô.

Sau khi đuổi người đi, Tổ Nguyệt ở bên cạnh lo lắng nói: “Tiểu thư vừa đánh Quế ma ma, lỡ như Quế ma ma đến chỗ phu nhân cáo trạng thì làm sao bây giờ? Bà ta dù sao cũng là phu nhân.”

Mạc Linh Nhi lười mở mắt, chỉ nói: “Không sao, ta đã dám đánh thì không sợ bà ta đến. Huống chi, Quế ma ma sẽ không nói.”

Bà ta thật sự sợ cô không vui sẽ giết chết bà ta.

Tổ Nguyệt không hiểu: “Không thể nào, Quế ma ma sao lại dễ tính vậy được?”

Tổ Nguyệt không đoán ra, Mạc Linh Nhi cũng không muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xuất phủ, bảo vật trấn tiệm

Sau mấy ngày thấp thỏm lo lắng cũng không thấy phu nhân đến gây sự, Tổ Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm: “Xem ra đúng là giống như tiểu thư nói, Quế ma ma thực sự không cáo trạng với phu nhân.”

Theo tin tức Tổ Nguyệt nghe được, Quế ma ma chỉ nói mình bị ngã, những chuyện khác không hề đề cập đến.

Thật là kì lạ.

Đang nghĩ lại thấy Mạc Linh Nhi đi ra khỏi phòng, Tổ Nguyệt thấy bộ đồ kì quái của cô thì hỏi: “Tiểu thư thế này là...”

Mạc Linh Nhi buộc tóc đuôi ngựa, trông vô cùng hoạt bát.

Nhưng mà vì sao tiểu thư lại muốn che mặt chứ?

“Tổ Nguyệt, ta muốn ra khỏi phủ một chuyến, em ở nhà ngoan ngoãn chờ ta trở về.” Nói xong cô không đợi Tổ Nguyệt nói mà đi thẳng.

Đùa à, đợi nữa Tổ Nguyệt nhất định sẽ kéo tay cô khuyên cả buổi sáng mất.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Tổ Nguyệt ở phía sau liên tục gọi.

Nhưng Mạc Linh Nhi đã sớm trèo tường ra ngoài rồi.

Đi ra khu chợ náo nhiệt, tâm trạng Mạc Linh Nhi vô cùng sáng khoái.

Tới đây lâu như vậy mà cô còn chưa được nhìn thấy chợ ở thời cổ đại đâu.

Chỉ là hôm nay cô ra ngoài là có mục đích.

Mạc Linh Nhi tìm một cửa hàng chế tạo vũ khí, dừng bước trước cửa hiệu.

“Hiên Bình Các? Tên rất hay.”

Mạc Linh Nhi lập tức đi vào.

Người làm vừa thấy có người tới thì lập tức nhiệt tình chào mời: “Khách quan, xin hỏi ngài cần gì? Chỗ chúng tôi đây là nơi chế tạo vũ khí tốt nhất trong thành, ngài cứ tự nhiên tham quan.”

Mạc Linh Nhi vừa nhìn vừa chọn, cuối cùng nói luôn: “Đem vũ khí tốt nhất chỗ các người ra đây cho ta xem.”

Người làm vừa nghe thì sững sốt, bắt đầu đánh giá kĩ Mạc Linh Nhi.

Vị cô nương này trông có vẻ khá phóng khoáng, không giống tiểu thư quý tộc mà giống một người hành tẩu giang hồ hơn. Nhìn vài vóc cô đang mặc cũng không giống kẻ có tiền.

“Sao, sợ ta không có tiền hả?” Mạc Linh Nhi đột nhiên lên giọng, không vui nói.

Đây gọi là gì nhỉ? Chính là kiểu sấm to mưa nhỏ. Cô thực sự không có tiền, nhưng cô có khí thế!

Mạc Linh Nhi vừa lên giọng, tên người làm lập tức hoàn hồn. Xem khí thế này có lẽ không phải hạng người kém cỏi.

Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, lỡ như đắc tội với khách quý thì không hay, dù sao cũng chỉ là cảm ra cho xem một chút mà thôi.

Thế là tên người làm lập tức hấp tấp vào trong mật thất lấy bảo vật trấn tiệm.

Từ xa Mạc Linh Nhi đã nhìn thấy con dao găm màu vàng kia, lưỡi dao phản chiếu ánh mặt trời chói mắt, khiến người từng nhìn thấy nó bất giác đắm

chìm si mê.

Mạc Linh Nhi cầm lên nhìn kĩ, thân dao vô cùng tinh xảo, kết cấu hình giọt nước vô cùng hoàn hảo.

Trên dao có khảm bảy viên ngọc lung linh trang trí, mũi dao chạm khắc đường vân mờ, nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy được. Nhưng những đường vân nhỏ xíu này đâm vào người sẽ là vết thương trí mạng. Lại nhìn kĩ bảy viên ngọc, nhìn như rất đẹp nhưng lại ẩn giấu sát khí.

Cả con dao găm không có chỗ nào lãng phí, chỉ cần có thể tận dụng được thì mỗi một tác đều là đòn trí mạng!

Không thể phủ nhận đây chính là món vũ khí vô cùng tinh xảo.

Tên người làm thấy Mạc Linh Nhi si mê thì không khỏi đắc ý.

“Cô nương à, không phải tiểu nhân nói khoác đâu, con dao găm này khi xưa vô cùng nổi tiếng đấy, rất nhiều người tranh cướp nó.”

“Ồ? Vậy sao bây giờ nó còn ở đây?” Mạc Linh Nhi buồn cười.

“Đó là bởi vì...” Thấy ánh mắt bình thản của Mạc Linh Nhi, tên người làm lập tức phản ứng kịp. Ngay thật, suýt nữa thì lỡ miệng.

Mạc Linh Nhi thấy cậu ta không nói thì cũng không truy hỏi, chỉ lắc đầu cười: “Ta thấy con dao găm này cũng chỉ được đến thế.”

Vừa nói xong tên người làm liền nổi giận: “Cô nương này sao lại ăn nói như vậy. Nhìn thì giống nữ hiệp, thì ra chỉ là kẻ thô thiển. Ta vừa thấy cô rõ ràng vô cùng yêu thích, có phải là cảm thấy nó quá quý giá nên muốn bôi nhọ nó để được giảm giá không? Hừ, mảnh khóc này ta đã thấy nhiều rồi! Không mua nói thì đừng làm trò...”

Mạc Linh Nhi thấy tên người làm thương xót cho con dao găm thì vừa cạ lời vừa thấy đáng yêu.

Ít ra trí tưởng tượng cũng rất mạnh.

“Nếu ta nói ta có thể thiết kế ra món vũ khí còn tinh xảo hơn thì sao?”

“Ha ha, đùa gì thế. Ta nói cô nương này, không có chuyện gì thì cô cứ ở nhà mà chơi đi, đừng đến chọc ta được không? Ta rất bận đó.”

“Ngươi nói rồi đấy, đừng hối hận.” Mạc Linh Nhi cau mày, nếu người trong tiệm này thiển cận như vậy thì khỏi cần tiếp tục hợp tác nữa.

Tên người làm không thèm để ý đưa tay tiễn khách. Ngay lúc Mạc Linh Nhi quay người đi thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Cô nương, xin dừng bước.”

Mạc Linh Nhi quay đầu nhưng không thấy người, lại nhìn về phía cầu thang.

Cô thầm nghĩ, người này có thể truyền âm cách không, xem ra công phu không kém.

Tên người làm vừa nghe thấy giọng nói đã cung kính quỳ xuống đất.

“Ta không rảnh!” Đợi bản cô nương đi rồi mới lên tiếng, sao không gọi sớm hơn đi.

Người trên tầng nghe thấy câu trả lời thì động tác rút trà ngưng lại một chốc.

Mạc Linh Nhi tiếp tục đi ra cửa, đùa à, bảo bôi trong tay cô đáng giá thế nào cô biết rõ, còn phải cầu bọn họ thu nhận chắc.

“Cô nương, cô nương, xin dừng bước, dừng bước.” Tên người làm lập tức xoay chuyển thái độ, cười hi hi ngăn trước mặt cô: “Cô nương, vừa rồi là tiểu nhân có mắt như mù, xin cô nương thứ tội.”

Tên người làm thầm nghĩ, sao chủ nhân lại bảo cô nương này dừng bước nhỉ?

Lẽ nào cô nương này có chỗ hơn người?

“Ta nói này, vừa rồi không phải người bảo ra về nhà chơi sao, bây giờ lại cản ta là có ý gì?”

Tên người làm vừa nghe không khỏi toát mồ hôi hột, lời hấn ta nói sao đến miệng cô nương này lại biến chất như thế?

“Không không không, người nên về nhà chơi là tiểu nhân, không đúng không đúng, người nên về nhà chơi là...”

Tên người làm rõ ràng đã luống cuống: “Ồi cô nương à, tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân biết lỗi rồi. Xin tiểu thư giơ cao đánh khẽ.”

“Tiểu ca, xem người nói này, sao ta lại cảm thấy một cô gái yếu ớt như ta bắt nạt người vậy nhỉ?” Ánh mắt Mạc Linh Nhi sáng lên, có thể thấy tâm trạng cô rất tốt.

“Không không, là tiểu nhân bắt nạt tiểu thư người.” Nói xong về mặt tên người làm đó bưng: “A!” Nhận ra mình vừa nói gì, tên người làm chỉ muốn tát vào mặt mình: “Phi phi phi, đại tiểu thư, bà cô của tôi ơi, tôi ăn nói vụng về cô nương đừng lấy tôi làm trò vui nữa mà.”

Thấy ánh mắt vui vẻ của Mạc Linh Nhi, người làm mới biết là cô có ý.

Hắn bắt giác thờ phào, phụ thân nói đúng, đắc tội ai cũng còn hơn đắc tội với con gái.

“Còn gây ra đấy làm gì? Không dẫn ta đi gặp chủ nhân nhà ngươi à?”

“Ồi chào, vâng vâng vâng, xin mời cô nương đi theo tiểu nhân.” Người làm vội vàng đi trước dẫn đường.

Vừa lên tầng đã ngửi thấy một mùi hương như có như không.

Xung quanh tầng lầu được cấu tạo bằng gỗ đàn hương chạm rồng, ngửi kỹ là có thể thấy không gian tràn ngập mùi hương của loại gỗ này. Bên ngoài dùng rèm che màu tím ngăn ánh mặt trời chói mắt, lại vẫn có ánh sáng nhạt ẩn hiện. Tia sáng vừa phải, làm ấm cả bầu không khí.

Chính giữa gian phòng bày một bộ bàn trà cổ, trên bàn trà vừa ngâm nước, tản ra hơi nước lơ lửng, hương thơm nồng đậm bay vào mũi.

Mạc Linh Nhi bắt giác nhắm mắt lại, tham lam hưởng thụ khoảnh khắc bình yên này.

Tô Thanh Hải vừa đi ra liền thấy cảnh tượng như vậy, một cô gái nhỏ bé đang đứng, gương mặt hơi hướng lên, mắt khép hờ, cho dù chỉ ăn mặc đơn giản cũng không giấu được vẻ tao nhã từ trong cốt tủy.

Tô Thanh Hải nhất thời ngừng bước.

Ngay khoảnh khắc Tô Thanh Hải đi, Mạc Linh Nhi đã biết có người đến rồi.

Tên người làm không biết đã lui xuống từ bao giờ.

Mạc Linh Nhi vừa nhìn thấy Tô Thanh Hải mặc đồ trắng toàn thân đã lập tức giật mình. Người đàn ông này thật đẹp!

Xin chú ý, đúng là đẹp đó!

Mái tóc dài như mực tán loạn trên nền áo trắng, chỉ dùng một chiếc dây trắng buộc đằng sau. Đôi mắt sâu thẳm hút hồn, hàng mày xinh đẹp ẩn hiện nét cười khiến người gặp cảm giác ôn hòa như gió xuân thổi. Dưới ánh sáng mờ ảo nơi đây, đường nét người đàn ông càng trở nên dịu dàng, khiến người ta không kìm được mà muốn vươn tay chạm vào. Sống mũi cao thẳng, da trắng như tuyết môi đỏ như máu, vừa xinh đẹp lại không lộ vẻ nữ tính. Thì ra trên thế gian này thật sự có người đàn ông như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Giao dịch, bản vẽ thần kỳ

Mạc Linh Nhi đã từng ngắm vô số mỹ nam nhưng vẫn không kìm được mà kinh ngạc.

Nhưng cô nhanh chóng thu tầm mắt.

Chuyện này lại làm Tô Thanh Hải ngạc nhiên, trước giờ hắn chưa từng thấy cô gái nào nhìn thấy mình mà không gây người đầu.

Tô Thanh Hải mặt mày tươi cười đi đến, Mạc Linh Nhi chỉ cảm thấy một mùi thuốc nhàn nhạt phả đến, nhưng khá dễ ngửi.

“Mời cô nương.” Tô Thanh Hải hồi xuống, dịu dàng nói.

Trời ạ, giọng nói của người đàn ông này thật hay. Vừa trầm thấp vừa gợi cảm, trong mạnh mẽ lại có sự dịu dàng làm say đắm lòng người.

Kiếp trước Mạc Linh Nhi nổi tiếng là người cuồng giọng nói, chỉ cần là chất giọng dễ nghe cô đều sẽ nể nang chút, với điều kiện tiên quyết là đối phương không chọc tới cô.

Thế nên Mạc Linh Nhi quyết định sẽ nói chuyện với tên này.

“Cảm ơn, vừa rồi các hạ gọi ta?” Mạc Linh Nhi ngồi xuống rồi hỏi.

Tô Thanh Hải tao nhã rót một chén trà cho Mạc Linh Nhi: “Ừm.”

Mạc Linh Nhi nhận chén trà, cũng không nóng vội.

Cô vén mạng che mặt lên một chút, đặt chén trà dưới mũi ngửi, sau đó thổi thổi rồi nhấp một ngụm nhỏ.

Trà vừa nhấp vào có hơi đắng, nhưng sau khi thấm vào cổ họng lại tản ra mùi hương thơm ngát, vị ngọt thanh, khiến người ta không kìm được mà muốn uống thêm ngụm nữa.

“Trà ngon!” Mạc Linh Nhi thốt lên, cô cũng hiểu một chút về trà đạo.

“Ồ? Cô nương còn biết thưởng thức trà?” Ánh mắt lạnh lùng của Tô Thanh Hải ánh nên sự vui vẻ, càng khiến hắn trở nên xán lạn.

Ánh mắt nghiêm túc dịu dàng như thế lại làm cho Mạc Linh Nhi nhất thời hơi ngây ngẩn.

“À, ta chỉ nói đùa chút thôi.” Mạc Linh Nhi tránh né tầm mắt của Tô Thanh Hải, giả vờ nhìn ra chỗ khác.

“Không biết nên xưng hô với cô nương thế nào?”

“Cứ gọi ta là Mạc Nhi.” Cô sẽ không nói tên thật, không thì còn cần đeo mạng làm gì?

Tô Thanh Hải biết rõ đây chỉ là tên giả nhưng cũng không vạch trần.

“Tại hạ Tô Thanh Hải.” Nói xong lại dùng ánh mắt tìm tòi quan sát Mạc Linh Nhi.

“Ừm.” Mạc Linh Nhi hơi cau mày, không hề giấu diếm mà nhìn thẳng Tô Thanh Hải với ánh mắt không chút gợn sóng.

Tuy cô có ấn tượng tốt với người đàn ông này, nhưng cũng không có nghĩa là hắn ta làm gì cũng được, cô không thích ánh mắt kiêu đó.

Mọi động tác của Mạc Linh Nhi đều nằm trong tầm mắt Tô Thanh Hải, dường như không ngờ Mạc Linh Nhi lại có phản ứng như vậy, Tô Thanh Hải hơi xấu hổ.

Bởi vì thân phận của hắn rất đặc biệt, cho nên phạm là người cố ý tiếp cận, hắn sẽ vô cùng cẩn thận.

Hiển nhiên Mạc Linh Nhi cũng bị coi là người cố ý tiếp cận hắn.

Nếu như vừa rồi ánh mắt Mạc Linh Nhi có chút ý đồ gì hắn sẽ hiểu ra ngay.

Dù sao cũng quá trùng hợp, hôm nay hắn vừa hay có việc đến cửa tiệm, liền nhìn thấy cảnh tượng này. Thế nên hắn muốn biết mục đích của Mạc Linh Nhi là gì.

Nhưng Mạc Linh Nhi nghe thấy tên hắn lại không tỏ chút thái độ nào, rõ ràng là căn bản không biết hắn là ai.

Hắn sẽ không nhắc nhở cô, cô đã dùng tên giả thì sẽ không muốn người khác biết cô đang làm gì.

“Xin lỗi, là tại hạ mạo phạm, tại hạ cho rằng...” Tô Thanh Hải áy náy cười.

“Ta hiểu, chuyện này rất bình thường.” Chẳng phải cô cũng là người như vậy sao.

Tô Thanh Hải thấy Mạc Linh Nhi nói vậy thì lời giải thích lại nghẹn lại trong miệng.

Cô gái này luôn khiến hắn bất ngờ.

Cuối cùng hai người nhìn nhau cười.

“Được rồi, ông chủ Tô, lần này ta tới là muốn cho ông chủ Tô xem vài thứ.” Nói xong liền đưa mấy bản vẽ trong tay ra.

Tô Thanh Hải lịch sự nhận lấy, có điều khi nhìn thấy nội dung tờ giấy, người được giáo dục tốt như Tô Thanh Hải cũng không kìm được tâm trạng kích động của mình.

Thứ này... lại... thần kỳ như vậy.

Những hiểu biết của hắn về binh khí bắt nguồn từ gia tộc, thế nên hắn cũng vô cùng yêu thích binh khí.

Nếu được nhìn thấy bản vẽ này, sợ là cuộc đời hắn không còn gì hối tiếc nữa.

Nghĩ vậy, đôi tay cầm tờ giấy cũng hơi run rẩy.

Mạc Linh Nhi ở bên cạnh thư thái uống trà, khóe mắt liếc nhìn về mặt của Tô Thanh Hải, trong lòng đã hiểu rõ.

Cũng được tính là một kẻ biết nhìn hàng.

Nếu vừa rồi Tô Thanh Hải để lộ chút khinh thường nào, cô sẽ quay đầu bỏ đi không do dự.

Tâm huyết của cô cần phải được tôn trọng.

“Mặc cô nương, bản vẽ của cô quả là khiến tại hạ mở rộng tầm mắt, chỉ là hiệu quả của cái này...”

“Không sao.” Mạc Linh Nhi gật đầu.

Nếu Tô Thanh Hải chỉ nhìn lướt qua tờ giấy đã không chút nghi ngờ mà tin tưởng cô luôn thì cô lại phải lo lắng IQ của hắn ta có đủ để hợp tác hay không.

Tô Thanh Hải lại càng cảm thấy Mạc Linh Nhi là cô gái đặc biệt, vừa có trí tuệ vừa có lòng dũng cảm, hành vi cử chỉ cũng vô cùng phóng khoáng.

“Ta không giấu gì cô nương, chế tạo vũ khí là tinh hoa tổ tiên ta truyền lại, nhưng ta chưa từng thấy thứ vũ khí nào tinh xảo đến thế. Vậy nên...” Tô Thanh Hải ngập ngừng một chút rồi hỏi: “Những thứ này là do cô nương sáng tạo ra?”

Chuyện này ông chủ Tô không cần quan tâm, hôm nay ta tới là muốn giao dịch với ông chủ Tô.” Mạc Linh Nhi nghiêm túc nói: “Ta bán những bản vẽ này cho ông chủ Tô, hy vọng ông chủ Tô có thể cho ta một cái giá hợp lý. Đương nhiên ông chủ Tô có thể xem xét tác dụng của nó rồi trả tiền cũng không muộn.”

Chưa nhận được đáp án mong muốn, Tô Thanh Hải không khỏi tiếc nuối.

“Đương nhiên, về mặt giá cả thì Mặc cô nương cứ yên tâm.” Tô Thanh Hải cất bản vẽ đi rồi hỏi: “Không biết thứ vũ khí này tên gọi là gì?”

“Súng lục. Ta đã ghi rõ công năng, cách lắp ráp và cách dùng rồi.”

Đúng vậy, chính là súng lục, nhưng đã bị Mạc Linh Nhi cải tạo lại. Đây là thứ mà Mạc Linh Nhi cô quen thuộc nhất.

Bởi vì lực sát thương của súng lục quá mạnh, nếu để rơi vào tay kẻ xấu nhất định sẽ là kết cục trăm họ lâm than.

Hơn nữa ở thời điểm này còn chưa có nguyên liệu thích hợp để chế tạo súng chân chính.

Tuy cô hay có suy nghĩ ác độc nhưng bản chất lại không phải loại người tàn nhẫn.

Thế nên cô đổi vật liệu chế tạo súng lục thành gỗ, đạn cũng đổi thành châm bạc và phấn độc, lực sát thương đã giảm đi rất nhiều.

“Khẩu súng này một lần có thể bắn được 40 cây châm và một lượng thuốc độc, chỉ cần bấm nút nổ súng là sẽ đồng thời bắn ra được mấy chục cây châm. Bên ngoài còn một nút bấm nữa để bắn bột thuốc độc. Đây là vũ khí tự vệ, nhỏ gọn tiện lợi, mang theo rất an toàn. Có thể đánh gục kẻ địch trong khoảng cách gần.

“Không ngờ vũ khí nhỏ như vậy lại có thể ẩn chứa nhiều thứ huyền diệu như thế.” Tô Thanh Hải bội phục nói: “Đã như vậy, ta tất nhiên sẽ tin tưởng Mạc cô nương.”

Tin tưởng không lý do.

Chuyện này lại khiến Mạc Linh Nhi sững sốt, dễ tính vậy à?

“Mười nghìn lượng bạc, cô nương thấy đã hợp lý chưa?”

Mười nghìn lượng! Cô không nghe nhầm đấy chứ?

Tô Thanh Hải thấy vẻ kinh ngạc của Mạc Linh Nhi thì nói thêm: “Lẽ nào Mặc cô nương chê ít? Tại hại có thể thêm...”

“Không cần không cần, đủ rồi.” Mạc Linh Nhi vốn chỉ nghĩ bán được vài trăm lượng bạc thôi, không ngờ thời đại nào cũng có mấy tên phá của.

Nháy mắt đã đưa luôn mười nghìn lượng bạc.

Cô không phải là người tham lam, nhưng cũng sẽ không từ chối.

Nếu như lúc này cô biết đến gia sản của Tô Thanh Hải chỉ sợ sẽ chỉ mặt máng hắn là tên vắt cổ chày ra nước rồi.

Trong mắt Tô Thanh Hải, thứ này đáng giá.

Sự điên cuồng khi người chế tạo vũ khí gặp được thứ vũ khí tinh xảo không phải ai cũng có thể hiểu được. Bọn họ thà táng gia bại sản cũng muốn chế tạo ra thứ vũ khí hoàn hảo ấy.

Đây là cảnh giới tốt cùng của yêu thích.

Tô Thanh Hải lập tức sai người mang ngân phiếu mười nghìn lượng đến đưa cho Mạc Linh Nhi.

Mạc Linh Nhi lại một lần nữa bị sự dứt khoát của tên phá của này làm cho lú lờn rồi.

“Khụ khụ, ừm, vậy ta cáo từ trước.” Mạc Linh Nhi nhìn mỹ nam trước mắt đúng là người đẹp tầm lòng cũng đẹp, nhất thời lại hơi ngượng ngùng.

Dù sao, thế này cũng là đang hãm hại người ta.

“Hy vọng lần sau có thể được gặp lại Mạc cô nương.” Ngụ ý chính là từ sau Mạc Linh Nhi có thứ gì tốt thì cứ mang đến đây.

Nghe vậy Mạc Linh Nhi suýt thì trượt chân, nhưng vẫn không quên đáp lời Tô Thanh Hải.

Thấy động tác đáng yêu của cô, ánh mắt Tô Thanh Hải ánh lên niềm vui.

Đúng là một cô gái đặc biệt.

“Hạo Thiên.” Tô Thanh Hải gọi.

Một bóng người lập tức hiện ra.

“Chủ nhân.”

“Xem xem vị cô nương vừa rồi là người nhà nào. Nhớ kỹ, đừng làm cô ấy sợ.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ra tay giúp đỡ

Mạc Linh Nhi đã liệu trước Tô Thanh Hải sẽ có hành động.

Thế nên vừa ra khỏi cửa tiệm, cô đã chui vào một hẻm nhỏ.

Khi đi ra khỏi đó, mái tóc đen của cô đã được búi lên, toàn thân áo trắng, nhanh chóng biến thành một người phụ nữ có tuổi.

Cô chẳng qua chỉ tiện tay rạch lên tường hai nhát, sau đó bôi vào mặt. Thế này có lẽ sẽ không ai nhận ra được nữa rồi.

Dù sao Tô Thanh Hải cũng không biết diện mạo thật của cô.

Sờ tập ngân phiếu dày trong túi, Mạc Linh Nhi cảm thấy an tâm.

Lúc này cô mới đi đến một hiệu thuốc, bảo ông chủ bán cho vài vị thuốc rồi chờ đợi.

Lát sau, một thằng bé mặt đầy tro bụi hốt hải chạy vào, quần áo trên người nó rách tướp, tay chân gầy trơ xương, người mỏng như một tờ giấy, chỉ một trận gió thổi qua là có thể bay được vậy.

“Ông chủ ông chủ, xin hãy cho cháu một củ nhân sâm.” Nói rồi nó dốc vài đồng tiền từ trong túi ra, vừa nhìn đã biết là tiền ăn xin.

Gương mặt thằng bé bẩn thỉu nên không nhìn rõ đường nét, chỉ thấy đôi mắt sáng long lanh đang mở to tràn đầy lo lắng và mong đợi, môi nó đã khô quắt lại, không còn sắc máu.

“Chỗ này được mấy đồng?” Chủ tiệm vừa thấy thằng bé dốc ra vài đồng đã ghét bỏ, tiền vừa bẩn vừa bốc mùi: “Đi ra đằng kia, có chút tiền vậy mà muốn mua nhân sâm à, có còn cho người ta buôn bán nữa không.”

Thằng bé thấy ông chủ không cho thì sốt ruột: “Cầu xin ông bán cho cháu một củ nhân sâm, cháu đưa tất cả tiền cho ông.” Thấy chủ tiệm quay người muốn đi, thằng bé lập tức chạy tới túm chặt tay áo ông ta.

Chủ tiệm lại đẩy nó ra: “Cút cút cút! Đừng làm bẩn quần áo của ông đây. Ta nói này, cho dù bán mi đi cũng không đủ tiền mua một củ sâm đâu.”

Thằng bé bị đẩy ngã ra đất, thấy chủ tiệm vẫn không bán, sắc mặt nó từ đen biến thành đỏ, nó rom róm nước mắt: “Ông chủ, cầu xin ông chủ. Mẹ cháu sắp chết rồi, nếu ông không cho cháu nhân sâm thì bà ấy sẽ chết. Cháu không muốn mẹ chết...” Nói xong nó không kìm được nữa mà khóc òa lên.

Nhất thời làm nhiều người xung quanh chú ý.

Thấy đám người kia chỉ tro, chủ tiệm lập tức nổi giận: “Mẹ mày sắp chết thì liên quan gì đến tao. Cút sang một bên! Đừng cản trở việc buôn bán của tao.”

Chủ tiệm nói xong thì ra hiệu cho đám người làm quăng thằng bé kia ra ngoài.

“Đội đã.” Mạc Linh Nhi bước lên. Vốn cô định lấy thuốc xong thì đi luôn, song nhìn thấy đứa bé đau khổ van xin cô lại bất giác nhớ tới em trai mình.

Kiếp trước Mạc Linh Nhi là cô nhi, nhưng có một đứa em trai ruột. Trước khi vào tổ chức, cô và em trai sống nương tựa lẫn nhau. Hai người cũng lưu lạc đầu đường xó chợ, cuối cùng em trai cô mắc bệnh truyền nhiễm mà không có tiền chữa trị nên đã qua đời.

Giây phút ấy cô cảm hận những gương mặt vô tình bạc bẽo kia biết bao. Chỉ vì cô không có tiền nên đứa em trai vô tội bất hạnh qua đời.

Nó còn nhỏ như vậy, có bao nhiêu thứ chưa được ăn, chưa được chơi, vậy mà cứ thế ra đi.

Mạc Linh Nhi lạnh lùng nhìn chủ tiệm thuốc: “Nhân sâm bao nhiêu một củ?”

Cô vừa lên tiếng, thằng bé kia lập tức ngừng khóc, hai mắt ngơ ngác nhìn Mạc Linh Nhi, tựa như không hiểu vì sao cô lại giúp nó. Nước mắt trên mặt nó còn chưa khô, khiến người ta nhìn thấy mà nhói lòng.

Chủ tiệm đánh giá Mạc Linh Nhi một lúc, sau đó nheo mắt khinh bỉ: “Vị cô nương này, ta sợ là cô không biết nhân sâm đắt thế nào rồi. Có lòng tốt cũng được thôi, nhưng mà...” Ba chữ “phải có tiền” còn chưa nói xong, ông ta đã bị ánh mắt của Mạc Linh Nhi làm cho sợ hãi ngậm miệng lại.

“Làm... làm gì thế, không mua nổi thì đừng huênh hoang, còn không cho người ta nói!” Chủ tiệm kéo cổ áo ra vẻ trấn tĩnh. Chẳng qua chỉ là một đứa con gái, làm được trò trống gì.

Song ông ta không biết còn có câu nói, từ cổ chí kim chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó dạy nhất.

Lúc này người vây xem đã càng lúc càng đông.

Cho dù là thời đại nào thì cũng đều có người thích hóng hớt.

“Trông cô gái này cũng không giống kẻ có tiền, khoác lác như thế lát nữa có muốn khóc cũng không nổi.”

“Cũng không thể nói vậy, thằng bé này cũng đáng thương mà.”

“Ngươi tốt bụng thế sao không giúp nó đi.”

“Ngươi!”

Tiếng bàn tán xôn xao truyền vào tai Mạc Linh Nhi.

Lúc này dường như thằng bé đã nhận ra gì đó, bèn đứng dậy đi đến bên cạnh Mạc Linh Nhi, muốn kéo tay cô nhưng lại không dám chạm vào.

Bởi vì tay nó bẩn, sợ làm dơ tay của tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ, ta không mua nhân sâm nữa.” Nó không muốn làm liên lụy đến chị gái này, mẹ nó thường dạy đàn ông phải đội trời đạp đất, phải bảo vệ phụ nữ.

Mạc Linh Nhi hiểu ý nó, trong lòng không khỏi xúc động.

“Chùng này đã đủ chưa!” Mạc Linh Nhi lấy một từ ngân phiếu một nghìn lượng từ trong ngực ra đập lên quầy.

Chủ tiệm nào ngờ Mạc Linh Nhi lại có thể vung tiền ra thật, hơn nữa vừa ra tay đã vung hẳn một nghìn lượng bạc.

Một củ nhân sâm nhiều nhất 400 lượng.

Chủ tiệm lập tức méo mặt, sắc mặt thay đổi như tắc kè hoa, ông ta lập tức cười ha ha nói: “Đủ rồi đủ rồi, tiểu nhân lấy cho ngài ngay.”

Chủ tiệm sai người gói nhân sâm cẩn thận, hai tay cung kính đưa cho Mạc Linh Nhi.

Mạc Linh Nhi nhận lấy nhân sâm rồi vẫn không quên để lại một câu chấn động: “Trả lại tiền thừa!”

“Hả?” Chủ tiệm không kịp phản ứng.

Mọi người cũng ngây ra, không phải Mạc Linh Nhi sẽ tiêu sái quăng một nghìn lượng vào mặt chủ tiệm, sau đó quay người bỏ đi sao?

Sao lại không giống cảnh anh hùng cứu mỹ nhân mà họ tưởng tượng vậy?

Tuy rằng “mỹ nhân” thì là một thằng nhóc ăn mày.

Mạc Linh Nhi không nghĩ vậy, đối với loại người vô nhân tính này cô không xông lên tấn cho ông ta một trận đả là nhân từ lắm rồi, còn muốn chiếm lợi của nàng à?

Đừng mơ!

Cuối cùng chủ tiệm chỉ đành nhịn đau trả tiền thừa lại cho Mạc Linh Nhi.

Haizz, ông ta còn tưởng sẽ kiếm được một khoản lớn chứ.

Mạc Linh Nhi kéo tay thằng bé đi ra khỏi cửa tiệm.

Dọc đường đi, thằng bé mấy lần muốn lên rút tay lại, nhưng lại bị Mạc Linh Nhi nắm chặt.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại giúp Viên Nghị?” Viên Nghị đột nhiên dừng bước, ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu.

Mạc Linh Nhi đột nhiên đứng lại, ngồi xổm xuống trước mặt thằng bé.

“Đệ tên là Viên Nghị? Đúng là một cái tên hay.”

Thằng bé nhìn vào mắt Mạc Linh Nhi, rõ ràng có chút bất an, bàn tay nhỏ bé không biết nên để đâu.

“Tỷ tỷ vẫn chưa trả lời câu hỏi của Viên Nghị đâu.”

“Câu hỏi đó đệ đã tự trả lời rồi, vì đệ gọi ta là tỷ tỷ, tỷ tỷ giúp đệ không phải chuyện nên làm sao?” Mạc Linh Nhi xoa loạn cái đầu nhỏ của Viên Nghị.

“Nhưng mà...” Viên Nghị còn muốn nói tiếp thì lại nghe Mạc Linh Nhi cười bảo: “Mấy ngày chưa gội đầu rồi? Cẩn thận đầu lại đầy chấy giống đám con gái.”

Viên Nghị vừa nghe đã đỏ bừng mặt, nhưng lại vẫn nghiêm túc nói: “Viên Nghị là nam tử hán đại trượng phu!”

Dáng vẻ hài hước của thằng bé làm Mạc Linh Nhi cười híp cả mắt: “Được được được, tiểu nam tử hán đại trượng phu. Mau về chăm sóc cho mẹ đệ đi.” Mạc Linh Nhi đưa nhân sâm cho Viên Nghị.

Lúc Viên Nghị nhận lấy nhân sâm thì hơn do dự rồi quỳ xuống: “Đa tạ đại ân đại đức của tỷ tỷ, sau này Viên Nghị nhất định sẽ báo đáp tỷ tỷ.” Ánh mắt thằng bé vô cùng kiên định.

Tuy mẹ nó nói con trai không được tùy tiện quỳ gối, nhưng mẹ cũng đã nói làm người phải biết tri ân báo đáp.

Mạc Linh Nhi không ngờ thằng nhóc này lại có hành động như vậy. Có thể dạy được thằng bé như thế, xem ra mẹ nó nhất định là người hiểu lễ nghĩa.

Nghĩ vậy Mạc Linh Nhi càng nhìn Viên Nghị càng cảm giác có phong thái công tử.

Điều kiện tiên quyết là bỏ qua gương mặt nhỏ đầy tro bụi kia.

Mạc Linh Nhi đỡ nó dậy, nhéo cái mũi bần thủ của nó.

Linh hồn nho nhỏ của Viên Nghị đã hoàn toàn bị thu phục.

Nó có thể cảm giác được Mạc Linh Nhi đối xử với nó bằng sự dịu dàng từ tận đáy lòng.

Tất cả mọi người đều ghét bỏ nó, tránh xa nó.

Chỉ có Mạc Linh Nhi, cô không những giúp nó mà còn không chê nó bần.

Mắt thằng bé lập tức đỏ lên, nhưng lại cố nén không rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lời mời của mạc linh thanh

“Được rồi, không được khóc nhè.” Mạc Linh Nhi giả vờ nghiêm túc nói: “Đệ là nam tử hán cơ mà.”

Viên Nghị ngoan ngoãn gật đầu, có điều hai mắt vẫn còn đỏ.

Mạc Linh Nhi nhẹ nhàng ôm lấy nó.

Viên Nghị hơi giật mình.

Nó ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người Mạc Linh Nhi, thứ mùi này cả đời nó sẽ không bao giờ quên.

Mãi đến rất lâu về sau, Viên Nghị vẫn nhớ đến ngày hôm ấy, dưới ánh chiều tà, một cô gái đã dịu dàng ôm nó. Cô nói gì nó đã không nhớ rõ, chỉ nhớ hơi thở ấm áp ấy đã sưởi ấm cả thời niên thiếu của nó.

Tất nhiên đó đều là những chuyện sau này.

“Được rồi, tỳ tỳ phải về đây. Về sau nếu đệ có việc gì thì có thể đến phủ thừa tướng tìm tỳ. Tỳ tên Mạc Linh Nhi.”

Thì ra tỳ ấy là tiểu thư của phủ thừa tướng, thân phận cao quý biết nhường nào.

Mạc Linh Nhi từ biệt Viên Nghị rồi nhanh chóng trở về phủ.

Vừa bước vào viện đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng bất an của Tổ Nguyệt.

Nha đầu ngốc này không phải là ở đây chờ cô cả ngày rồi đấy chứ?

Tổ Nguyệt thấy Mạc Linh Nhi trở về thì vội vàng bước lên nói: “Tiểu thư! Người đi đâu vậy? Nô tỳ đợi người cả ngày!”

Đúng là cô đã đánh giá thấp lòng trung thành của nha đầu này rồi.

“Tiểu thư, mặt tiểu thư làm sao vậy?” Tổ Nguyệt thấy chút bột màu vàng trên mặt Mạc Linh Nhi thì quan tâm hỏi.

“Không sao, ta tự bôi lên đấy thôi.”

“Tiểu thư, sao người lại bôi xấu mình như vậy?”

Mạc Linh Nhi nhướn mày, cô nhóc này có cần thành thật vậy không?

“Em đợi ở đây cả ngày à?”

“Đúng vậy, lần sau tiểu thư ra ngoài dẫn nô tỳ theo có được không, tránh cho nô tỳ phải lo lắng.” Tổ Nguyệt u oán nói.

“Được được được, lần sau nhất định sẽ đưa em theo.” Mạc Linh Nhi vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Nguyệt rồi quay về phòng.

“Lúc ta không có đây không xảy ra chuyện gì chứ?” Mạc Linh Nhi rửa sạch mặt, thuận tiện hỏi một câu.

“Tiểu thư, nô tỳ đang muốn nói chuyện này với người đấy!”

Ặc, cô đúng là miệng quạ mà.

“Là thế này, Nhị tiểu thư sai người đến mời tiểu thư hai hôm nữa cùng đi du hồ, ngắm hoa sen. Còn nói là Ngũ hoàng tử cũng ở đó.” Nói xong Tổ Nguyệt ra sức nháy mắt với Mạc Linh Nhi: “Đến lúc đó tiểu thư có thể ăn mặc đẹp chút, hiếm khi có cơ hội gặp Ngũ hoàng tử, nhất định phải nắm chắc.”

Mạc Linh Nhi lại đang nghĩ, Mạc Linh Thanh mà tốt bụng mời cô đi du hồ à? Cô ta muốn giờ trò gì?

Ngẩng đầu thì thấy Tổ Nguyệt đang ra sức chớp mắt với mình, cô hỏi: “Tổ Nguyệt, mắt em không sao chứ? Có phải là bị gió tạt vào không?”

Tổ Nguyệt hít sâu một hơi, cố gắng đứng vững.

“Tiểu thư, người không nghe nô tỳ nói sao?”

“Có mà.” Mạc Linh Nhi uống nước, cả ngày nay uống có mỗi chén trà của ông chủ Tô, cô sắp chết khát rồi.

“VẬY NÔ TỶ VỪA NÓI GÌ?”

MẠC LINH NHI BẮT MẮN NHÌN TỔ NGUYỆT, THẦM NGHĨ: NHA ĐẦU NÀY SAO HÔM NAY LẮM KHUYẾT ĐIỂM VẬY?

“KHÔNG PHẢI EM NÓI LÀ NHỊ MUỘI GỌI TA HAI HÔM NỮA ĐI DU HỒ SAO. ĐÚNG RỒI, CÔ TA CÓ PHÁT HIỆN TA RA NGOÀI KHÔNG ĐẤY?”

TỔ NGUYỆT LẠI LÃO ĐẢO, THÌ RA TIỂU THƯ CĂN BẢN KHÔNG NGHE LỘT TAI LỜI CỦA MÌNH.

“KHÔNG CÓ.” TỔ NGUYỆT TỨC GIẬN NÓI: “NÔ TỶ NÓI LÀ TIỂU THƯ ĐANG NGHỈ NGƠI, NGƯỜI ĐÓ TRUYỀN LỜI XONG THÌ ĐI.”

“Ồ, VẬY KHÔNG CẦN LO NỮA.”

“KHÔNG CẦN LO? TIỂU THƯ KHÔNG SAO CHỨ?”

“TA NÓI NGÀY TỔ NGUYỆT, EM KHÔNG SAO CHỨ? SAO LẠI LẮM MỒM THẾ, MAY ĐI LẤY NƯỚC CHO TA, BẮN TIỂU THƯ MUỐN TẮM.” NÓI XONG CÒN VƯỜN VAI.

“TIỂU THƯ, KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI KHÔNG ĐI ĐẤY CHỨ?”

“KHÔNG ĐƯỢC À?” MẠC LINH NHI MỞ TO ĐÔI MẮT.

“ĐÓ LÀ NGŨ HOÀNG TỬ ĐẤY!”

“NGŨ HOÀNG TỬ? LÀ AI?” MẠC LINH NHI SUYT THÌ THÓT LÊN. NHƯNG NGAY SAU ĐÓ CÔ LẠI NGƠ NGẮN, NGŨ HOÀNG TỬ À? SAO NGHE QUEN TẠI VẬY?

“TỔ NGUYỆT, CÓ PHẢI TA CÓ MỘT VỊ HÔN PHU TÊN LÀ NGŨ HOÀNG TỬ KHÔNG?”

LÚC NÀY TỔ NGUYỆT ĐÃ KHÔNG CÒN SỨC MÀ MẮNG THẦM RỒI, NẾU KHÔNG PHẢI NGƯỜI TRƯỚC MẮT GIỐNG Y HẾT TIỂU THƯ THÌ TỔ NGUYỆT THẬT HOÀI NGHĨ CÓ PHẢI TIỂU THƯ BỊ GIẢ MẠO RỒI KHÔNG.

“TIỂU THƯ, VỊ HÔN PHU CỦA NGƯỜI KHÔNG PHẢI TÊN LÀ NGŨ HOÀNG TỬ, MÀ CHÍNH LÀ NGŨ HOÀNG TỬ.” TỔ NGUYỆT TRỌN MẮT NÓI.

“À À? NGŨ HOÀNG TỬ?”

Tiêu rồi! Cô vậy mà lại có hôn ước, cô còn quên sạch chuyện này!

Nhưng vì sao đối tượng lại là Ngũ hoàng tử chứ!

Cô không muốn vừa tới đây đã phải đi lấy chồng đâu.

Nhưng người ta là hoàng tử, nếu cô dám từ hôn, chẳng phải hoàng thượng sẽ chém nát cô ra sao?

Không được, phải nghĩ cách.

“Khụ khụ, ta.” Nên nói gì đây?

Trong kí ức thì chủ nhân cũ của cơ thể này rất ái mộ Ngũ hoàng tử, nhưng cô vừa mới đến lại không nhớ ra được Ngũ hoàng tử là ai.

“TA ĐÙA EM THÔI MÀ, HA HA, SAO TA LẠI KHÔNG BIẾT NGŨ HOÀNG TỬ LÀ VỊ HÔN PHU CỦA TA ĐƯỢC. GIẬT MÌNH RỒI CHỨ GÌ?” MẠC LINH NHI BẮT CHẤP MÀ NÓI, CÒN THÌ THOẢNG CƯỜI GỢNG.

TỔ NGUYỆT VỖ VỀ TRÁI TIM NHỎ: “Ài, tiểu thư à, người hù chết nô tỳ rồi.”

“ĐƯƠNG NHIÊN ĐƯƠNG NHIÊN, LÁT NỮA EM SANG NÓI VỚI NHỊ MUỘI LÀ TA CÓ ĐI.”

Xem ra chuyến du hồ này cô chắc chắn phải đi rồi, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng.

“Vâng, tiểu thư. Nô tỳ đi lấy nước cho người tắm rửa.”

Sau khi Tổ Nguyệt lui ra, Mạc Linh Nhi chìm vào suy tư.

Theo kí ức của chủ cũ cơ thể này thì tên Ngũ hoàng tử dường như cũng chẳng ra sao.

Không nói đến việc bao nhiêu năm chẳng thèm quan tâm đến vị hôn thê là cô đây, nhưng lần nào gặp cũng đứng từ xa dùng vẻ mặt chán ghét mà nhìn cô, như thể cô làm hấn mất mặt vậy.

Chỉ có nguyên chủ mới còn yêu thích hấn.

Bởi vì nàng ta tin tưởng hấn chính là phu quân của mình.

Hừm, loại đàn ông này có gì đáng cho nàng ta yêu thích chứ!

Nếu đã như vậy thì ta sẽ giúp cô, tiện thể xem xem cô em gái thứ hai kia đang giờ trò gì.

Tính ra chỗ Vương thị cũng yên lặng mấy ngày rồi.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, hôm nay đã đến thời gian ước hẹn du hồ rồi.

Từ sáng sớm Mạc Linh Nhi đã bị Tổ Nguyệt gọi dậy.

Cuộc sống thế này Mạc Linh Nhi đã vô cùng bất đắc dĩ thích ứng rồi.

Trước đó vài ngày đồng vai vóc Vương thị đưa tới đã được may thành những bộ đồ mới rồi, Tổ Nguyệt vui mừng chọn quần áo cho Mạc Linh Nhi.

Chỉ chốc lát đã trang điểm xong cho Mạc Linh Nhi.

Mái tóc đen tuyền được tết thành búi rồi cài một chiếc trâm hoa mai bằng ngọc trắng. Tuy đơn giản nhưng lại lộ vẻ trong sáng thanh nhã. Lại cài thêm một cây trâm vài tóc màu vàng, những hạt châu trang trí rủ xuống đưa hai bên tóc mai. Nước da cô trắng như tuyết, hàng mày không tô mà rủ, đôi mắt sáng như dòng nước trong, chỉ một cái liếc nhìn đã lộ ra khí chất cao quý thanh nhã. Vẻ mặt lạnh lùng không giấu được dung nhan nghiêng nước nghiêng thành. Cô mặc một bộ váy màu xanh lục thêu bông mẫu đơn xanh biếc, lại khoác một lớp voan mỏng màu trắng. Thắt lưng chưa đầy một vòng tay, đẹp đến không tỳ vết, như tiên nữ lạc xuống phàm trần.

“Oa, tiểu thư đẹp quá, trông như tiên nữ vậy.” Tổ Nguyệt đứng bên nhìn ngây ngẩn, không ngờ tiểu thư nhà mình chỉ cần trang điểm nhẹ đã đẹp không sao tả nổi rồi.

Mạc Linh Nhi nhìn bản thân trong gương, nhất thời ngây ngẩn cả người. Sau đó cô lại chau mày, sao lại trang điểm cái kiểu khiến người ta ghen tỵ thế này.

Thế là bất chấp sự ngăn cản của Tổ Nguyệt, Mạc Linh Nhi tự tay trang điểm lại. Đại mỹ nhân trong khoảnh khắc biến thành một cô gái thanh tú bình thường, có điều vẫn không giấu được phong thái của cô.

Lúc Mạc Linh Nhi ra khỏi cửa, Mạc Linh Thanh đang đợi cô.

Hôm nay hiển nhiên là Mạc Linh Thanh đã cố ý trang điểm, so với hôm cô gặp còn xinh đẹp hơn vài phần.

Cô ta mặc váy thêu hoa hồng, bên ngoài khoác áo choàng màu đỏ tươi, hai bông tai trâm châu màu vàng chói mắt đưa hai bên mặt. Lốp phấn hoa hồng cực nhạt đến làm gương mặt thiếu nữ như xấu hổ tự nhiên mà ửng đỏ, đẹp đến rung động lòng người.

Mạc Linh Thanh thấy Mạc Linh Nhi vẫn tầm thường như vậy thì không khỏi đắc ý: “Đại tỷ, tỷ đến rồi.”

Mạc Linh Thanh nhiệt tình tiến lên khoác tay Mạc Linh Nhi: “Đại tỷ hôm nay thật xinh đẹp.”

Mạc Linh Nhi lạnh lẽo đẩy tay Mạc Linh Thanh ra, cười nhạt: “Không xinh bằng một phần vạn của muội muội được.” Cô không quen tiếp xúc thân mật với người khác như vậy.

Mạc Linh Thanh dường như cũng không bức bối, vẫn nũng nịu nói: “Đại tỷ đừng chê cười Thanh Nhi nữa. Chúng ta mau lên xe đi, bằng không lát đến chậm thì không hay.”

“Ừm.” Mạc Linh Nhi thản nhiên đáp.

Đám người hầu thấy thế thì đều cảm thấy Mạc Linh Nhi quá không biết điều. Đáng vẻ thì không ra sao lại còn phách lối như vậy, Nhị tiểu thư người ta xinh đẹp mà thái độ cũng tốt như thế, Đại tiểu thư lại ra vẻ thanh cao, thế là thái độ đối với Mạc Linh Nhi cũng thay đổi.

Mạc Linh Nhi thừa biết bọn họ đang nghĩ gì, chỉ là cô căn bản không thèm để ý.

Mạc Linh Thanh thấy vậy, khóe miệng hơi nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Cô gái thô tục

Trên xe ngựa, Mạc Linh Thanh luôn cố bắt chuyện với Mạc Linh Nhi nhưng cô thì thoảng mới đáp lại đôi ba câu. Mạc Linh Thanh ngoài mặt thì không tức giận, nhưng trong lòng chắc đã thầm chửi rủa cô nhiều lần.

Đề ta xem người có thể giả vờ đến lúc nào, Mạc Linh Thanh thầm nghĩ.

Lát sau, người đánh xe nói vọng vào, “Nhị tiểu thư, tới nơi rồi ạ.”

Trong đình có rất nhiều người, một trong số họ lên tiếng, “Ngũ hoàng tử, nghe nói Đại tiểu thư phủ thừa tướng cũng đến đó ạ.” Gã không thèm che giấu vẻ coi thường trong mắt mình.

Ngũ hoàng tử sầm mặt, hơi siết tay lại. Ai thấy vậy cũng tự hiểu hắn ta không thích người khác nhắc đến chuyện này.

“Ôi, các người nhìn kia, đó chẳng phải là xe ngựa của phủ thừa tướng sao? Rốt cuộc ta lại được gặp Thanh Nhi xinh đẹp rồi.” Tàn thế tử nói xong thì đi về hướng xe ngựa.

Mạc Linh Thanh vừa vén rèm lên đã thấy Tàn thế tử, trong mắt cô ta chợt ánh lên sự thất vọng. Song nghĩ tới Mạc Linh Nhi đằng sau, cô ta bèn giả vờ xấu hổ đỡ tay Tàn thế tử xuống xe.

“Cảm ơn thế tử, nhưng Đại tỷ của ta vẫn còn trên xe ngựa.” Không biết Mạc Linh Thanh vô tình hay cố ý nói câu đó cho mọi người nghe.

“Cô ta còn trên xe thì liên quan gì đến bản thế tử chứ, ta chỉ đến đón nàng thôi.” Tàn thế tử si mê nhìn Mạc Linh Thanh, mấy ngày không gặp, Thanh Nhi lại đẹp hơn nữa rồi.

Mọi người trong đình đều nghe thấy câu này, họ đều chú ý đến chiếc xe ngựa, thầm nghĩ không biết Đại tiểu thư phủ thừa tướng sẽ phản ứng thế nào đây. Mạc Linh Nhi ngồi trên xe cũng nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi. Cô em gái này của cô đúng là biết quan tâm. Ở thời đại này, bình thường phụ nữ xuống xe phải có công tử đến đỡ. Giờ cô đường đường là đích nữ phủ thừa tướng mà lại bị đối xử lạnh nhạt thế này, vậy khác nào đang sỉ nhục cô?

Không ai ngờ rằng Mạc Linh Nhi lại tự vén rèm rồi nhảy xuống xe, bình tĩnh không chút xấu hổ như mọi người nghĩ.

Song có vài người dù bạn làm gì họ cũng không vừa ý.

“Một cô nương nhà gia giáo mà thô tục thế đấy.” Lục hoàng tử lên tiếng, cậu ta là em trai ruột của Ngũ hoàng tử. Cậu ta biết anh mình rất ghét cô gái này, vì cô không xứng, cậu ta muốn nhân cơ hội này sỉ nhục cô.

Mạc Linh Thanh nhìn Lục hoàng tử rồi lễ phép đáp, “Xin hỏi vị công tử này là ai?”

“Hừ, không nhận ra bản hoàng tử mà còn nói.” Lục hoàng tử tỏ ra khinh thường.

Mạc Linh Nhi đang không hiểu mình đã làm gì lại đắc tội cậu chàng này thì có người bên cạnh nói: “Đây là Lục hoàng tử, vậy mà cũng không biết.”

Mạc Linh Nhi nghe vậy là hiểu rồi, cô nhìn Ngũ hoàng tử vẫn im lặng đứng bên cạnh. Không thể không nói Ngũ hoàng tử có vẻ ngoài khá được, đáng người cao gầy, mặc trường bào màu đen thêu hoa văn lá trúc xanh, thắt lưng đính ngọc cang tôn lên vẻ tao nhã của hắn ta, làm nổi bật hình tượng quý công tử đẹp đẽ.

Ngũ hoàng tử thấy Mạc Linh Nhi nhìn mình thì cảm thấy vừa phiền vừa ghét. Song hắn ta không ngờ cô chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi.

Cô đã gặp cả tá những anh chàng đẹp trai hơn thế này, người ta còn chưa nói gì mà hắn đã tỏ thái độ rồi.

Ngũ hoàng tử thấy Mạc Linh Nhi không để ý mình thì hơi khó hiểu, chẳng lẽ cô thích chơi trò lạt mềm buộc chặt, làm vậy để khiến hắn ta chú ý? Đúng là ngây thơ!

“Thì ra là Lục hoàng tử, tiểu nữ ít khi ra ngoài nên chưa được gặp ngài, không biết cũng là chuyện bình thường.” Mạc Linh Nhi lạnh nhạt đáp.

Nhờ phản ứng này mà mọi người được mở rộng tầm mắt, sao nghe nói đích nữ phủ thừa tướng yếu đuối ngu ngốc lắm cơ mà, cũng vì vậy nên Ngũ hoàng tử mới ghét cô, nhưng giờ gặp thì đâu giống như vậy chứ?

Lục hoàng tử không biết phải trả lời thế nào, cũng đứng, cậu ta đâu thể trách người khác vì sao không biết cậu ta được. Nếu vậy thì rất nhiều dân chúng chưa từng được gặp cậu ta, vậy họ cũng sai sao?

“Mà vừa rồi Lục hoàng tử nói tiểu nữ thô tục phải không?”

Ấn tượng của mọi người vừa được thay đổi nay lại đâu hoàn đấy, cô gái này đúng là đầu óc có vấn đề. Lục hoàng tử còn chưa biết đáp lại thế nào, cô lại tự kiểm soát cho người ta mất.

Y như rằng, Lục hoàng tử nghiêm túc đáp, “Chẳng lẽ ta nói sai à? Có con gái nhà nào nhảy xuống xe như người không?”

“Ồ? Vậy Lục hoàng tử nghĩ tiểu nữ nên xuống xe thế nào đây?” Mạc Linh Nhi hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là phải có người đỡ...” Lục hoàng tử chưa nói hết câu đã thấy không ổn. Nếu vì tự xuống xe mà Mạc Linh Nhi bị nói là thô tục, vậy một đám quân tử cổ tình khiến cô trở nên thô tục thì sao?

“À, vậy thì do tiểu nữ không đứng rồi. Nhưng không ai đến đỡ tiểu nữ, tiểu nữ cũng không thể cứ ngồi mãi trên xe được. Nếu vậy mọi người lại phải đợi lâu, tiểu nữ lại càng có lỗi hơn.” Ánh mắt Mạc Linh Nhi ẩn giấu sự mỉa mai.

“Ngươi...” Lục hoàng tử nghẹn họng, vì những gì Mạc Linh Nhi nói đều có lý cả.

Mọi người không ngờ Mạc Linh Nhi lại đối đáp một cách thân nhiên như vậy, lời cô nói khác nào và vào mặt bọn họ chứ? Do ngay từ đầu là họ muốn để cô xấu mặt nên mới mời cô tới. Một thiếu niên anh tuấn đứng trong đám đông khẽ mỉm cười, đúng là không thể tin được lời đồn đãi của người đời, Đại tiểu thư phủ thừa tướng rất thú vị.

“Đại tỷ, mọi người đều là bạn bè thân thiết nên không có ý gì đâu ạ. Chúng ta nhanh vào đi, đừng để mọi người chờ lâu.” Mạc Linh Thanh kéo tay áo Mạc Linh Nhi. Cô ta nói vậy cũng là gián tiếp tìm đường lui hợp lý cho tất cả mọi người. Thanh Nhi đúng là một cô gái hiền lành!

“Hừ, ta không thèm chấp con gái, bản hoàng tử không so đo với ngươi nữa.” Lục hoàng tử nói dứt lời bèn quay người đi vào đình.

Mạc Linh Nhi không nói gì thêm mà bước vào đình, khi đi qua Ngũ hoàng tử cũng không ngừng lại dù chỉ một giây, hoàn toàn coi như hắn ta không tồn tại.

Ngũ hoàng tử rất không vui khi thấy Mạc Linh Nhi ngó lơ mình. Cô dám làm lơ hắn! Trước đây mỗi lần Mạc Linh Nhi nhìn thấy hắn đều sẽ dùng đủ lý do để tiếp cận, chỉ cần hắn có mặt là ánh mắt của cô sẽ luôn hướng về phía hắn. Nhưng hôm nay cô làm sao vậy? Tuy bề ngoài thì vẫn tầm thường như trước song lại khiến người khác có cảm giác khó tả. Ngũ hoàng tử thậm chí cảm thấy khó chịu, hắn nghĩ hắn đây là mục đích của Mạc Linh Nhi.

Hắn không biết rằng Mạc Linh Nhi trước kia lúc nào cũng sợ sệt, không chú tâm đến quần áo, cũng không biết trang điểm. Như vậy thì dù mặt có đẹp hơn nữa cũng trở nên bình thường.

Diện tích đình hóng mát rất lớn, ước chừng có thể chứa được hơn hai mươi người, từng chi tiết được điêu gọt rất tỉ mỉ. Trong đình có vài chiếc bàn bày đầy hoa quả tươi và đồ ngọt.

Mạc Linh Nhi đứng trong đình ngắm hồ nước trong trước mặt. Đương vào hạ nên hoa sen nở khắp hồ, gió nhẹ thổi qua làm nước hồ lăn tăn gợn sóng, những chú chim nhỏ thi thoảng lượn xuống mặt hồ mổ một cái rồi lại bay đi.

Không khí thời này thật tuyệt, Mạc Linh Nhi hít sâu một hơi và thả mình. Trong không khí còn thoảng hương nước ngọt lạnh và mùi hoa sen thơm ngát.

Nếu xung quanh không có một đám người thì cảnh này sẽ càng đẹp hơn nữa.

Mọi người ngồi xuống xong thì bắt đầu túm năm tụm ba trò chuyện rôm rả.

Mạc Linh Nhi không quen biết ai và cũng không có nhu cầu cần làm quen với ai, cô ngồi tại chỗ bóc vỏ nho ăn. Song mới ăn được vài quả đã có người tìm đến. Mạc Linh Nhi ngẩng đầu lên nhìn, thiếu niên mặc áo trắng đứng đó mỉm cười với cô.

Lại là một anh chàng đẹp trai, được đó! Từ lúc đến đây, Mạc Linh Nhi chưa thấy một người nào xấu xí cả.

“Xin hỏi công tử có chuyện gì không?” Mạc Linh Nhi dừng bóc vỏ, hỏi hắn ta.

Thiếu niên nọ đột nhiên mỉm cười.

“Công tử cười gì vậy?” Mạc Linh Nhi nhíu mày, người này cứ nhìn cô rồi cười mãi, chẳng lẽ đầu óc có vấn đề?

“Ta đang cười mấy lời đồn đãi giả dối kia.”

Lời đồn ư? À, chắc hắn ta đang nói đến mấy lời đồn không tốt về cô đây mà. Thực ra cô cũng không để tâm lắm.

“Đồn thể nào thưa ngài?”

“Người ta đều nói Đại tiểu thư của phủ thừa tướng rất ngu ngốc, nhưng ta thấy hoàn toàn không phải vậy.” Hắn ta nói xong bèn chỉ vào ghế cạnh Mạc Linh Nhi, “Ta có thể ngồi đây không?”

“Đương nhiên là được.” Thấy anh chàng này không có ý xấu nên Mạc Linh Nhi lễ phép đáp lại.

“Tại hạ là Phong Hiến Nhã.” Phong Hiến Nhã nói tên của mình ra xong thì chú ý thái độ của Mạc Linh Nhi.

Phong Hiến Nhã à? Là Phong gia - gia tộc xếp thứ hai trong sáu gia tộc lớn sao?

Mạc Linh Nhi nghe nói thời này có sáu gia tộc giàu có nhất nước, gia nghiệp của sáu gia tộc này rất lớn, kinh doanh ở nhiều lĩnh vực, nắm mạch máu của quốc gia, cả hoàng đế cũng nể họ vài phần.

“Thì ra là Phong thế tử, không ngờ thế tử cũng rảnh rỗi đến đây chơi.” Mạc Linh Nhi đáp rất lạnh nhạt.

Phong thế tử không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ cô không biết hắn ta là ai sao? Nhưng nước La Lan chỉ có một gia tộc họ Phong thôi mà, huống chi vừa rồi cô cũng gọi hắn ta là thế tử. Cô biết thân phận của hắn ta nhưng vẫn có thể bình tĩnh như vậy à? Cô gái này thật thú vị.

“Ta...” Phong Hiến Nhã đang định nói mình đến cùng Ngũ hoàng tử thì thấy có người đi tới trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Khiêu khích, khoe khoang

“Ồ kia, đây chẳng phải là Mạc đại tiểu thư đó ư?” Một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy hồng nhạt đi tới, giọng nói của cô ta có phần mỉa mai.

Mạc Linh Nhi nhíu mày, “Ta có quen người à?”

Thiếu nữ nghe vậy thì mặt đỏ bừng, “Người... Ta là đích nữ phủ thượng thư, Giang Tuyết Tâm.”

“À.” Phản ứng lạnh nhạt của Mạc Linh Nhi khiến Giang Tuyết Tâm càng bức bối hơn.

“Thì ra là Giang tiểu thư, đúng là xinh đẹp y như lời đồn.” Phong thế tử ra mặt hóa giải không khí căng thẳng.

Giang Tuyết Tâm thấy Phong thế tử thì tim đập thình thịch, cô ta nhớ dáng vẻ hùng hổ vừa rồi của mình mà lo lắng, nếu vì thái độ gây hấn vừa rồi mà Phong thế tử ghét mình thì sao? Cô ta thầm nghĩ mình đúng là sơ ý, thấy Mạc Linh Nhi nói chuyện với chàng trai khác thì chỉ muốn đến mỉa mai vài câu thôi, ai ngờ chàng trai ấy lại là Phong thế tử chứ.

“Tâm Tuyết kính chào Phong thế tử.” Hai má Giang Tuyết Tâm chợt ửng đỏ, cứ như người vừa gây sự không phải cô ta vậy.

Mạc Linh Nhi thâm sắc đầu, đàn ông đẹp mã đúng là tai họa.

Phong Hiến Nhã cảm giác được ánh mắt chế giễu của Mạc Linh Nhi nên bật cười, cô gái này, mình đứng ra chắn đòn hộ không biết ơn lại còn cười mình.

Giang Tuyết Tâm thấy Phong thế tử cười với Mạc Linh Nhi thì ghen tị lắm, “Mạc tiểu thư hiếm có dịp ra ngoài chung vui với mọi người, hay hôm nay chúng ta chơi trò gì đó đi được không?”

Mạc Linh Thanh vừa đến tìm cô ta, nói mấy lời như Đại tỷ nhà mình hôm nay đến, nếu có gì không biết thì mong cô ta quan tâm nhiều hơn. Giang Tuyết Tâm trước giờ ghét cay ghét đắng Mạc Linh Thanh, thấy cô ta dạn dỏ cẩn thận vậy bèn nóng vội đến tìm Mạc Linh Nhi để trút giận. Song cô ta không ngờ hành động của mình quá đúng ý Mạc Linh Thanh.

Mạc Linh Nhi định nói không muốn chơi thì thấy Ngũ hoàng tử đang nhìn về phía cô, bên cạnh hắn ta là cô em gái Mạc Linh Thanh của cô. Xem ra em gái và vị hôn phu của cô cũng không đơn giản.

Từ lúc vào đình, Ngũ hoàng tử đều giả vờ không nhìn Mạc Linh Nhi nhưng thực chất lại lặng lẽ chú ý đến cô nhiều lần. Hắn ta muốn biết cô nàng này đang giờ trò gì, song không ngờ cô chẳng thèm liếc hắn ta lấy một cái, đã vậy còn nói chuyện vui vẻ với chàng trai khác. Hừ, cô nàng ngu ngốc này lại dám thay lòng đổi dạ, dù hắn ta không thích cô thì cũng không cho phép cô làm hắn ta mất mặt.

Mạc Linh Thanh thấy Ngũ hoàng tử luôn chú ý chỗ Mạc Linh Nhi thì sắc mặt hơi đỏ, cô ta nhìn người trong đình rồi nhẹ nhàng hỏi, “Ngũ hoàng tử, bên chỗ tỷ tỷ hình như có chuyện gì thú vị lắm, hay là chúng ta qua đó xem ạ?”

Ngũ hoàng tử cũng đang có ý đó, bèn mỉm cười cưng chiều với Mạc Linh Thanh, “Được, nghe Thanh Nhi.”

Mặt Mạc Linh Thanh đỏ bừng, bẽn lẽn theo sau hắn ta.

Mạc Linh Nhi thấy hai người kia đi về phía mình thì thuận miệng nói, “Chơi gì?”

Giang Tuyết Tâm thấy có kha khá người tập trung lại thì cảm thấy thích thú lắm, chờ lát nữa cô ta sẽ làm Mạc Linh Nhi xấu mặt, “Đơn giản lắm, đối thơ đi.”

Mọi người nghe thế đều đồng loạt ồ lên, ai cũng biết đích nữ phủ thừa tướng ngu ngốc ít học, giờ Giang Tuyết Tâm còn đường đường chính chính đòi thi thơ với người ta, dù bây giờ Mạc Linh Nhi đầu óc tỉnh táo hơn trước song nói thi thơ là biết ai thắng ai thua rồi. Đây chẳng khác nào gây hấn trắng trợn cả.

Mạc Linh Nhi thừa biết ý định của Giang Tuyết Tâm, nhưng cô chỉ tò mò vì sao Giang Tuyết Tâm lại khẳng khái muốn sỉ nhục cô thôi.

Phong Hiền Nhã hơi nhíu mày, hẳn ta định nói gì đó song lại thấy Mạc Linh Nhi nhìn hẳn ta như ngằm bảo không cần xen vào. Vậy thì được thôi, xem ra cô nàng này cũng không phải là người dễ bắt nạt, nếu cô có thể giải quyết vấn đề này thì mình đứng ngoài xem thôi càng tốt.

“Tuyết Tâm tỷ, tỷ làm vậy khác nào làm khó Đại tỷ của muội chứ? Tỷ biết rõ Đại tỷ...” Mạc Linh Thanh đi tới bên cạnh Mạc Linh Nhi, khó xử nhìn Giang Tuyết Tâm, nhờ câu này mà mọi người lại coi trọng cô ta hơn.

“Thanh Nhi đúng là một cô gái hiền lành.”

“Đúng vậy, có một muội muội bảo vệ mình như thế thật tốt.”

Mạc Linh Nhi nghe lời xi xào của đám đông mà cười lạnh, thế cơ đấy? Nếu Mạc Linh Thanh chưa nói câu kia thì Giang Tuyết Tâm có thể bỏ qua cho cô, nhưng vì cô ta đã nói câu đó, nên Giang Tuyết Tâm nhất định sẽ làm cô phải bề mặt trước đám đông. Và hẳn Mạc Linh Thanh cũng lường trước được kết quả này.

“Thì ra Mạc tiểu thư vẫn nhút nhát như trước.” Giang Tuyết Tâm thấy Mạc Linh Nhi mãi không nói gì, nghĩ cô đang sợ nên không khỏi mỉa mai. Cô ta vốn chỉ định đùa một chút thôi là được, nhưng con ả Mạc Linh Thanh lại tỏ ra đáng thương, cô ta cực kỳ ngứa mắt bộ mặt giả tạo này của Mạc Linh Thanh. Song cô ta không thể làm gì Mạc Linh Thanh được, vậy trút giận lên Mạc Linh Nhi hẳn cũng được chứ?

“Nói đi, thi thế nào?”

“Đại tỷ đừng cậy mạnh, chúng ta không thi cũng được mà.” Mạc Linh Thanh lo lắng kéo tay áo Mạc Linh Nhi.

“Nhị muội chắc chắn là ta sẽ thua sao?” Mạc Linh Nhi rút tay áo của mình về.

“Muội...” Mạc Linh Thanh nhìn Mạc Linh Nhi với bộ mặt đáng thương.

“Sao ngươi lại không biết tốt xấu thế nhỉ? Thanh Nhi có lòng mới lo lắng suy nghĩ cho ngươi, ngươi lại nói như thể nàng ấy lòng lang dạ sói lắm vậy. Thanh Nhi đừng để ý đến loại người này nữa.” Tàn thế tử không chấp nhận ai làm tổn thương Mạc Linh Thanh bèn nổi giận mắng Mạc Linh Nhi.

“Tàn thế tử đừng trách Đại tỷ, đều do Thanh Nhi suy nghĩ không thấu đáo.”

Tàn thế tử đau lòng nhìn Mạc Linh Thanh, “Ôi, Thanh Nhi, sao nàng cứ tốt bụng mù quáng vậy chứ...”

Mạc Linh Nhi hơi nghiêng mặt cố kiềm chế để không ọe ra. Sao cô em gái này giỏi làm cô buồn nôn thế chứ?

Phong Hiền Nhã thấy Mạc Linh Nhi như vậy thì không khỏi mỉm cười.

Giang Tuyết Tâm vô cùng đồng cảm với Mạc Linh Nhi, song cô ta không thêm để ý đến Mạc Linh Thanh, “Ta cũng không muốn làm khó ngươi. Chúng ta thì để thôi vậy. Trong khoảng ba mươi phút phải làm một bài thơ về hoa sen.”

Trời ạ, Giang tiểu thư nói không làm khó ngươi ta mà lại bắt một kẻ ít học phải làm một bài thơ trong nửa giờ. Ai cũng đoán chắc lần này Mạc Linh Nhi sẽ xấu mặt rồi.

“Phản thưởng là gì?”

Mọi người đều giật mình. Cô gái này nói gì vậy? Đùa hả?

Giang Tuyết Tâm cười khinh thường, “Phản thưởng à? Không biết Mạc tiểu thư định lấy gì làm phản thưởng đây? Thật ra Mạc tiểu thư không cần đối tốt với ta vậy đâu, ta cũng không thiếu thốn gì hết.” Ý cô ta là chắc chắn Mạc Linh Nhi sẽ thất bại thảm hại.

Ngũ hoàng tử chưa nói câu nào, cô gái ngu dốt này tưởng mình sẽ thắng thật hả? Giang Tuyết Tâm là tài nữ nổi tiếng, sao Mạc Linh Nhi lại nghĩ mình sẽ thắng chứ?

Hắn ta đi đến trước mặt Mạc Linh Nhi rồi nói nhỏ, “Ngươi còn định làm xấu mặt bản hoàng tử đến khi nào nữa?”

“Tiểu nữ không biết đã làm gì khiến Ngũ hoàng tử xấu mặt.” Từ lúc chạm mặt đến giờ, tên này còn không thèm nhìn cô lấy một lần, thậm chí chưa nói được với nhau câu nào. Giờ hẳn ta sợ mất mặt nên mới nhớ ra cô là vị hôn thê của hắn ta hả?

Mạc Linh Thanh thấy Ngũ hoàng tử nói thầm gì đó với Mạc Linh Nhi thì tức lắm, từ lúc nào mà quan hệ hai người lại tốt vậy chứ?

Sự coi thường không hề che giấu của Mạc Linh Nhi khiến Ngũ hoàng tử bức tức, mặt hắn ta sa sầm lại.

Giang Tuyết Tâm bấy giờ mới nhớ ra Mạc Linh Nhi là hôn thê của Ngũ hoàng tử. Nếu Ngũ hoàng tử đứng ra bảo vệ cô thì sao, vậy chẳng hóa ra mình gây sự không công à? Nhưng Ngũ hoàng tử ghét Mạc Linh Nhi lắm cơ mà?

Mạc Linh Nhi lạnh lùng lướt qua Ngũ hoàng tử, “Bắt đầu đi. Nếu ta thua thì Giang tiểu thư có thể yêu cầu ta làm một việc. Còn nếu Giang tiểu thư thua

thì sau này phải gọi ta một tiếng Nhi tỷ, được chứ?”

Giang Tuyết Tâm siết chặt hai tay, Mạc Linh Thanh nói vậy khác nào nhục mạ cô ta chứ? Mạc đại tiểu thư phóng khoáng biết bao, nghe qua thì cô ta chẳng bị thiệt gì, song nói vậy khác nào bảo cô ta ắt sẽ thua chứ. Nếu một tài nữ như cô ta lại thua thứ ít học này thì cô ta còn mặt mũi nào ra đường nữa?

Không, Giang Tuyết Tâm ta nhất định sẽ thắng!

“Được!”

Phần thưởng này nghe sao cũng thấy không công bằng với Mạc Linh Nhi, xem ra đầu óc cô nàng này vẫn còn ngu ngơ lắm.

“Vậy bắt đầu đi.”

Hai người cầm bút lên bắt đầu cuộc thi, ai cũng tự lại xem bài của Giang Tuyết Tâm, không hổ là tài nữ! Giang Tuyết Tâm múa bút thành văn, từng nét chữ hạ xuống như nước chảy mây trôi, điều đó thể hiện suy nghĩ của cô ta rất nhanh nhẹn, tài hoa hơn người, tốc độ thông thả song lại rất tinh tế.

Khi Giang Tuyết Tâm còn hai câu nữa là hoàn thành thì Mạc Linh Nhi đã đặt giấy lên bàn, “Ta viết xong rồi.”

Ai nghe vậy cũng thấy nghi ngờ, thật hay đùa vậy? Còn chưa hết hai phần ba thời gian mà, tài nữ chân chính ở đây còn chưa viết xong đâu? Chắc cô gái ngu ngốc này lại viết bừa chứ gì?

Giang Tuyết Tâm thấy vậy thì cuống lên, nét bút vì thế mà hơi loạn. Không thể nào, sao Mạc Linh Nhi lại nhanh hơn mình được chứ, không thể như vậy được. Dù đã tự trấn an mình song Giang Tuyết Tâm không khỏi bị ảnh hưởng mà kết bài rất qua loa.

“Ta cũng viết xong rồi.”

“Nếu hai vị đều đã viết xong thì chi bằng để bản thể từ làm trọng tài nhé?” Phong Hiền Nhã lên tiếng, vừa rồi hẳn ta đứng cạnh nhìn Mạc Linh Nhi viết, tác phong của cô rất nhanh nhẹn, nhìn không giống một kẻ ít học chút nào. Hẳn ta rất nóng lòng muốn xem bài thơ mà cô sáng tác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kinh ngạc, giang tuyết tâm chối cãi

Giang Tuyết Tâm không có dị nghị gì khi Phong thế tử làm trọng tài. Phong Hiền Nhã đi tới cầm bài của Mạc Linh Nhi lên, nội dung trên giấy khiến hẳn ta sững sờ hồi lâu. Đám đông đang gấp gáp chờ Mạc Linh Nhi xấu mặt. Giang Tuyết Tâm thấy phản ứng của Phong Hiền Nhã thì không khỏi đắc ý. Cô ta biết ngay mà, Mạc Linh Nhi làm sao có thể viết ra thơ hay được.

Không ngờ một giây sau, Phong Hiền Nhã lên tiếng ngợi khen, “Thơ hay! Mạc tiểu thư tài hoa hơn người, bản thể từ hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi!”

Ai nghe thế cũng đều kinh ngạc không thôi. Sao Phong thế tử lại khen thơ Mạc Linh Nhi hay được chứ? Phong thế tử cũng là một tài tử có tiếng tăm, thứ có thể lọt vào mắt xanh của hẳn ta ắt không tầm thường.

Vì vậy mọi người cũng muốn biết Mạc Linh Nhi đã viết gì.

Giang Tuyết Tâm thấy phản ứng của Phong Hiền Nhã thì vô cùng kinh ngạc. Không thể nào, dù Mạc Linh Nhi viết được thơ nhưng không thể nào thắng mình được. Giang Tuyết Tâm cố tự an ủi mình, song dáng vẻ ung dung của Mạc Linh Nhi khiến cô ta không khỏi bất an.

Con ả này biết làm thơ từ bao giờ vậy? Chẳng lẽ trước giờ nó đều giả vờ giả vịt thôi? Mạc Linh Thanh nghĩ thầm, trong mắt cô ta lóe lên ánh nhìn cay độc. Cô ta phải thận trọng hơn mới được.

“Phong thế tử cứ nói thật là được, đừng lo lắng cho Mạc tiểu thư, thi thố thắng thua là chuyện thường tình mà.” Tàn thế tử mĩa mai.

“Ồ? Người nói vậy là nghi ngờ bản thể từ đây hả?” Phong Hiền Nhã không cười nữa, giọng nói lạnh hơn vài phần.

Tàn thế tử mãi gây sự với Mạc Linh Nhi mà lỡ lời khiến Phong Hiền Nhã có vẻ không vui, gã vội vàng chữa cháy, “Không không, ta không có ý đó đâu, thế tử hiểu lầm rồi.” Ôi mẹ ơi, suýt nữa thì chọc phải người không nên chọc rồi.

“Hừ, vậy thì tốt.”

Tàn thế tử hèn hạ giải thích khiến Mạc Linh Thanh thâm kinh thường, song ngoài mặt cô ta lại tỏ ra quan tâm gỡ gạc cho gã, “Đúng thế, Tàn thế tử chỉ

muốn xem thơ của Đại tỷ chút thôi.”

Tần thế tử được Mạc Linh Thanh quan tâm thì cảm động lắm, gã nhìn Mạc Linh Thanh với ánh mắt đong đầy tình yêu cháy bỏng.

“Mọi người xem đi.” Phong Hiên Nhã nói xong thì mở tờ giấy ra. Trên giấy là từng hàng chữ rồng bay phượng múa, nét chữ mạnh mẽ.

Tân liên ánh đa phổ

Điều đệ lục đường đông,

Tĩnh ảnh điêu ba nguyệt,

Hàn hương ánh thủy phong,

Kim trần phiêu lạc nhị,

Ngọc lộ tẩy tàn hồng,

Khán trứ dư phương thiêu,

Vô nhân vấn đích trung.

Đúng là thơ hay! Mọi người xem xong mới hết lời khen ngợi, “Không ngờ Mạc tiểu thư có thể làm ra một bài thơ tuyệt vời chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, ta xin bái phục!”

“Mọi người quá khen, tiểu nữ cũng không tài hoa đến vậy. Không biết thơ của Giang tiểu thư thế nào?” Mạc Linh Nhi sẽ không nói với họ bài thơ này do cô chép lại bài Ao sen của Đường Ngạn Khiêm đâu. Nếu không thì trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cô thật sự không thể nghĩ ra bài thơ hay đến thế.

Khi Giang Tuyết Tâm xem bài thơ mà Mạc Linh Nhi viết thì cũng biết mình thua rồi, mặt cô ta tái nhợt đầy vẻ không dám tin.

Phong Hiên Nhã cầm bài thơ của Giang Tuyết Tâm lên xem, cân nhắc một lát rồi nói, “Giang tiểu thư quả là danh bất hư truyền, thơ rất hay, nhưng.. không bằng thơ của Mạc tiểu thư.”

Mọi người hết nhìn Giang Tuyết Tâm rồi lại nhìn Mạc Linh Nhi. Thắng bại đã quá rõ ràng rồi.

“Không thể nào, chắc chắn là ngươi giả trò dối trá!” Giang Tuyết Tâm hét lên.

“Giang tiểu thư đừng quên người muốn thi là ngươi, ngươi cũng là người ra đề, nếu không thì giờ ta còn đang nhăn nhó ngắm hoa sen.” Mạc Linh Nhi nhìn Giang Tuyết Tâm như nhìn kẻ ngu ngốc.

Đúng vậy, mọi chuyện đều do Giang Tuyết Tâm mào đầu, giờ thua lại giả vờ muốn lật lọng. Không ngờ Giang tiểu thư lại là người như vậy, ánh mắt mọi người nhìn Giang Tuyết Tâm đều thay đổi.

Những người trước đây hâm mộ Giang Tuyết Tâm đều đang tỏ vẻ khinh thường cô ta, điều này khiến cô ta hoảng hốt và hoang mang tột độ.

“Thôi vậy, nếu Giang tiểu thư không chấp nhận thì coi như ta chưa nói gì là được.”

Tương phản với Giang Tuyết Tâm, đám đông cảm thấy Mạc Linh Nhi vừa có tài lại vừa có lòng bao dung, đồng thời cũng vì vậy mà khinh bỉ Giang Tuyết Tâm hơn. Chỉ có Phong Hiên Nhã biết suy nghĩ của Mạc Linh Nhi, cô gái này không dễ bắt nạt đâu.

Giang Tuyết Tâm cảm thấy mặt mặt vô cùng, bèn khóc lóc chạy đi mất. Mạc Linh Thanh siết chặt hai tay, không ngờ hôm nay lại tạo cơ hội cho Mạc Linh Nhi khoe mẽ. Ngũ hoàng tử đứng bên cạnh, nhìn Mạc Linh Nhi mà chìm vào suy nghĩ.

Tạm biệt Phong Hiên Nhã xong, Mạc Linh Nhi bèn lên xe ngựa.

Ở trên xe, Mạc Linh Thanh cẩn thận dò hỏi, “Đại tỷ biết làm thơ từ khi nào vậy ạ? Muội còn tưởng...”

“Tưởng gì?” Mạc Linh Nhi bình thản liếc Mạc Linh Thanh.

Mạc Linh Thanh không nói gì, bàn tay giấu dưới tay áo thì âm thầm siết chặt.

Về đến phủ thừa tướng, Mạc Linh Nhi bèn đi thẳng về viện của mình. Khi thấy viện tử tối om, Mạc Linh Nhi đột nhiên cảm thấy không ổn.

Chẳng lẽ Tổ Nguyệt không ở đây?

Không, Tổ Nguyệt không thể đi trước khi cô về được.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

Mạc Linh Nhi nghĩ vậy thì không khỏi bước nhanh hơn. Khi đẩy cửa ra, cô xác nhận Tổ Nguyệt không có ở đây. Sau khi tìm xung quanh nhưng không có kết quả, Mạc Linh Nhi lạnh lùng đi về phía Uyên Lan Các.

Lúc cô đang định đi vào Uyên Lan Các thì bị một đám nha hoàn ngăn lại.

“Đại tiểu thư không thể vào được ạ, phu nhân đã ngủ rồi.”

Mạc Linh Nhi nhìn trong phòng còn sáng đèn mà cười lạnh, “Các người tưởng bản tiểu thư mù hay sao?”

Đám nha hoàn không biết phải giải thích sao song vẫn một mực ngăn cản không cho Mạc Linh Nhi đi vào.

“Á!” Trong phòng vọng ra tiếng hét chói tai. Thân kinh Mạc Linh Nhi đột nhiên căng lên như dây đàn, Tổ Nguyệt ở đây! Cô đẩy đám nha hoàn ra khiến chúng ngã sấp mặt xuống đất.

“Á!”

“Đại tiểu thư không thể vào được!”

Đám nha hoàn thấy Mạc Linh Nhi xông vào thì hét lên.

Vừa đẩy cửa ra, mắt Mạc Linh Nhi trở nên đỏ quạch vì cảnh tượng trong phòng. Cả người Tổ Nguyệt đầm máu nằm trên sàn, đầu tóc rối bù, hơi thở mỏng manh thoi thóp. Xem ra Tổ Nguyệt đã bị tra tấn một lúc lâu rồi, Vương thị còn đang sai người đâm kim vào cơ thể cô gái nhỏ bé ấy nữa.

Được lắm! Ta còn chưa tính sổ với người mà người đã dám động đến người của ta rồi!

Vương thị thấy Mạc Linh Nhi phá cửa vào bèn gào lên mắng, “Ai dạy người cái thói không biết phép tắc vậy hả!” Bà ta tưởng Mạc Linh Nhi này vẫn là Mạc Linh Nhi yếu ớt trước đây, cho đến khi bị tát một cái nỏ đóm mắt. Sau cái tát trời giáng ấy, cả căn phòng chìm vào im lặng.

Vương thị bị tát ngã nhào lên đất, đủ hiểu Mạc Linh Nhi dùng lực mạnh thế nào.

“Con khốn này! Sao người dám đánh ta hả!” Vương thị lồm cồm bò dậy, hai mắt bà ta đỏ quạch, vươn tay muốn túm lấy tóc Mạc Linh Nhi lại bị cô tát thêm cái nữa.

Mạc Linh Nhi bây giờ đáng sợ như sát thần, đôi mắt cô tràn đầy sát ý khiến người ta sợ hãi.

“Tiểu thư.” Tổ Nguyệt yếu ớt gọi một tiếng, khuôn mặt tái nhợt hiện lên sự xúc động, “Người đã đến rồi.”

Tiểu thư vì mình mà ra tay với Vương thị!

“Đừng cử động, chút nữa thôi là ổn rồi.” Mạc Linh Nhi ngồi xuống cạnh Tổ Nguyệt, sự lạnh lùng trong mắt cô được thay thế bởi đau lòng.

Cô quay lại nhìn mấy ma ma đã tra tấn Tổ Nguyệt với ánh mắt đầy sát ý. Đám ma ma kia sợ tái cả mặt mày.

Mạc Linh Nhi cũng không nhiều lời, cô nhặt mấy cây kim trên đất lên rồi phóng về phía mấy á đàn bà ác độc đó. Cô rất am hiểu y học nên biết đâm vào chỗ nào sẽ khiến nạn nhân đau đớn nhất. Mấy ma ma trúng kim đều gào khóc lăn lộn trên đất.

Vương thị nhìn đám ma ma của mình mà sợ ngây cả người.

Mạc Linh Nhi đỡ Tổ Nguyệt dậy, vén tóc nha đầu ấy lên, đau lòng nói, “Chúng ta về thôi.” Tổ Nguyệt cố gắng mỉm cười rồi rơi vào hôn mê. Mạc Linh Nhi quay lại nhìn đám Vương thị, “Món nợ này ta nhất định sẽ đòi lại bằng được.” Cô nói xong bèn công Tổ Nguyệt về nơi ở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nghi ngờ, không thể phân thân

Mạc Linh Nhi đặt Tổ Nguyệt lên giường rồi đi lấy nước ấm về lau người cho nha đầu ấy. Nhìn từng vết thương trên người và lỗ kim trên đầu ngón tay Tổ Nguyệt, Mạc Linh Nhi chỉ muốn giết chết Vương thị. À không, nếu chết không thôi thì nhân từ với bà ta quá.

Sau khi mẫu thân qua đời, cô và Tổ Nguyệt luôn bị người đàn bà ác độc này hành hạ. Dù sao cũng nên trả lại tất cả những gì bà ta từng gây ra đã. Mạc Linh Nhi nhớ tới mẫu thân mà nhủ mảy. Người phụ nữ dịu dàng trong trí nhớ ấy vẫn luôn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại mắc bệnh rồi qua đời một cách

chóng vánh vậy chứ?

Khi đó cô đã sáu tuổi nên trí nhớ vẫn còn đọng lại ít nhiều. Hai ngày trước khi mẫu thân qua đời, bà còn chơi cùng cô trong viện, song bà lại nói những lời vô cùng kỳ lạ, một cô bé sáu tuổi như cô hồi đó hoàn toàn không hiểu mẹ mình đang nói gì.

“Linh Nhi, sau này con phải lớn lên và trở thành một cô gái kiên cường đấy.” Bà nhìn cô bằng đôi mắt dịu dàng rồi thở dài, “Nếu có thể, mẫu thân hy vọng con có thể sống một cuộc sống bình thường.”

Mạc Linh Nhi vĩnh viễn không quên được ánh mắt đầy đau thương ấy. Hai ngày sau cô nghe tin mẫu thân chết bất đắc kỳ tử. Cô không tin! Cô khóc lóc muốn đi tìm mẹ nhưng không được nhìn mẹ mình lần cuối. Người cha tốt đẹp của cô qua quyết với nhà ngoại rằng mẹ mắc bệnh nan y nên mới qua đời. Bà ngoại cô khi ấy nghe tin xong thì bất tỉnh ngay tại chỗ.

Sau đó, mọi người đều quên Đại tiểu thư là cô.

Trước kia Mạc Linh Nhi quá ngây thơ, bao năm qua chưa từng nghi ngờ cái chết của mẹ mình lần nào. Giờ nghĩ lại thì có vô số những điểm đáng nghi ngờ, xem ra cô phải điều tra chuyện năm đó mới được.

Tốt nhất là không có vấn đề gì. Nếu không...

“Ừ...” Tổ Nguyệt khẽ rên, kéo Mạc Linh Nhi khỏi dòng suy nghĩ.

“Tổ Nguyệt tỉnh rồi à?”

“Tiểu thư.” Tổ Nguyệt yếu ớt gọi cô, đồng thời cũng muốn ngồi dậy.

“Em nằm im đó đi. Ta đã lau người cho em rồi. Đêm nay em cứ nằm lại đây nghỉ ngơi, chút nữa ta sẽ bôi thuốc cho em, vậy vết thương mới mau lành.”

“Tiểu thư...” Tổ Nguyệt hơi mấp máy môi, vành mắt đã đỏ ửng: “Người đối xử tốt với nô tì quá.”

“Ngốc ạ, em còn nói như vậy với ta đó hả?” Mạc Linh Nhi cười, trong mắt cô đọng đầy sự đau xót rồi đột nhiên trở nên sắc bén, “Sao Vương thị lại kéo em đến đó?”

“Tiểu thư vừa rời phủ, phu nhân đã kéo người tới đây, nói là nô tì trộm đồ của bà ta. Nhưng nô tỳ xin thề là nô tỳ không bao giờ làm những chuyện như vậy, nên nhất quyết không thừa nhận. Họ bèn xông vào định lục soát nhưng bị nô tỳ ngăn lại, phu nhân nói nô tỳ là kẻ dưới mà dám phạm thượng, phải dạy dỗ lại. Sau đó thì như tiểu thư đã thấy đấy.” Tổ Nguyệt tuy cơ thể còn yếu nhưng đôi mắt sáng long lanh, “Tiểu thư, nô tỳ không trộm bất kỳ thứ gì của phu nhân cả.”

“Em cố chịu nhé, chắc sẽ hơi đau đấy.” Mạc Linh Nhi lấy thuốc trị thương ra bôi lên vết thương cho Tổ Nguyệt, “Ngốc ạ, đương nhiên là ta sẽ tin em rồi.” Mạc Linh Nhi vừa suy nghĩ vừa cúi đầu bôi thuốc cho Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt nói Vương thị cho người lục soát phòng của cô, nhưng vì sao lúc cô về phòng lại ngăn nắp thế chứ?

“Tổ Nguyệt, em nói Vương thị dẫn người vào lục soát phòng của ta à?”

“Vâng, họ làm ầm lên nói là phải tìm bằng được đồ cho phu nhân, nhưng không nói rõ là đồ gì.”

Kỳ lạ, Vương thị muốn lấy thứ gì đó ở chỗ cô, nhưng cô thì có gì đáng cho bà ta để ý đến thế? Chẳng lẽ là mẫu thân?

“Bôi thuốc xong rồi, em nghỉ ngơi đi. Hôm nay ta ngủ trên ghế.” Mạc Linh Nhi cất gọn đồ đạc rồi thổi tắt nến, không cho Tổ Nguyệt cơ hội từ chối.

Đêm nay, người ham ngủ như Mạc Linh Nhi lại trằn trọc mất ngủ. Cái chết của mẫu thân, tình cảnh của mình, mục đích của Vương thị, những vấn đề này khiến cô hận không thể phân thân ra để suy nghĩ.

Xem ra ở thời này nếu không có thể lực của bản thân thì dù có mạnh đến mấy cũng lực bất tòng tâm.

Sáng sớm hôm sau, quản gia đã đến viện của cô thông báo, “Đại tiểu thư, lão gia gọi người đến phòng khách một chuyện.”

Thái độ của ông ta không khinh thường cũng không bợ đỡ lấy lòng. Điều này khiến cô không khỏi nhìn ông ta thêm vài lần.

“Được, ta đến ngay đây.” Mạc Linh Nhi đến trước giường dặn dò Tổ Nguyệt, “Nghỉ ngơi cho tốt đi, ta không sao đâu.” Cô nói xong thì đi theo quản gia.

Vừa đến cửa cô đã thấy Vương thị ôm hai má sung vù khóc lóc ăn vạ, Mạc Linh Nhi đứng cạnh an ủi bà ta.

“Đồ bất hiếu, nguoi dám đánh mẫu thân của mình vậy hả! Trong mắt nguoi có còn vương pháp hay không?” Mạc Dương thấy Mạc Linh Nhi đến thì mắng ầm lên, đủ thấy ông ta tức giận đến mức nào.

Mạc Linh Nhi cười lạnh, “Trí nhớ của phụ thân không tốt lắm thì phải. Mẫu thân của Linh Nhi đã qua đời từ tám năm trước rồi.”

“Ngươi! Ngươi ra tay đánh trường bối, giờ còn chống đối với phụ thân ngươi hả?” Mạc Dương tức điên người, “Xem ra bình thường ta quá nuông chiều ngươi rồi.”

“Ta nghĩ phụ thân biết rõ ta được nuông chiều hay bị đày đoạ.” Từ khi mẹ cô qua đời, người cha và cả gia đình này đã vớt cô sang một bên không thêm quan tâm. Lời của Mạc Linh Nhi khiến Mạc Dương nghẹn lời.

Đúng là ông ta đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc Mạc Linh Nhi có thể chống đối ông ta.

“Chẳng lẽ mấy năm nay ta để ngươi thiếu ăn thiếu mặc hay sao?”

“À...” Mạc Linh Nhi đang muốn nói thì Vương thị khóc toáng lên.

“Lão gia, là thiếp sai, thiếp không nên xử phạt nha hoàn của Linh Nhi. Xin đừng vì thiếp mà tổn thương tình cảm của hai cha con.”

Ha... Thì ra phụ thân của cô không biết con gái mình đã phải trải qua những ngày tháng thế nào.

“Vâng thưa phụ thân, tỷ tỷ cũng chỉ giận quá nên mới hành động bùng bột vậy thôi, xin người hãy bớt giận.” Mạc Linh Thanh cũng góp lời khuyên nhủ.

“Ngươi xem, mẫu...” Mạc Dương chưa kịp nói hai chữ "mẫu thân" đã bị Mạc Linh Nhi ngắt lời.

“Con biết di nương là người độ lượng.”

Hai mắt Vương thị tức suốt ngắt, bà ta đang từ phu nhân bị kéo xuống làm di nương!

“Phụ thân, có vài việc con phải nhắc nhở người. Nước La Lan chúng ta kỵ nhất nâng thiếp thành thê. Nếu phụ thân bị người ta biết...” Mạc Linh Nhi không nói tiếp, vì cô biết lấp lửng như vậy càng có tác dụng hơn.

Quả nhiên vẻ mặt của Mạc Dương cứng lại. Đúng vậy, nếu người ta biết chuyện ông ta làm rối loạn trên dưới này thì e rằng không giữ nổi mũi quan trên đầu. Ông ta nhìn chăm chăm Mạc Linh Nhi, đứa con gái vô dụng của ông ta dường như đã thay đổi thành một người khác.

“Nhưng dù thế nào ngươi cũng không thể ra tay đánh mẫu... di nương của ngươi được.” Cuối cùng Mạc Dương cũng sửa lời. Vì không có gì quan trọng hơn chức quan của ông ta cả.

Vương thị nghe chính miệng Mạc Dương thốt ra hai chữ "di nương" mà tức muốn phun máu, bà ta tức giận ngã ngồi trên ghế, “Lão gia.” Tiếng kêu thảm thiết của Vương thị khiến Mạc Linh Nhi rùng mình.

“Phụ thân, người cũng đã gọi bà ta là di nương. Con đường đường là đích nữ phủ thừa tướng, bà ta có tư cách gì mà đòi dạy dỗ nha hoàn của con. Con đánh bà ta để bà ta biết thân biết phận của mình, người ngoài mà thấy nhà chúng ta không biết lớn nhỏ như vậy thì phụ thân còn có thể đứng vững trên quan trường hay sao?” Mạc Linh Nhi gần từng chữ. “Huống hồ, con thật sự không biết nha hoàn của con đã phạm tội tày đình nào mà bị quất roi bị đâm kim, hay di nương nói rõ ở đây cho con nghe đi.”

Mạc Dương nghe vậy mà cau mày, “Nàng nói chỉ tát nha hoàn đó một cái thôi mà?”

Vương thị thật sự á khẩu không biết trả lời sao. Mạc Linh Nhi cứ gọi bà ta là di nương đã khiến bà ta cáu hết hơi rồi, giờ đến cả lão gia cũng chất vấn bà ta nữa.

Mạc Linh Thanh đỡ Vương thị, song hai tay đã siết chặt lại. Con tiện nhân khôn khéo, dám nói những nói cuội để phụ thân hướng mũi dùi về phía hai mẹ con cô ta.

“Phụ thân, mẫu thân con đã tận tâm vì gia đình bao lâu nay, bà chịu bao khổ cực cũng chỉ để phụ thân làm việc vất vả trở về có một mái ấm yên ổn. Giờ phụ thân lại vì một nha hoàn mà trách mắng mẫu thân con ư? Người làm vậy khiến mẫu thân và con đau lòng quá.” Mạc Linh Thanh khóc lóc, nói năng vô cùng có lý lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Phân chia quyền lực, tô lão thái gia

Mạc Dương cảm thấy vô cùng khó xử. Mạc Linh Thanh nói rất có lý. Bao năm qua ông ta có thể an tâm làm việc trong triều cũng nhờ Vương thị xử lý việc trong phủ gọn gàng chu đáo, chưa từng để ông ta phải phiền lòng chút nào.

Mạc Linh Nhi nhìn là biết Mạc Dương đang nghĩ gì. Cô biết Mạc Linh Thanh sẽ dùng chiêu bài tình cảm này mà. Song hôm nay cô quyết phải cho

Vương thị một bài học, để bà ta biết cái giá phải trả khi dám động đến người của cô.

“Muội nói vậy là sai rồi. Di nương có thể cống hiến vì phù chúng ta là vinh hạnh của bà. Sao có thể bởi vậy mà kẻ công được chứ? Chẳng lẽ di nương không coi mình như người trong nhà hay sao? Hay là di nương cảm thấy một mình không kham được nên mới để muội muội nhân cơ hội này nói ra? Di nương không cần phải cố gắng chịu đựng đâu.” Mạc Linh Nhi nhìn Mạc Dương, “Phụ thân, Linh Nhi nghĩ nên để Tam di nương chia sẻ công việc với Vương di nương, như vậy sẽ có hiệu quả hơn.”

Mạc Dương nhìn đôi mắt trong suốt của Mạc Linh Nhi mà hơi cảm động. Thì ra đứa con gái này của ông ta vẫn luôn lo lắng cho gia đình. Ông ta nhìn Vương thị bên cạnh, giọng điệu cũng thay đổi đôi phần, “Linh Nhi nói rất đúng. Bao năm qua để mình nằng nặc vất vả rồi. Chỉ bằng để Tam di nương đến hỗ trợ nằng xử lý công việc trong phủ đi.”

Vương thị thà chết ngất cũng không muốn nghe tin này. Lão gia cắt một phần quyền lực của bà ta thì có khác nào giết bà ta chứ? Bà ta phí bao nhiêu công sức mới nắm được quyền quản lý nội vụ trong phủ. Giờ sao bà ta cam tâm chia một nửa cho kẻ khác chứ? Mạc Linh Thanh cũng rất kinh ngạc, cô ta không ngờ phụ thân lại nghe theo ý kiến của Mạc Linh Nhi. Tuy hai mẹ con thầm muốn bắt gặp Mạc Linh Nhi ra hàng ngàn mảnh, nhưng không dám biểu hiện rõ ra mặt.

“Không cần đâu lão gia, thiếp không thấy khổ gì đâu, thiếp nói thật đấy.” Vương thị vội vàng quỳ xuống.

“Vậy di nương nói xem vì sao lại dạy dỗ nha hoàn của ta đi, nó đã phạm phải lỗi sai gì?” Mạc Linh Nhi nhìn chăm chăm Vương thị.

Bà ta bối rối lờ buột miệng, “Nó ăn nói không biết trên dưới, nên ta mới dạy dỗ nó.”

“Thế sao? Nhưng hôm qua di nương nói nha hoàn của ta trộm đồ của bà nên bà mới phạt nó cơ mà.” Nếu cô đoán không lầm thì Vương thị ắt sẽ nói với phụ thân cô y như vậy.

Lúc này Vương thị mới nhận ra mình lỡ lời. Nhưng Mạc Linh Nhi đã đoán được kết quả cuối cùng rồi.

“Phụ thân xem kìa, chắc vì trong phủ trăm công nghìn việc nên di nương quên luôn vì sao phải dạy dỗ nha hoàn của con rồi. Cô nhóc đáng thương của con tự dưng lại bị đánh oan. Mà thôi, niệm tình di nương đã vất vả vì phù chúng ta, con sẽ bỏ qua việc này.” Mạc Linh Nhi không thềm để ý đến ánh mắt như giết người của Vương thị, “Phụ thân, con nghĩ nên nhanh chóng bảo Tam di nương chia sẻ một phần công việc đi thôi.”

Vương thị nghe Mạc Linh Nhi nói vậy mà ghen tức, cổ họng cứ như bị tắc thứ gì đó, ra không ra được vào cũng không vào được.

“Vậy bắt đầu từ mai, để Tam di nương đảm nhiệm một phần công việc trong phủ đi.” Mạc Dương nói xong thì quay bước đi thẳng, ông ta không muốn để ý mấy việc vụn vặt này.

Mạc Linh Thanh rút cuộc không thể không chế được mình nữa, ánh mắt lóe ra sát ý nhìn chăm chăm Mạc Linh Nhi.

Mạc Linh Nhi! Ta nhất định sẽ không để ngươi yên thân đâu!

Son trang đệ nhất.

Sau hơn mười ngày liên tục rong ruổi trên lưng ngựa, Tô Thanh Hải rút cuộc đã về tới huyện Ngọc Côn.

Toàn bộ Tô gia đều tập trung trong đại sảnh, Tô lão thái gia thấy Tô Thanh Hải cảm bản phác họa bèn nhận lấy xem, sau đó vội vàng đi vào phòng ngủ.

Mọi người đều thắc mắc rồi đồng loạt nhìn sang Tô Thanh Hải.

Tô lão gia - Tô Hạo Thiên hỏi, “Hàn nhi, trên tờ giấy đó có gì mà ông nội con kích động thế?”

Ông hiểu cha ông, bao năm qua không có chuyện gì khiến ông cụ phải bận tâm, ngày nào cũng nhàn tản chơi cờ câu cá, không ngờ hôm nay ông cụ lại kích động chỉ vì vài tờ giấy. Ông thấy rất rõ ràng, Tô lão thái gia vừa nhìn thấy tờ giấy kia thì sắc mặt cũng thay đổi.

Một lúc sau, Tô lão thái gia đi ra từ phòng ngủ, đôi mắt ông cụ hơi ướt.

“Hàn Nhi, con lấy những thứ này từ đâu vậy?”

“Thưa ông, đây là thứ cháu đòi được từ tay một cô gái tại Lan thành.”

“Vậy cháu có biết cô gái đó là ai không?” Tô lão thái gia lo lắng hỏi.

“Cháu không biết. Cháu đã cho người theo dõi để xem rốt cuộc cô gái đó là ai, nhưng không ngờ lại bị mất dấu.” Nói đến đây, hần ta không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Võ công của Hạo Thiên cao cường đến mức nào hần ta là người biết rõ nhất, hần ta hoàn toàn bất ngờ khi Mạc Nhi có thể cắt đuôi Hạo Thiên. Xem ra Mạc Nhi không phải người đơn giản.

Tô lão thái gia thấy cháu mình nói vậy thì như quả bóng bị xì hơi, trong mắt ông cụ ánh lên sự thất vọng. Ông nội mình như vậy khiến Tô Thanh Hải cũng thấy khó chịu, “Ông nội yên tâm, cô gái ấy nhất định sẽ đến tìm cháu thôi.”

Tô lão thái gia nghe vậy thì hai mắt sáng bừng lên.

Vương thị về đến phòng bèn nằm phịch xuống giường. Cứ nghĩ đến việc ngày mai phải giao một nửa quyền lực của mình cho kẻ khác là bà ta lại đau lòng đến mức khó thở. Thế khác gì bà ta và Tam di nương ngang vai vế với nhau. Bà ta làm sao có thể nuốt trôi cục tức này được chứ!

Mạc Linh Thanh an ủi, “Mẫu thân yên tâm, đây chỉ là tạm thời thôi, người đừng để ý nhiều.”

Vương thị lo lắng đáp, “Con bảo ta phải yên tâm thế nào đây hả? Ta vừa nghĩ đến Tam di nương đang đắc ý thì giận sắp ngất rồi đây. Điều lại con khôn Mạc Linh Nhi ấy!”

“Mẫu thân, tuy quyền lực giao cho Tam di nương nhưng nếu bà ta làm không cẩn thận, xảy ra vấn đề gì thì sao? Đến lúc đó quyền lực lại quay về tay mẫu thân, Mạc Linh Nhi cũng bị phụ thân giận cá chém thớt. Vậy chẳng phải là vẹn cả đôi đường ư?” Mạc Linh Thanh cười âm u.

Vương thị rùng mình, đúng vậy nhỉ, sao bà ta lại không nghĩ ra cơ chứ. Giờ bà ta mới yên tâm hơn.

“Vậy Thanh Nhi muốn...”

“Mẫu thân đừng gấp, mấy ngày nữa là lễ mừng thọ của lão phu nhân rồi. Mẫu thân chỉ cần giao hết việc này cho Tam di nương phụ trách là xong.”

Trong Thiên Hương Các, Tam di nương nghe được tin thì vui mừng khôn xiết, “Người nói thật hả? Lão gia giao quyền xử lý công việc trong phủ cho ta ư?”

Ngân Nhi vui vẻ đáp, “Đúng vậy thưa Tam di nương! Không nhầm đâu ạ!”

Tam di nương xác nhận đi xác nhận lại mấy lần mới vui vẻ không kiềm chế được, bà ta đi vài vòng trong phòng mới bình tĩnh lại được. Bà ta chỉ là một thiếp thất nhỏ nhoi, không có xuất thân cao quý cũng không có nhà mẹ đẻ có quyền có thế, ít ra nhà mẹ đẻ của Vương thị cũng là thượng thư, còn bà ta thì không có gì cả. Bà ta cứ tưởng cả đời này phải sống dựa dẫm vào Vương thị mới được yên thân, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình được quản lý công việc trong phủ. Bà ta sao có thể kiềm chế lại sự vui sướng này được chứ!

“Nhưng Nhị tỷ đồng ý chia một nửa quyền lực cho ta sao?” Với tính của Vương thị thì chuyện này là không thể nào.

“Nghe nói là ý của Đại tiểu thư đó ạ, không ngờ lão gia lại nghe theo.” Ngân Nhi đáp nhẹ nhàng.

“Hả? Lại là nó à?” Từ bao giờ mà Mạc Linh Nhi trở nên lợi hại và khiến lão gia nghe lời như vậy chứ? Hơn thế nữa, bình thường bà ta cũng có đối xử tử tế gì với Mạc Linh Nhi đâu. Tại sao Đại tiểu thư lại phải nâng đỡ bà ta? Tam di nương càng nghĩ càng thấy lạ.

Cuối cùng bà ta quyết định phải tới viện của Mạc Linh Nhi một chuyến.

“Ngân Nhi, đi chuẩn bị quà đi, chúng ta đến thăm Đại tiểu thư.”

Lát sau, Tam di nương dẫn theo nha hoàn đi vào Nguyệt Nhĩ Các của Mạc Linh Nhi. Chà, không ngờ đường đường là Đại tiểu thư mà lại ở một nơi tồn tàn thế này. Tam di nương nhìn khu nhà xơ xác này mà không khỏi chép miệng. Trong viện chỉ có lác đác vài cây hoa và đình hóng gió cực kỳ cũ, ngay cả nha hoàn canh cửa cũng không có luôn. Bà ta không biết Tổ Nguyệt hiện đang nằm nghỉ trên giường của Mạc Linh Nhi.

“Thiếp thân Lương Thiên Nhi đến bái kiến Đại tiểu thư, không biết Đại tiểu thư có rảnh không?”

Mạc Linh Nhi gấp cuốn sách trên tay lại, không ngờ người phụ nữ này lại nhanh nhẹn như vậy. Mạc Linh Nhi vừa mở cửa ra đã thấy Tam di nương tay xách nách mang một đồng quà, “Sao hôm nay đi nương lại rảnh rồi ghé chơi vậy?”

“Haha, thiếp thân đến là để cảm ơn Đại tiểu thư.” Tam di nương cười.

Mạc Linh Nhi quay người đóng cửa lại, cô không muốn để kẻ đầy âm khí này vào phòng cô quấy rầy Tổ Nguyệt nghỉ ngơi.

“Di nương không ngại thì tới đình nói chuyện đi.” Cô nói xong bèn đi trước. Tam di nương thấy Mạc Linh Nhi không mời bà ta vào nên hơi giận. Tuy nhiên bà ta vẫn im lặng khiêm tốn như cũ.

“Di nương có chuyện gì thì cứ nói thẳng với ta.” Chào hỏi xong, Mạc Linh Nhi hỏi Tam di nương.

“À, thiếp thân nghe nói hôm nay Đại tiểu thư khuyên lão gia giao một nửa công việc trong phủ cho thiếp thân?” Tam di nương hỏi.

“Di nương nói quá lời rồi, phụ thân tự có ý định của người, Linh Nhi chưa hề làm gì cả.” Mạc Linh Nhi bình tĩnh đáp.

Tam di nương nghe vậy thì xác định Mạc Linh Nhi ở bên phe mình, bèn xúc động nói, “Thiếp thân vẫn nên cảm ơn Đại tiểu thư. Trước kia có điều gì không phải xin Đại tiểu thư tha thứ. Sau này thiếp thân nhất định sẽ xử lý thật tốt công việc trong phủ.”

Bà ta đang muốn thay đổi ấn tượng với mình sao?

“Di nương chỉ cần làm tròn bổn phận của mình là được.”

“Đương nhiên rồi.”

Sau khi Tam di nương rời khỏi, nụ cười trên mặt Mạc Linh Nhi cũng vụt tắt. Thật ra cô tiến cử Tam di nương đều có lý do cả. Cô biết tuy quan hệ giữa Tam di nương và Vương thị bề ngoài thì tốt đẹp nhưng thực ra Tam di nương hận Vương thị hơn ai hết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tan rã, trợ giúp tam di nương

Trước đây Tam di nương từng mang thai, đại phu còn nói khá chắc rằng đây là một bé trai. Không hiểu sao việc này lại đến tai Vương thị. Không lâu sau Tam di nương sảy thai.

Tam di nương cho rằng Vương thị hại chết con mình, song không có chứng cứ cũng không địa vị, bà ta chỉ có thể giả vờ thân thiết với Vương thị để tìm cơ hội.

Mạc Linh Nhi nghe được chuyện này khi đang làm việc. Vậy nên cô mới đẩy một nửa quyền lực cho Tam di nương. Tam di nương có địa vị có sức mạnh rồi, ắt sẽ không để Vương thị yên thân.

Vừa phá vỡ quan hệ của Vương thị và Tam di nương, đồng thời còn mượn tay Tam di nương đi đối phó với Vương thị. Đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn!

Quả nhiên, mọi chuyện không ngoài dự định của Mạc Linh Nhi.

Hôm sau, Vương thị và Tam di nương đang trên đường đi ăn sáng thì chạm mặt nhau. Bình thường Tam di nương rất cung kính, nay lại tỏ ra kiêu ngạo, "Chào buổi sáng, tỷ tỷ."

Vương thị tức sôi gan nhìn Tam di nương, song nghĩ đến kế hoạch của Mạc Linh Nhi, bà ta đành phải nhịn xuống, "Chào muội, nay dậy sớm vậy."

Tam di nương nghe vậy thì che miệng cười duyên, bà ta vốn là một mỹ nhân nên động tác ấy càng khiến bà ta quyến rũ hơn: "Giờ muội cũng được giao trọng trách quản lý việc nhà nên không dám dậy muộn."

Vương thị thầm mắng: Con hồ ly tinh!

"Tỷ tỷ, chút nữa muội còn có việc, xin phép đi trước ạ." Tam di nương nói dứt lời bèn dẫn người hầu rời đi, để lại Vương thị đang cố nén cơn giận.

Con tiện nhân! Đừng có được đằng chân lân đằng đầu! Cứ kiêu ngạo nữa đi, sau này chết sẽ càng thê thảm hơn.

Thời gian trôi qua thật nhanh, nhờ Mạc Linh Nhi chăm sóc mà Tổ Nguyệt đã khỏe hơn nhiều, chỉ là trên người còn rất nhiều vết sẹo.

"Tổ Nguyệt, ta sẽ không để những vết sẹo này theo em cả đời đâu." Vài ngày nữa cô sẽ ra ngoài tìm thuốc cho Tổ Nguyệt, chất độc còn sót lại trong người cô tuy không còn ảnh hưởng lớn song nhất định phải loại bỏ hoàn toàn, đỡ sau này bị kẻ gian lợi dụng sơ hở.

"Tiểu thư, nô tỳ không sao đâu." Tổ Nguyệt cười, "Nô tỳ được như hiện tại đều nhờ công tiểu thư chăm sóc."

Mạc Linh Nhi đang định đáp lời thì ngoài cửa vang lên tiếng người, "Đại tiểu thư, thiếp thân mang đến cho tiểu thư vài thứ đây." Mạc Linh Nhi nhận ra tiếng của Tam di nương bèn sai Tổ Nguyệt đi mở cửa.

Tam di nương sai người đưa một ít vải vóc, trang sức và đồ dùng trong nhà đến, "Viện của Đại tiểu thư có chút đơn sơ, trước đây thiếp thân không có quyền hành trong tay nên lực bất tòng tâm. Giờ thiếp thân sai người đưa tới đây, mong tiểu thư sẽ thích." Bà ta nói xong bèn quay ra nạt đám nô tài, "Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau đem đồ vào cho Đại tiểu thư đi."

Mới làm chủ nhân vài ngày nên giọng điệu của Tam di nương đã có phần giống người làm chủ gia đình. Xem ra bà ta đã nghiện cảm giác tuyệt vời này rồi.

Sau khi người hầu lui ra, Tam di nương bèn nhỏ nhẹ nói với Mạc Linh Nhi, "Đại tiểu thư, thiếp thân có chuyện này muốn nói với người." Bà ta nói xong thì liếc nhìn Tổ Nguyệt.

"Tổ Nguyệt, lui ra trước đi." Mạc Linh Nhi bình tĩnh nói.

"Ngân Nhi cũng lui xuống đi." Thấy không còn ai, Tam di nương mới nói, "Đại tiểu thư cũng biết hai ngày nữa là lễ mừng thọ lão phu nhân đúng không?"

Mạc Linh Nhi đáp, "Đúng."

"Nhị tỷ giao cho ta toàn quyền phụ trách việc này." Tam di nương nói rất cẩn thận.

"Ồ, Nhị di nương hào phóng như vậy sao?"

"Ồi Đại tiểu thư của ta ơi, việc này không đơn giản như vậy đâu." Tam di nương cuống lên, "Tiểu thư nghĩ mà xem, cơ hội hiếm có để khoe khoang như vậy, sao Nhị tỷ có thể đưa cho ta làm chứ, rõ ràng là có vấn đề!"

Không ngờ Tam di nương cũng nhận ra điều đó, cô còn tưởng bà ta sẽ bị quyền lực làm mờ mắt cơ. Nếu đã vậy thì cô sẽ giúp bà ta một tay.

"Di nương đã đến hỏi ta, vậy có thể nghe ta nói xem sao."

"Vâng vâng, thiếp thân biết là Đại tiểu thư có cách mà." Sau ngày đó, Tam di nương biết Mạc Linh Nhi không phải người bình thường nên chỉ cần có chuyện gì là sẽ đến tìm cô.

"Linh Nhi thấy tốt nhất di nương đừng nhận việc này."

"Nhưng ta phải nói với Nhị tỷ thế nào đây?" Nếu bà ta từ chối, Vương thị sẽ thêm mắm dặm muối kể lại với lão phu nhân.

"Di nương lại đây." Mạc Linh Nhi vẫy tay ý bảo Tam di nương ghé sát tai lại.

Chạng vạng hôm đó, khi Mạc Dương đi vào Thiên Hương Các liền nhìn thấy một khung cảnh tươi đẹp. Tam di nương ngồi trước bàn trang điểm, mái tóc dài ướt át xoa trên vai, thấm ướt vai áo, làm nổi bật thân hình thướt tha quyến rũ của mình. Tam di nương đã có một mụn con nhưng vẫn còn sức hút lắm.

"Lão gia tới rồi ạ." Tam di nương thấy Mạc Dương đến bèn quay đầu lại mỉm cười nhìn ông ta.

Nụ cười tươi xinh ấy mới đẹp làm sao, mắt phượng mày ngài cũng không kém phần nổi bật. Trong không khí tràn ngập mùi hương của giai nhân, Mạc Dương nuốt nước bọt, bước nhanh đến ôm Tam di nương vào lòng, bàn tay ông ta xoa nắn khắp người Tam di nương.

"Lão gia thật xấu xa." Tam di nương xấu hổ cúi đầu, khuôn mặt đẹp ứng đồ càng mê hoặc Mạc Dương hơn.

Mạc Dương không nhịn được nữa bèn đè Tam di nương lên giường.

Sau màn mây mưa, Mạc Dương thỏa mãn nằm một bên thở dốc. Tam di nương nằm cạnh thấy vậy bèn đặt tay lên ngực ông ta, cơ thể trắng như tuyết ấy khiến Mạc Dương lại rục rịch khó nhịn.

"Lão gia, hai ngày nữa là mừng thọ lão phu nhân rồi." Tam di nương làm nũng.

"Sao vậy?" Mạc Dương vừa vuốt ve Tam di nương vừa hỏi.

"Nhị tỷ bảo thiếp phụ trách yến tiệc này đó ạ."

Tay Mạc Dương bỗng khựng lại, song vẫn tiếp tục, "Ồ? Có chuyện đó sao?"

Ngón tay Tam di nương vẽ vòng trên ngực Mạc Dương khiến ông ta nổi lên ham muốn.

"Lão gia, thiếp thấy như vậy không ổn lắm. Người nghĩ mà xem, thiếp vừa mới tiếp nhận công việc trong phủ không được bao lâu, rất nhiều việc còn chưa làm tốt được như Nhị tỷ. Lễ mừng thọ lão phu nhân ắt sẽ có rất nhiều nhân vật lớn đến dự, nếu lúc đó thiếp có làm gì thất lễ thì lão gia lại bị mất mặt. Hơn nữa, nhà mẹ đẻ của Nhị tỷ cũng đến." Tam di nương quan sát vẻ mặt của Mạc Dương, thấy ông ta nhíu mày suy nghĩ thì nói tiếp, "Nhưng thiếp không nỡ từ chối ý tốt của Nhị tỷ, chỉ bằng lão gia..."

Không cần suy xét đến những việc khác, nhà ngoại của Vương thị là phủ thượng thư, nếu họ thấy Vương thị bị mất địa vị trong phủ thì cũng không hay. Tuy ông ta là thừa tướng song cũng không muốn đắc tội với phủ thượng thư.

"Thiên Nhi suy nghĩ chu đáo, việc này nghe nằng đi." Mạc Dương nói xong bèn quay người đi lên cơ thể của Tam di nương.

"Nàng đúng là yêu tinh." Mạc Dương thờ dốc.

Tam di nương hưởng thụ khoái cảm, trong mắt lại ngẫm đắc ý. Đại tiểu thư thật thông minh, chỉ cần nhắc đến phủ thượng thư là lão gia sẽ đồng ý ngay. Vì thứ ông ta quan tâm nhất là địa vị của mình. Xem ra sau này bà ta phải lấy lòng Đại tiểu thư mới mong có trái ngọt. Song đến ngày đó, người đầu tiên bà ta cản trở kẻ chính là Mạc Linh Nhi.

Mắt Tam di nương ánh lên sự tàn độc chớp nhoáng rồi lại chìm vào hưởng thụ, rên rỉ dưới thân Mạc Dương.

Hôm sau, Mạc Dương bèn bảo Vương thị phụ trách yến tiệc lần này, ngoài ra không nói gì thêm. Vương thị cáu lắm, nhất định là con ả Tam di nương đã nói gì với lão gia rồi. Nghĩ đến việc hôm qua lão gia vừa đến chỗ con ả đó xong là Vương thị tức muốn học máu.

"Đúng là thứ kỹ nữ! Tưởng thoát được yến tiệc lần này mà xong à?" Vương thị cười lạnh, "Kịch hay còn ở phía sau cơ."

Mạc Linh Thanh đã lường trước được rằng một khi Vương thị chủ động bảo Tam đi nương phụ trách yến tiệc, bà ta nhất định sẽ nhận ra việc này có vấn đề và dùng mọi cách để từ chối. Cuối cùng Vương thị chính là người duy nhất có thể đảm nhiệm trọng trách này, có vậy thì cô ta mới ra tay với Tam đi nương được. Dĩ nhiên là cô ta sẽ tự biết xóa sạch dấu vết.

Nghĩ đến kế hoạch của con gái cưng, Vương thị không khỏi mừng thầm. Muốn đầu với ta sao, còn non lắm!

Song Vương thị không biết rằng Mạc Linh Nhi đã nhìn thấu kế hoạch của mẹ con bà ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Quyền chủ động, có người theo dõi

"Tiểu thư, nô tỳ thấy Tam đi nương tốt hơn phu... à không, Nhị đi nương." Tô Nguyệt nhìn mấy đồ Tam đi nương đưa đến mà nghĩ thầm, bình thường thấy Tam đi nương không dễ nói chuyện, không ngờ lại là người biết báo ơn.

"Chắc vậy, nhưng em cố đừng làm thân với bà ta quá, biết chưa?" Mạc Linh Nhi nhắm mắt nằm trên ghế. Vì cô còn giá trị lợi dụng nên bà ta mới nịnh hót sẵn đón vậy thôi. Người đàn bà ngu ngốc này cũng khôn vặt, ít nhất thì bà ta biết đứng về phe mình chống lại Vương thị mà không đả cý quên trời quên đất. Song Tam đi nương lắm rồi, quyền chủ động luôn nằm trong tay cô. Ánh mắt Tam đi nương nhìn cô ngày đó vừa kinh ngạc vừa đề phòng. Bà ta đừng nghĩ có thể qua mặt được cô, kiếp trước cô là chuyên gia tâm lý học đấy. Vậy nên chỉ với một ánh mắt thôi, cô cũng biết Tam đi nương đã nghĩ gì.

Cô biết mục đích của bà ta là nắm quyền tuyệt đối, song cô không làm gì mà chỉ thuận theo ý của Vương thị, khuyên Tam đi nương từ chối việc yến tiệc. Đến khi Vương thị nổi bật hơn thì Tam đi nương tự khắc nhận ra mình bị lừa. Nhưng cô không định để Vương thị muốn làm gì thì làm.

Điều cô muốn là cả hai người phụ nữ này đều không chiếm được lợi ích gì.

"Tô Nguyệt, chút nữa ta ra ngoài một chuyến, em phải cẩn thận đấy." Mạc Linh Nhi nghĩ một chút rồi nói tiếp, "Nếu có ai dám bắt nạt em thì cứ phản kháng lại cho ta, biết chưa?"

"Tiểu thư yên tâm, nô tỳ biết rồi ạ. Tiểu thư ra ngoài cũng phải cẩn thận đó." Mấy ngày qua, Tô Nguyệt đã phần nào hiểu tiểu thư nhà mình hơn, biết tiểu thư ra ngoài ắt có mục đích riêng. Tiểu thư không nói, Tô Nguyệt cũng sẽ không hỏi, vì Tô Nguyệt tin tiểu thư.

Mạc Linh Nhi thấy vậy cũng thả lỏng hơn. Còn hai ngày nữa, cô tin vẫn còn kịp. Cô hóa trang xong bèn vội vàng ra ngoài.

Sau khi tìm được cửa hàng bán pháo, Mạc Linh Nhi nói một cách ngang tàng, "Ông chủ, lấy cho ta mấy cuộn pháo ra đây."

Ông chủ giật mình bởi hành động của Mạc Linh Nhi nên nhất thời không phản ứng kịp, "Được được, ngài chờ chút, tiểu nhân đi lấy ngay đây ạ."

Mạc Linh Nhi trả tiền xong bèn qua mấy cửa hàng khác, lúc định về phủ thì phát hiện có người theo dõi.

Là người của Tô Thanh Hải ư? Vì cô đang dùng tạo hình hôm giao dịch với hắn ta. Trừ Tô Thanh Hải ra, cô không nghĩ được còn ai khác.

Mạc Linh Nhi nhanh nhẹn lên vào một ngõ nhỏ, Hạo Thiên đi đằng sau thấy vậy bèn theo vào. Song vừa mới đến đầu ngõ đã cảm giác được nguy hiểm đang tới gần. Hắn ta chưa kịp phản ứng đã bị Mạc Linh Nhi đập một nhát vào gáy rồi ngất đi.

Mặt Mạc Linh Nhi không cảm xúc nhìn hắn ta, cô phải mau mau lôi kéo thuộc hạ mới được, việc gì cũng đến tay thế này thì mệt chết.

Sau khi về phủ, Mạc Linh Nhi nhốt mình trong phòng không ra ngoài. Tô Nguyệt còn tưởng tiểu thư nhà mình xảy ra chuyện gì.

Ngày mừng thọ của lão phu nhân, Mạc Linh Nhi rút cuộc cũng ra ngoài. Giây phút đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt ám đen của Mạc Linh Nhi, Tô Nguyệt còn tưởng mình gặp ma.

"Tiểu thư, sao người lại thành ra thế này. Lát nữa là mừng thọ lão phu nhân rồi, người..."

"Đừng nói nhiều nữa, mau trang điểm cho ta." Mạc Linh Nhi ôm một đồng hồ đặt lên bàn, quay lại nói với Tô Nguyệt.

Cùng lúc đó, tại Diên Vương phủ.

"Vương gia, hôm nay là mừng thọ lão phu nhân phủ thừa tướng, nghe nói Ngũ hoàng tử cũng đến." Sát Thiên nói.

"Ồ? Hoàng huynh của ta cũng hạ mình đi chúc thọ cơ à?" Nam Cung Diên lạnh lùng nói.

"Thuộc hạ nghi ngờ rằng đó chỉ là nguy trang thôi, vì khách khứa đến chúc thọ còn có Tôn tướng quân, chắc đây mới là mục đích của Ngũ hoàng tử."

Mặt Nam Cung Diên tái nhợt, hần nói rất bình tĩnh, "Nếu vậy thì bản vương cũng muốn đến giúp vui."

Phù thừa tướng hôm nay vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người trong triều đến chúc thọ cho lão phu nhân. Vương thị dậy sớm trang điểm lộng lẫy đứng trước sảnh để đón khách. Hôm nay, bà ta mặc một bộ quần áo màu tím đậm, áo khoác ngoài màu tím nhạt thêu hoa mai. Mái tóc đen dài búi tròn, cài trâm phượng khảm đá quý, hai bên cài thêm trâm ngọc bích, càng khiến vẻ ngoài của bà ta trở nên đẹp đẽ sang quý. Khuôn mặt quyền rũ với đôi mắt hơi xếch, lông mày lá liễu. Ngay cả Mạc Dương cũng không khỏi nhìn bà ta vài lần.

Vương thị luôn mỉm cười tiếp khách, ai cũng khen Mạc Dương cưới được một người vợ tốt. Mạc Dương ngoài mặt thì khiêm tốn nhưng thực ra đắc ý lắm. Tam di nương thấy vậy thì trừng mắt nhìn Vương thị.

Hóa ra con ả đề tiện này lừa mình từ chối chuẩn bị yến tiệc là đến ả được người ta chú ý đến.

Đúng lúc này, một bóng người xinh đẹp chậm rãi đi từ bên sảnh sang chỗ nữ quyền khiến ai cũng phải ghé mắt nhìn. Cô ta mặc một bộ váy màu xanh đậm thêu hoa mai, đai lưng trắng bằng vải gấm làm nổi bật vòng eo thon, mái tóc đen dài búi hững hờ, một viên đá quý màu xanh làm rù xuống khiến vàng trăn kia trông càng cao hơn. Tóc cô ta cài trâm vàng nạm châu báu. Đôi mắt long lanh như nước hồ thu, da dẻ trắng nõn nà, mọi hành động đều toát lên vẻ tao nhã lịch sự, môi đỏ thắm tự nhiên, mày mi chẳng vẽ cũng đẹp hút mắt người khác. Đúng là một vẻ đẹp thanh nhã không vướng bụi trần.

Mọi người đang thắc mắc không biết đây là tiểu thư nhà ai thì mỹ nhân chạy đến cạnh Vương thị nũng nịu gọi một tiếng mẫu thân. Bấy giờ mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra đây là tiểu thư nhà thừa tướng.

"Đây là thiên kim nhà Vương phu nhân sao? Đúng là đẹp tựa thiên tiên." Lý phu nhân khen ngợi.

"Đúng vậy, mẹ nào con nấy, phu nhân xinh đẹp thế này, tiểu thư ắt cũng không kém cạnh." Mọi người hòa theo.

Mạc Linh Thanh cúi đầu, đỏ ửng cả mặt. Vương thị cũng chiều nhìn con gái, "Con gái của ta hôm nay xinh đẹp quá."

"Kìa mẫu thân, trước bao nhiêu quan khách mà người lại trêu con thế ư." Lời cô ta nói khiến các phu nhân mỉm cười khen ngợi nhiều hơn.

Một nụ cười mỹ nhân khiến đám đàn ông xôn xao.

Lúc này, Mạc Linh Yên trang điểm xinh đẹp cũng xuất hiện, dù không khiến người ta kinh ngạc trầm trồ như Mạc Linh Thanh song cũng là một cô gái đẹp.

"Nghe nói con gái của thừa tướng đều đẹp tựa thiên tiên, hôm nay mới được thấy tận mắt."

Lão phu nhân được hai ma ma đỡ vào sảnh, bộ váy đỏ thắm khiến bà trông rất có tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Dạ minh châu, cứ coi như bản vương không tồn tại đi

"Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, Phong thế tử đến." Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo làm lão phu nhân kinh ngạc, không ngờ cả hoàng tử cũng đến chúc thọ cho mình, bà nghĩ vậy nên vui mừng lắm.

Mọi người thấy hai vị hoàng tử và Phong thế tử đến mà thán ngạ, lão phu nhân hôm nay được nở mày nở mặt rồi. Ba người vừa đi vào sảnh, khách khứa có mặt đều quỳ xuống hành lễ, "Bái kiến Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử."

Ngũ hoàng tử đáp, "Miễn lễ, hôm nay bản hoàng tử đến chúc thọ cho lão phu nhân, mọi người đừng quá câu nệ: "Người đâu, mau dâng quà mừng của ta cho lão phu nhân."

Hai người hầu bưng một chiếc hòm tinh xảo đến, Ngũ hoàng tử nhận lấy hòm rồi mở ra, ánh sáng chói mắt tỏa ra bốn phía.

"Là dạ minh châu!" Trong đám đông có người hô lên.

Ở nước La Lan, dạ minh châu là vật may mắn hiếm thấy. Một viên dạ minh châu cao cấp là vô giá, tuy viên dạ minh châu của Ngũ hoàng tử không phải hàng cao cấp nhưng cũng đủ làm mọi người rung động.

Lão phu nhân kích động một lúc mới nói được, "Lão thân xin đa tạ Ngũ hoàng tử."

"Bát vương gia đến!" Ngoài cửa lại vọng vào tiếng thông báo khiến Ngũ hoàng tử dờ người.

Hắn ta tới làm gì?

Phong thể từ hơi mỉm cười rồi nháy mắt khôi phục lại thái độ như bình thường, tốc độ thay đổi nhanh đến mức không ai nhận ra.

Nam Cung Diên được thuộc hạ đỡ vào sảnh, trên người hắn ta mặc một bộ quần áo màu trắng hoa lệ, khuôn mặt đẹp tựa ngọc khắc, ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh, mái tóc đen xõa bên tai, nhan sắc đẹp đến mức khiến người thăm sợ hãi.

"Bát đệ sao lại tới vậy, đệ không khỏe thì hạn chế đi lại thôi." Ngũ hoàng tử đi đến quan tâm hỏi han.

Mọi người nghe vậy mới nhớ ra, Bát vương gia là hoàng tử được phong vương sớm nhất nước La Lan, cũng là ngôi sao sáng của nước này. Mười tuổi đã xông pha chiến trường đánh đâu thắng đó, cầm binh trấn thủ biên cương, nhiều lần đánh lui quân xâm, một mình chiến đấu hăng say chém đầu tướng phe địch. Nước La Lan được an ổn như ngày hôm nay đều nhờ công hắn. Song không ai ngờ chiến thần của họ lại sa đọa đến mức này, năm năm trước hắn bị hạ độc rồi bắt đầu rời xa tầm mắt mọi người.

Chiến thần Diên vương của họ thay đổi tính tình trong một đêm, hắn ta trở nên lạnh lùng vô tình, tàn nhẫn vô nhân đạo, hờ hững là lấy mạng người ta. Giờ ai nghe danh Diên vương cũng đều sợ hãi. Cũng chính vì lẽ đó, Diên vương năm nay đã hai mươi lăm mà vẫn độc thân, vì không ai dám gả con gái cho một tên ma đầu giết người như nhóc này.

Nhưng vì sao hôm nay Diên vương lại đến đây?

Sự xuất hiện của hắn ta khiến mọi người sợ hãi, sợ mình không cẩn thận đắc tội người này.

"Bản vương nghe nói hôm nay là tiệc mừng thọ lão phu nhân nên tới xem xem."

Trời đất, đại thọ của người ta mà hắn ta bảo đến xem xem, vậy...

Mạc Dương thâm run, sao vị diêm vương này lại đến đây vậy?

"Vương gia đến tham dự là vinh hạnh cho kẻ hèn này, mời vương gia ngồi đây."

"Mọi người cứ tự nhiên, coi như bản vương không tồn tại là được."

Mạc Dương thâm kêu than, ai dám coi thường ngài chứ!

"Đúng rồi, Sát Thiên, dâng quà lên đi."

Trong chiếc hộp mà Sát Thiên cầm... cũng là một viên dạ minh châu! Đã vậy còn là loại cao cấp, hơn viên của Ngũ hoàng tử gấp mấy lần, gần như soi sáng cả phủ thừa tướng.

Diên vương thật hào phóng, mọi người đều nhỏ giọng bàn tán.

Ngũ hoàng tử sầm mặt, thầm siết bàn tay giấu trong tay áo. Chắc chắn Nam Cung Diên cố ý làm vậy!

Dù sự xuất hiện của Nam Cung Diên khiến mọi người bất an, song lễ mừng thọ vẫn diễn ra như thường. Lão phu nhân bình tĩnh lại xong mọi người mới lần lượt dâng quà mừng thọ.

Phong thể từ nhún vai, cảm thấy bữa tiệc này quá chán, hắn ta lướt trong đám đông để tìm một người.

"Tổ mẫu, Thanh Nhi không có gì để tặng người. Đây là tượng Bồ Tát bằng ngọc châu sai người đem từ Tây Vực về, đã làm lễ khai quang ở chùa Quảng Vân, mong tổ mẫu sẽ thích."

Lão phu nhân tín Phật, nghe nói tượng còn được khai quang ở chùa Quảng Vân thì vui ra mặt.

"Thanh Nhi thật có tâm."

Sau món quà của Mạc Linh Thanh, tranh thêu mừng thọ của Mạc Linh Yên có vẻ tầm thường hơn nhiều. Dù lão phu nhân vẫn vui vẻ nhận lấy song không nhiệt tình bằng.

Mặc dù Mạc Linh Yên ghen tị vì Mạc Linh Thanh nổi bật hơn còn cô ta thì không được ai chú ý, song cô ta không tiền không quyền, không thể tặng món quà đắt đỏ như của Mạc Linh Thanh được. Cô ta nhìn quanh tìm Mạc Linh Nhi, thấy cô không đến bèn cười thầm, nếu ta không vui cũng phải kéo theo người khác mới được.

"Tổ mẫu, sao không thấy Đại tỷ đâu?" Mạc Linh Yên vờ thắc mắc. Song câu nói của cô ta khiến mọi người kinh ngạc.

Nếu không có Mạc Linh Yên nhắc nhở, mọi người đã quên phủ thừa tướng còn một Đại tiểu thư. Nhưng cũng không thể trách họ được, nghe nói Đại tiểu thư là một kẻ khờ dại không biết ý tứ, nên nhiều năm không tham gia yến tiệc, vì vậy họ mới quên có sự tồn tại của cô. Mọi người nghĩ xong bèn ghé mắt nhìn mẹ con Vương thị, vậy ra Vương phu nhân là thiếp à? Mạc Linh Thanh đẹp như tiên cũng chỉ là thứ nữ há?

Ánh mắt và tiếng xì xào bàn tán của đám đông khiến Vương thị thẹn đỏ mặt, bà ta trừng mắt nhìn Mạc Linh Yên như muốn bóp chết cô ta.

Đến người làm chiêu trò như Mạc Linh Thanh cũng thấy mắt tự nhiên.

Mạc Dương vội vàng giải thích với mọi người, "Lúc trước tiểu nữ hay ốm đau bệnh tật, gần đây mới khỏe hơn."

Lão phu nhân hơi không vui, "Mời Đại tiểu thư đến đi." Định làm bà mất mặt hay sao?

"Tổ mẫu, cháu đến muộn, mong người đừng chê cười." Tiếng nói lãnh lút như chim hoàng oanh vang lên. Mọi người theo bản năng nhìn về phía nơi phát ra giọng nói ấy. Một cô gái vấy dài trắng thêu hoa văn xanh nhạt thướt tha bước vào, vòng eo nhỏ nhắn được ôm chặt bởi đai lưng xanh đậm khảm phi thủy. Mái tóc đen dài như suối búi hờ rồi cố định bởi một chiếc trâm ngọc, tóc mai buông xõa hai vai làm nổi bật làn da trắng ngần. Khuôn mặt không trang điểm vẫn vô cùng xinh đẹp, đôi mắt trong như nước. Cả khuôn mặt bừng sáng thoát tục, càng nhìn càng thấy khí chất thanh nhã vô ngần khiến người ta không tự chủ đắm chìm trong đó. Song vẻ lạnh nhạt ấy đủ làm người ta hồn vía lên mây, thậm chí rằng cô gái này là thiên sứ không may lạc xuống trần gian.

Trên đời có người đẹp đến vậy ư? Đẹp đến mức kinh thiên động địa, khuynh quốc khuynh thành! Mọi người đều bị lóa mắt bởi vẻ đẹp ấy, ngay cả Mạc Dương cũng ngây người.

Còn Mạc Linh Thanh chỉ hận không thể giết chết Mạc Linh Nhi ngay lập tức.

Khi mọi người còn chưa kịp hoàn hồn thì đột nhiên một tiếng nổ vang trời phá vỡ không khí yên lặng này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Pháo hoa, tuyết ly hoàng

Một chùm ánh sáng rực rỡ bắn lên trời nhanh như chớp, để lại một làn khói mù dọc con đường nó đi qua.

Ầm, một đóa hoa ngũ sắc nở rộ trên bầu trời cao, sau đó bùng ra thành vô số điểm sáng như những vì tinh tú, thấp sáng cả bầu trời.

Đẹp quá!

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đóa hoa đã vụt tắt, tất cả trở về với màn đêm tĩnh mịch.

Nhưng khoảnh khắc rực rỡ ấy đã trở thành ký ức tuyệt vời khắc sâu mãi trong tim mọi người.

"Chúc tổ mẫu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn!" Mạc Linh Nhi cười nói.

Cô biết ở nơi này còn chưa xuất hiện pháo hoa, thế là quyết định làm một quả đơn giản làm quà. Đối với những người chưa từng thấy thì đó là một thứ tuyệt đẹp và thần kỳ. Cô cố ý đợi tới chiều tối mới bắn để có thể bày ra hết cái đẹp của nó.

Mọi người vẫn chưa thoát khỏi sự mê hoặc của quả pháo hoa đẹp tuyệt ấy.

Nam Cung Diên cũng nhìn thấy cảnh bắn pháo hoa vừa rồi, nếu nói không kinh ngạc thì đúng là nói dối. Trước giờ hắn chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì đẹp như vậy. Khoảnh khắc pháo hoa tan biến, trong lòng hắn bỗng cảm thấy mất mát cô quạnh khó mà diễn tả bằng lời.

Hắn quay đầu nhìn về phía cô gái xinh đẹp rực rỡ như pháo hoa ở trung tâm đại sảnh ấy, trái tim bỗng nhói đau.

Mãi một lúc sau lão phu nhân mới tỉnh lại, vành mắt bà đỏ ửng.

"Đưa cháu hiếu thảo, đây là quà cháu chuẩn bị cho ta sao?" Giọng lão phu nhân nghèn nghẹn, ánh mắt đầy cảm động nhìn cô.

"Vâng, cháu tự biết không có gì quý trọng tặng tổ mẫu, vì thế đành làm thứ này."

"Ngốc ạ, đây là món quà tốt nhất tổ mẫu từng nhận được!" Lão phu nhân lau nước mắt. Quả pháo hoa vừa rồi đã gọi lên rất nhiều hồi ức của bà, cảm xúc nhất thời dâng trào không kiềm chế được.

Phong Hiên Nhã đứng lẫn trong đám người mê đắm nhìn Mạc Linh Nhi, khoảnh khắc ánh sáng rực rỡ của pháo hoa chiếu sáng trên khuôn mặt nàng, Phong Hiên Nhã biết hắn đã rơi vào lưới tình rồi.

Ngũ hoàng tử lại càng không dám tin nhìn Mạc Linh Nhi, dường như hắn không ngờ cô lại xinh đẹp đến như vậy.

"Thế cháu nói cho tổ mẫu, thứ này gọi là gì nào?"

"Thưa tổ mẫu, đây là pháo hoa! Tuy rực rỡ chỉ trong chốc lát nhưng nó để lại ấn tượng khó phai trong lòng người."

"Pháo hoa." Lão phu nhân lẩm bẩm, sau đó nói tiếp, "Mọi người từ từ dùng bữa đi, lão thân về phòng trước."

Sau đó bà quay đầu nói với Mạc Linh Nhi, "Nha đầu, tối nay tổ mẫu vui lắm."

Lúc này Mạc Dương không biết nên nói gì nữa.

"Thừa tướng đại nhân, đây là diêm lân đó, thừa tướng có cô con gái tuyệt vời quá."

"Đúng thế, đúng thế!" Mọi người đều hòa theo.

Mạc Dương chỉ nhìn Mạc Linh Nhi với ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó ông ta bèn quay sang chào hỏi khách khứa.

Sau màn pháo hoa bất ngờ của Mạc Linh Nhi, mọi người đã không còn tâm trạng ăn uống nữa.

Ngũ hoàng tử vừa định đi tới nói chuyện với Mạc Linh Nhi thì bỗng một bóng người màu trắng đã đứng trước mặt cô.

"Đại tiểu thư đúng là rất sáng tạo." Nam Cung Diên nhìn thấy Mạc Linh Nhi đang đứng một mình, mà xui quýt khiến liền đi tới gặp cô.

Mạc Linh Nhi ngẩng đầu, đập vào mắt cô là một khuôn mặt rất đẹp.

Mạc Linh Nhi trước giờ chưa thấy ai đẹp như vậy, đẹp đến mức tưởng như chỉ là mây khói không tồn tại trên thế gian này, đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành gây họa thế gian, không ngờ còn có người đẹp hơn cả Tô Thanh Hải!

"Vị này là?" Mạc Linh Nhi chưa từng gặp người này.

"Nam Cung Diên."

Nói thế khác gì không nói, Nam Cung Diên, cô đâu biết đây là ai.

Vừa định nói gì đó, bỗng Mạc Linh Nhi nghe một giọng nói vang lên bên cạnh, "Bát đệ, đây là hoàng tử tương lai của đệ đó."

Mạc Linh Nhi và Nam Cung Diên đều chau mày.

Thì ra nàng chính là cô gái có hôn ước với Nam Cung Huyền Vân.

Nam Cung Diên nhếch khóe môi, đúng là thú vị!

Thấy Ngũ hoàng tử tiếp cận Mạc Linh Nhi, Mạc Linh Thanh cực kỳ tức giận!

Bên cạnh cô ta, Vương thị sắc mặt trắng nhợt! Ban nãy, lúc Mạc Linh Nhi bước ra, bà ta còn tưởng đã nhìn thấy Tuyết Ly Hoàng!

Hôm sau, trên mọi đường phố ngõ hẻm đều diễn cuồng truyền tin về màn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời tối hôm qua, rất nhiều người tận mắt chứng kiến đã tăng bốc Mạc Linh Nhi tới tận trời.

"Mấy người biết không? Tối hôm qua trên bầu trời tung bay ánh lửa đẹp đến mức trông như cảnh tượng thần tiên ấy, nhưng nghe nói Đại tiểu thư Mạc gia còn rực rỡ hơn nữa kia."

"Trời ơi, thế thì đẹp tới mức nào hả trời!"

"Quả nhiên là con gái của Tuyết phu nhân." Có người cảm thán.

Sau một đêm, Mạc Linh Nhi đã trở thành chủ đề bàn tán của đám dân đen nơi bàn trà nước.

"Đại tiểu thư, bên ngoài đều nói cô chắc chắn là tiên nữ chuyển thế xuống trần. Ôi trời ơi, màn pháo hoa tối qua phải nói là tuyệt hơn cả tuyệt, ngay cả nô tỳ cũng ngắm nhìn ngẩn ngơ." Tô Nguyệt nhìn Mạc Linh Nhi với vẻ sùng bái, "Tiểu thư, sao cô làm được như thế vậy?"

"À, hồi nhỏ ta từng nghe mẹ nói nên giờ thử xem thế nào, không ngờ lại đẹp như vậy." Về mặt Mạc Linh Nhi như chìm vào hồi ức.

Haizz, từ khi nào cô đã nói dối điều luyện thế này hả trời.

Sau hôm qua, chắc hẳn Vương thị đã mất đi vị trí trước đây rồi, bà ta làm phu nhân kênh kiệu nhiều năm như thế cũng đủ rồi đấy.

Cái cảm giác thoát chốc bị đá về điểm xuất phát có lẽ chẳng dễ chịu gì đâu.

Nhưng sốc nhất chắc là em gái yêu quý của cô.

Những công tử quý tộc đến đây hôm qua đều vì muốn ngắm nhìn nhan sắc của cô ta, nhưng sau hôm nay, e là bọn họ sẽ không thể quanh quẩn bên cô ta nữa, kể cả vị Ngũ hoàng tử thân yêu của cô ta.

Nghĩ tới những lời Ngũ hoàng tử nói hôm qua, cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Vốn dĩ biết khó giấu diếm nhan sắc này, nhưng muốn bại lộ cũng phải ăn thêm tí lãi mới được.

Không phải cô gian xảo, vì cô biết Mạc Linh Thanh mới là chủ mưu bắt cô tới lầu xanh, Vương thị chẳng qua cũng chỉ là chân chạy mà thôi. Điều nhục cười nhất là chuyện này lại được vị hôn phu của cô ngầm đồng ý.

Nếu không phải mấy ngày trước cô nghe lén Vương thị và người hầu của bà ta nói chuyện, thì chắc giờ cô còn chưa biết những chuyện dơ bẩn này.

Nếu đã như thế thì cô cần gì phải nương tay nữa! Không bằng trở mặt luôn cho rồi!

“Thì ra là như thế, phu nhân là người thông minh xinh đẹp, người nghĩ ra thứ đẹp thế này cũng là điều dễ hiểu.” Tổ Nguyệt chớp mắt.

“Tổ Nguyệt, em biết gì về mẫu thân ta không?” Mạc Linh Nhi bỗng hỏi.

Đúng thế, Tổ Nguyệt từ nhỏ đã ở bên cô, thậm chí còn lớn hơn cô hai tuổi, có lẽ Tổ Nguyệt biết một số chuyện về mẹ cô.

“Chuyện về Tuyết phu nhân nô tỳ cũng biết được ít nhiều, nhưng phần lớn đều là nghe đồn.

Năm đó, Tuyết Ly Hoàng là đích nữ của đại gia tộc họ Tuyết, cảm kỳ thi họa thông thạo, văn võ song toàn, hơn nữa xuất thân cao quý, nhan sắc chim sa cá lặn, Tuyết Ly Hoàng giống như đứa con cưng của trời, là nữ thần hoàn mỹ trong lòng đàn ông cả nước La Lan.

Nhưng một cô gái tài trí xinh đẹp như vậy tại sao lại gả cho Mạc Dương – người lúc bấy giờ mới chỉ là một viên quan nhỏ.

Chuyện này đã làm rung động cả thành, không biết bao nhiêu đàn ông nuối tiếc, càng không ngờ chỉ vồn vện vài năm sau, Tuyết Ly Hoàng đã hương tan ngọc vỡ.

“Nếu như vậy, hôn ước của ta và Ngũ hoàng tử được định ra nhờ mẫu thân ta à?”

“Vâng, năm đó khi biết Tuyết phu nhân sinh được tiểu thư, biết bao nhiêu người muốn định hôn ước với người đó. Với nhan sắc của Tuyết phu nhân thì có thể đoán được tiểu thư nghiêng nước nghiêng thành đến mức nào, chưa kể thế lực đằng sau Tuyết phu nhân cũng khiến người ta thêm ngưỡng mộ.”

Nói như vậy thì phụ thân có thành tựu ngày hôm nay cũng đều nhờ gia tộc mẫu thân à?

Nghĩ lại, phụ thân đúng là không phải kiểu người tài trí gì.

Nhưng tại sao một tài nữ như mẫu thân lại từ chối sự theo đuổi của tất cả đàn ông để gả cho một viên quan nhỏ vô danh như thế.

“Thế năm đó mẫu thân ta tại sao lại đột nhiên ngã bệnh mất sớm?” Mạc Linh Nhi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoài nghi, lão phu nhân quan tâm

“Chuyện này nô tỳ cũng không rõ lắm,” Tổ Nguyệt nghĩ một lúc rồi đột nhiên lẩm bẩm gì đó, “Nhưng nô tỳ nhớ, trước khi phu nhân mất vài ngày, hình như đêm khuya có tranh cãi với ai đó trong phòng.”

“Em nói cái gì!” Mạc Linh Nhi đứng bật dậy, chẳng lẽ cái chết của mẹ không phải ngoài ý muốn.

Đúng là cô đã từng hoài nghi, nhưng khi chính tai nghe thấy mẫu thân có khả năng bị hãm hại, trái tim cô bỗng nhói lên, có lẽ cơ thể này vẫn còn giữ lại cảm xúc của người trước.

“Hà?” Tổ Nguyệt nhất thời bị Mạc Linh Nhi làm giật mình hoảng sợ. Chưa từng thấy ánh mắt nghiêm túc đó của tiểu thư, giọng Tổ Nguyệt run run sợ hãi, “Nô... nô tỳ nhớ lúc đó là nửa đêm, vì bụng khó chịu nên... nên nô tỳ dậy đi nhà xí, khi đi ngang qua phòng phu nhân thấy vẫn còn sáng đèn, bên trong có bóng hai người đang đánh nhau.”

“Thế em có nhìn rõ đó là ai không!” Mạc Linh Nhi nắm chặt lấy tay Tô Nguyệt.

“Không có, em lúc đó đứng rất xa nên không nhìn rõ.”

Mạc Linh Nhi thất vọng buông tay.

“Nô tỳ đang muốn la lên thì không ngờ người đó lại bỏ đi, sau đó... sau đó nô tỳ trông thấy Nhị di nương bước vào.” Tô Nguyệt chần chừ nói.

Vương thị? Nửa đêm nửa hôm bà ta tới tìm mẹ cô làm gì?

“Thế em có biết bà ta tới tìm mẫu thân ta làm gì không?”

“Không biết.” Tô Nguyệt lắc đầu.

“Sao giờ em mới nói?” Mạc Linh Nhi hỏi. Nhưng nghĩ lại, lúc đó Tô Nguyệt nói cho một Mạc Linh Nhi không hiểu chuyện để làm gì? Hay muốn Tô Nguyệt nói với phụ thân? Rất rõ ràng mẹ cô cũng không muốn người khác biết chuyện này.

“Được rồi, em lui xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”

Tô Nguyệt lo lắng nhìn Mạc Linh Nhi, sau đó lui xuống.

Đúng là cái chết năm đó của mẹ cô có vấn đề, sau khi bà chết Tuyết gia còn lui về ở ẩn, không ai có thể gặp được người trong Tuyết gia nữa.

Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tuyết gia đã đi đâu?

Trong viện lão phu nhân lúc này.

“Chu ma ma, người cảm thấy Đại tiểu thư thế nào?” Lão phu nhân hỏi Chu ma ma nhưng dường như bà cũng đang tự lẩm bẩm một mình.

Chu ma ma là nha hoàn hồi môn của lão phu nhân, tình cảm chủ tớ vài chục năm rất sâu đậm, hơn nữa bà ta lại trung thành, lão phu nhân rất tin tưởng bà ta.

“Thưa lão phu nhân, lão nô thấy Đại tiểu thư rất có hiếu.” Chu ma ma nói.

“Đúng thế, nhiều năm qua chúng ta đã lạnh nhạt với nha đầu này, không ngờ nó vẫn hiếu thảo như thế.”

“Vâng, giờ bên ngoài đều nói lễ đại thọ của lão phu nhân hiện điềm lành, chắc chắn có phúc lớn.” Chu ma ma ân cần xoa bóp chân cho lão phu nhân, “Nhưng cũng không thể nói như thế, trước giờ Đại tiểu thư đều như ngày như đại, trong nhà lạnh nhạt xa cách cũng là do tiểu thư mà thôi.”

“Ha ha, bộ xương tàn này của ta còn phúc lớn gì nữa chứ.” Lão phu nhân nghe xong, trong lòng rất thoải mái, “Thường ngày không để ý tới nha đầu này, không ngờ giờ nó lại giống y đúc mẹ nó như thế.” Nhớ năm xưa Tuyết Ly Hoàng đối xử tốt với bà như thế, nhưng...

“Ma ma, người nói năm đó Tuyết Ly Hoàng đang bình thường sao lại đột ngột mất vậy.” Chuyện đã nhiều năm, lão phu nhân vừa nhớ lại liền cảm thấy thương tiếc không thôi.

Chu ma ma im lặng cúi đầu, bà biết lão phu nhân chỉ muốn cảm thán chứ không có ý nghe bà trả lời.

“Thôi được rồi, nhìn vào lòng hiếu thảo của nó, sau này người nên quan tâm nó nhiều hơn.” Lão phu nhân nhắm mắt lại nói.

“Vâng.”

“Đúng rồi, đưa qua đó hai người đáng tin đi.”

Chu ma ma kinh ngạc, xem ra lão phu nhân bắt đầu quan tâm tới Đại tiểu thư rồi.

Chu ma ma không dám chậm trễ, bà lập tức đưa hai nha hoàn tới viện Mạc Linh Nhi.

Tuy biết những năm qua Mạc Linh Nhi sống không thoải mái gì, nhưng không ngờ Vương thị lại quá đáng không thèm nề nang ai như thế này.

Viện của Đại tiểu thư phủ thừa tướng lại rách nát như phòng cùi.

Haiz, Đại tiểu thư đúng là đáng thương.

“Tiểu thư, Chu ma ma bên chỗ lão phu nhân tới.” Tô Nguyệt khẽ thông báo.

Chu ma ma?

Mạc Linh Nhi ngẫm nghĩ rồi nói, “Để bà ấy vào đi.”

Chu ma ma dẫn theo hai nha hoàn tới trước mặt Mạc Linh Nhi nói, “Lão nô bái kiến Đại tiểu thư.”

Hai nha hoàn đằng sau cũng đồng thanh cúi đầu, “Nô tỳ bái kiến Đại tiểu thư.”

“Ma ma miễn lễ.” Mạc Linh Nhi đi tới đỡ Chu ma ma.

Hành động này của Mạc Linh Nhi khiến Chu ma ma càng thích cô Đại tiểu thư này hơn.

“Đại tiểu thư, lão nô phụng mệnh lão phu nhân đưa cho tiểu thư hai nha hoàn.”

Mạc Linh Nhi liếc nhìn, hai nha hoàn lập tức cung kính cúi đầu.

“Đại tiểu thư, đây là giấy bán thân của họ.” Chu ma ma sao có thể không hiểu ý của Mạc Linh Nhi, nghĩ tới lời lão phu nhân, bà bèn đưa giấy bán thân cho cô.

Mạc Linh Nhi nhẹ gật đầu nhận lấy giấy bán thân.

Không ngờ lão phu nhân lại quan tâm cô như vậy.

Chu ma ma cúi đầu xin cáo lui.

Mạc Linh Nhi im lặng nhìn hai nha hoàn một lúc khiến bọn họ sợ hãi đưa mắt nhìn nhau.

Bỗng Mạc Linh Nhi cất tiếng, “Các người tên gì?”

“Thưa tiểu thư, nô tỳ là Hồng Tụ.” Nha hoàn trông lớn hơn ngẩng đầu lên thưa.

“Thưa tiểu thư, nô tỳ là Từ Vân.”

“Ừm, nếu đã tới viện của ta thì phải tuân thủ quy định của ta.” Mạc Linh Nhi bỗng đổi giọng, “Bản tiểu thư ghét nhất thói phản bội, nếu ta phát hiện ai trong các người phản bội ta thì bản tiểu thư nhất định để người đó sống không bằng chết!” Mạc Linh Nhi nhìn thẳng vào hai nha hoàn với ánh mắt đầy sắc bén.

Thái độ thay đổi đột ngột của Mạc Linh Nhi khiến Hồng Tụ và Từ Vân giật mình hoảng sợ, hai người lập tức quỳ sụp xuống, “Chúng nô tỳ nhất định trung thành hầu hạ tiểu thư.”

Mạc Linh Nhi bình thân gật đầu, “Được thế thì tốt!”

Hồng Tụ và Từ Vân nhìn nhau, thầm nghĩ xem ra Đại tiểu thư không hề giống lời đồn đại.

“Sau này các người nghe theo sắp xếp của Tổ Nguyệt. Tổ Nguyệt, dẫn họ về phòng đi.”

“Vâng, thưa tiểu thư.”

Nửa đêm, Mạc Linh Nhi vừa ngã lưng xuống giường, bỗng phát hiện có người trong phòng, cô liền quát lên, “Ai!”

“Bóp bóp bóp!” Người đó vỗ tay nói, “Không ngờ Đại tiểu thư lại cảnh giác cao như vậy.”

Người đàn ông mang mặt nạ chậm rãi bước ra.

Là hấn!

Mạc Linh Nhi vừa nhìn liền nhận ra hấn.

Chẳng lẽ hấn phát hiện thân phận của cô rồi?

Không thể nào, Mạc Linh Nhi rất nhanh phủ định suy nghĩ này của mình.

“Người là ai?” Mạc Linh Nhi bình tĩnh hỏi.

Người đàn ông không ngờ Mạc Linh Nhi không la hét mà lại bình tĩnh như vậy.

Trong đầu bỗng lóe lên bóng hình một cô gái.

“Bây giờ Đại tiểu thư nên la hét mới đúng chứ nhỉ?” Người đàn ông lạnh nhạt nói.

Mạc Linh Nhi liếc nhìn hắn, “Vớ vẩn, bản tiểu thư sao có thể làm chuyện ngu ngốc thế.” Cô mà hét thì danh dự cô còn giữ được sao? Không ngờ người này lại hỏi ngu vậy.

Người đàn ông ngăn người vài giây, sau đó lập tức trở về vẻ lạnh lùng ban đầu, “Ta còn tưởng phụ nữ nào cũng ngu ngốc như vậy chứ.”

“Yên tâm, bản tiểu thư không phải loại ngu lâu dốt bền đó đâu!” Mạc Linh Nhi cũng nhìn ra người này không nhận ra cô, cũng không có ý giết cô, nếu thế thì còn gì để sợ nữa.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi à?” Người đàn ông bỗng vươn tay chạm vào cổ Mạc Linh Nhi, ánh mắt hắn lạnh như băng, cô gái này dám kiêu ngạo thế à.

Lại là chiêu này!

Ánh mắt Mạc Linh Nhi vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn, “Ngươi sẽ không giết ta.”

Đứng trước đôi mắt xinh đẹp trong veo của Mạc Linh Nhi, người đàn ông bỗng cảm thấy vô vị, hắn buông tay rồi nói, “Xem ra Đại tiểu thư là người thông minh.”

“Nếu vậy bản tôn cũng nói thẳng với ngươi luôn vậy, bản tôn muốn hợp tác với ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đại thúc, họa từ miệng mà ra

Mạc Linh Nhi vừa nghe xong quả thật tức muốn học máu, khi còn là thủ lĩnh đặc công ở kiếp trước, cô cũng không kiêu ngạo tới mức đó!

Nhìn tên này đi, trông hắn chẳng có thành ý hợp tác gì cả!

Con bà nó, nếu không phải cô đánh không lại thì đâu đến nỗi phải uất ức đến thế này!

Mạc Linh Nhi phát hiện tên này đúng là khác tính của cô.

“Đại thúc à, ta chỉ là một cô bé yếu đuối, sao có thể giúp được chứ!”

Cô bé yếu đuối? Cô tiểu thư chết tiệt này đúng là nói không ngượng mồm, nhưng mà cô ta vừa nói gì, đại thúc à?

“Chẳng lẽ bản tôn trông già như vậy à?” Người đàn ông mang mặt nạ hơi híp mắt, trong không khí bỗng phảng phất một cảm giác nguy hiểm khó tả.

“Này, ta chỉ nói ngươi là đàn ông trưởng thành, đừng hô ra cái là uy hiếp ta! Thế còn gọi là anh hùng hảo hán gì chứ!” Đại thúc thì sao, bà đây không nhìn được ấy, một đặc công đỉnh cấp như ta lại bị ăn hiếp thảm thương vậy à! Càng nghĩ càng tức, sau đó cô buột miệng, “Có giới thì một đầu một này!”

Lời vừa thốt ra, Mạc Linh Nhi chỉ cảm thấy không khí xung quanh trở nên lạnh đến đáng sợ.

“Bản tôn rất thích lòng can đảm của ngươi.”

Giây tiếp theo, người đàn ông đã đánh một chương tới.

Bóng Mạc Linh Nhi chợt lóe, vừa vặn tránh được một đòn này.

Con bà nó, thằng khốn này ra tay không thêm nói thế à.

Còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đánh tiếp một chương tới, Mạc Linh Nhi nhanh chân lẹ mắt lách người, nhưng khi lướt qua bên người cô, hắn bỗng vươn tay bắt lấy ngực cô.

Mạc Linh Nhi phản ứng rất nhanh, người đàn ông phản ứng càng nhanh hơn, Mạc Linh Nhi mất đà, bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát, cô bèn lộn người lại, đứng đối mặt với hắn, chân đạp mạnh xuống chân người đàn ông.

Khóe miệng hắn nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo, tay hắn đỡ lấy chân Mạc Linh Nhi, sau đó thuận thế đẩy về phía trước, Mạc Linh Nhi phải lộn một vòng nữa mới đứng vững được trên mặt đất.

Lúc này, Mạc Linh Nhi đã bắt đầu tập trung vào trận chiến rồi.

Hai người rất ăn ý không hề đụng tới bất cứ đồ đạc nào trong phòng.

Sau mấy hiệp, Mạc Linh Nhi hoàn toàn rơi xuống thế yếu, cuối cùng bị người đàn ông một chưởng đánh ngã lăn ra đất, khóe miệng chảy máu.

Người đàn ông mang mặt nạ ngồi xuống bóp cằm Mạc Linh Nhi, ánh mắt hắn vô tình nhìn cô, “Biết điều thì đừng đại dốt thử khiêu chiến lòng kiên nhẫn của bản tôn! Bản tôn có việc sẽ tự khắc thông báo cho ngươi! Ngươi có thể phản kháng.” Tay hắn siết mạnh, “Nhưng, kết cục sẽ rất thảm đày.”

Mạc Linh Nhi dường như có thể nhìn thấy nụ cười lạnh lùng của hắn dưới lớp mặt nạ kia.

Đúng là tên ác ma!

Người đàn ông vung tay, sau đó biến mất trong bóng đêm.

Tên này rất nguy hiểm!

Mạc Linh Nhi lau vết máu bên khóe miệng, xem ra cô chỉ có thể tạm thời đồng ý hợp tác với hắn.

Sau này xem tình hình rồi tính tiếp.

Mạc Linh Nhi bò dậy, nặng nề thả người lên giường, sau một đêm bị tên đàn ông kia giày vò, cả người cô như hết rồi, phải ngủ lấy lại sức thôi.

Bên ngoài cửa sổ, người đàn ông mang mặt nạ đang đứng trên cây nhìn vào phòng cô.

Hừ, xem ra vị đại tiểu thư này đúng là không sợ trời không sợ đất, hắn vừa quay người đi mà cô ta đã lăn ra ngủ à?

Nhưng hình như cô ta rất giống cô gái lần trước, ngay cả cách ra tay cũng giống.

Chẳng lẽ cô ta chính là cô gái đó?

Trong Hoan Các

“Mạnh Phi.”

“Có thuộc hạ.”

“Đêm đó còn có cô gái nào xuất hiện ở đó không?”

“Thưa chủ nhân, đêm đó phòng bên cạnh có lẽ có một cô gái thôi ạ.” Mạnh Phi nhớ lại tin tức mình vừa nhận được bèn nói tiếp, “Cô gái đó là Đại tiểu thư phủ thừa tướng, nhưng cô ấy bị người hâm hại thì phải.”

Xem ra đúng là cô ta! Không ngờ dám giả vờ không nhận ra ta! Tốt lắm!

Hôm sau, lúc tỉnh dậy, Mạc Linh Nhi chỉ cảm thấy xương cốt rã rời.

Tên đàn ông đáng chết!

Đồ không biết thương hoa tiếc ngọc!

Bản cô nương chúc cả đời ngươi không lấy được vợ.

Mạc Linh Nhi thảm tử ề.

“Tiểu thư, người cảm thấy không khỏe à?” Hồng Tụ đứng một bên thấy Mạc Linh Nhi nhe răng trợn mắt liền quan tâm hỏi.

“Không sao, tôi qua ta nằm mơ cắn nhau với chó.”

“Hả?” Ba cô nha hoàn đều phì cười, tiểu thư đáng yêu quá đi mất.

Sau khi thỉnh an lão phu nhân, Mạc Linh Nhi liền chuẩn bị ra khỏi phủ.

“Lát nữa em làm như vô tình để lộ cho hai nha đầu kia chuyện ta ra khỏi phủ nghe chưa?” Mạc Linh Nhi vừa thay quần áo vừa nói.

“Ý tiểu thư là...” Tổ Nguyệt nhìn Mạc Linh Nhi.

“Đúng như em nghĩ đấy.” Nha đầu này đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

“Lỡ như bọn họ nói chuyện này cho lão phu nhân thì làm sao ạ?” Tổ Nguyệt lo lắng nói.

“Không sao, nếu bọn họ nói ra thì bản tiểu thư sẽ có cách tự thoát tội.” Mạc Linh Nhi đã thay đồ xong, “Nhưng, bọn họ thoát không nổi!”

Sau khi Mạc Linh Nhi ra khỏi phủ, Tổ Nguyệt gọi Hồng Tụ và Tử Vân tới nói, “Tiểu thư không ở trong phủ... “ Tổ Nguyệt làm như vô tình lơ miệng, lập tức sửa lời, “Tiểu thư ngủ trong phòng, các người ở đây trông đó, biết chưa?”

Hai người nhìn cánh cửa khép kín đằng sau Tổ Nguyệt, cúi đầu nói, “Vâng, Tổ Nguyệt tỷ tỷ.”

Tổ Nguyệt lớn tuổi hơn hai người họ, còn là nha hoàn đứng đầu trong viện của Mạc Linh Nhi, bọn họ tất nhiên phải nghe lời Tổ Nguyệt rồi.

Sau khi Tổ Nguyệt đi, Tử Vân nói với Hồng Tụ, “Này, Hồng Tụ tỷ tỷ, tiểu thư hình như không ở trong phòng thì phải?”

Hồng Tụ liếc nhìn Tử Vân, “Làm tốt bổn phận của mình là được rồi, đừng quản nhiều chuyện như thế.” Hồng Tụ nhìn cánh cửa đóng chặt, trong lòng sáng như gương.

Tiểu thư muốn thăm dò lòng trung thành của họ sao.

Hồng Tụ tin rằng, chỉ cần họ nói với lão phu nhân tin này, tiểu thư sẽ xử họ ngay lập tức.

Hiển nhiên Hồng Tụ đã đoán đúng ý Mạc Linh Nhi.

Lúc này, Mạc Linh Nhi đang đi dạo ở một góc vắng vẻ trong thành.

“Ông à, căn nhà này ông định cho thuê một năm bao nhiêu tiền?” Mạc Linh Nhi cẩn thận đánh giá căn nhà trước mặt. Chỗ này vắng vẻ, hơn nữa còn đủ cho năm mươi mấy người sống, nếu giá cả phù hợp thì cô sẽ thuê luôn.

“Ôi chào, không giấu gì cô nương, chủ của nhà này đã chuyển tới Lan Châu rồi, Căn nhà đã để không từ lâu, dù sao cũng không làm gì, tôi lấy rẻ cho cô thuê, ba mươi lượng được không?”

Mạc Linh Nhi vừa nghe liền ưng.

“Được, vậy ta thuê căn này.” Nói xong cô đưa cho ông cụ ba mươi lượng, sau đó nhận chìa khóa nhà.

Vừa định đi thì cô bỗng nghe thấy trong hẻm truyền tới tiếng đánh nhau.

Mạc Linh Nhi không định nhúng tay vào mấy chuyện phiền phức này, đang muốn đi tiếp, bỗng một giọng nữ vang lên.

“Đám súc sinh các người! Cha ta đối xử với các người không tệ, giờ các người lại phản bội chúng ta!

“Không thể nói thế đâu tiểu thư, người chết vì tiền chìm chết vì đồ ăn, đây là quy luật của tự nhiên, sao lại trách chúng tôi chứ.” Một tên đàn ông mở miệng.

Trên người cô gái đầy vết thương, bộ quần áo trắng gần như đã biến thành màu đỏ của máu, nhưng cô gái vẫn đứng hiên ngang, khuôn mặt đầy giận dữ.

“Phản đồ chính là phản đồ!” Cô gái hung hăng quát, “Đừng viện mấy lý do chó má này nữa.”

“Nếu vậy xin tiểu thư đừng trách chúng tôi tàn nhẫn!” Dứt lời, mấy tên đàn ông vây cô gái lại.

Cô gái siết chặt cây kiếm trong tay phản kháng.

Vừa bị thương, hơn nữa còn bị hội đồng, chỉ vài hiệp, cô gái đã không chống nổi nữa.

“Xoẹt!” Lưng cô gái bị chém một kiếm, người lao đảo té ngã, nhưng cô lại lập tức cầm kiếm đánh tiếp.

Ta không thể té xuống! Ta còn phải báo thù cho cha!

Mạc Linh Nhi lác đầu nhìn cô gái đang giằng co cách cô không xa lắm.

Rõ ràng đã không còn sức thì miễn cưỡng chống lại làm gì, đây là lựa chọn ngu ngốc nhất, dù thế nào chỉ cần giữ được mạng sống thì mới có hy vọng.

Khi kiếm của đám người sắp đâm thủng cổ họng, đôi mắt cô gái bỗng trợn to.

Chẳng lẽ phải chết thế này sao? Nhưng cô không cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bạch yên, thê trung thành

“Cạch!” Cây kiếm đang đâm về phía cô gái bị đánh bay xuống đất.

“Mấy thằng đàn ông ăn hiếp một cô gái mà coi được à, mặt phải dày cỡ nào mới làm được chuyện này chứ.” Mạc Linh Nhi đã đi tới trước mặt đám người.

“Đồ khốn, nguoi nói cái gì!” Một gã đàn ông hung hãn quát.

Mạc Linh Nhi liếc nhìn gã với ánh mắt như nhìn một người chết.

“Bản cô nương ghét nhất bị người khác mắng, vì thế nguoi có thể đi gặp Diêm Vương rồi đó!” Nói xong, bóng người Mạc Linh Nhi lóe lên, thoắt cái đã tới trước mặt gã đàn ông. Gã muốn tránh nhưng Mạc Linh Nhi đã đâm cây trâm vào cổ họng gã.

Một nhát trí mạng!

Mạc Linh Nhi rút cây trâm ra, chán ghét nhìn vết máu trên đó, “Tổn mất một cây trâm của bản cô nương rồi.”

“Còn ai muốn lên nữa không?” Mạc Linh Nhi quay người hỏi.

Những tên còn lại còn chưa kịp phản ứng lại, nghe thấy câu hỏi của Mạc Linh Nhi liền run rẩy, tên nào tên nấy toát mồ hôi hột, mặt trắng như tờ giấy, những giọt mồ hôi nơi trán cho thấy nỗi sợ hãi và căng thẳng của chúng.

“Nhát thế mà cũng học đòi giết người à? Nếu ta là các nguoi thì đã ngoan ngoãn bò về với mẹ rồi!” Mạc Linh Nhi khinh thường nhìn chúng.

“Cút!” Mạc Linh Nhi lạnh lùng quát.

Vừa nghe xong, đám người liền co chân lên chạy. Bỏ tay rồi, bọn chúng chỉ là mấy tên lâu la nhỏ bé, sao đánh nổi với Mạc Linh Nhi.

Thấy đám người đã đi, cô gái ngồi phịch xuống đất, không còn chút sức lực nào nữa.

“Nếu ta là nguoi thì sẽ không dễ dàng để người khác thấy vẻ yếu đuối này đâu.” Mạc Linh Nhi cạ lời nhìn cô gái trên mặt đất, “Nguoi không sợ ta sẽ giết nguoi à?”

Cô gái ngẩn nguoi một lúc mới nói, “Nguoi sẽ không làm thế.”

“Sao nguoi biết?” Mạc Linh Nhi tò mò không biết tại sao cô gái này lại chắc chắn mình sẽ không giết cô ta.

“Trực giác!” Cô gái không hề sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt thăm dò của Mạc Linh Nhi.

“Được, coi như bản cô nương không cứu nguoi vô ích!” Mạc Linh Nhi đưa tay tỏ ý, “Đứng dậy nào.”

Cô rất thích cô gái dũng cảm thẳng thắn này!

Cô gái cố gắng đứng dậy với sự giúp đỡ của Mạc Linh Nhi.

“Cám ơn!” Giọng cô gái đầy nghiêm túc.

“Tiện tay mà thôi, nguoi tên gì?”

“Bạch Yên.”

“Tên hay lắm, tên giống như người vậy.” Mạc Linh Nhi cười nói, “Được rồi, ta phải đi rồi, nguoi tự bảo trọng đi.”

“Ân nhân xin dừng bước.” Bạch Yên nhìn thấy Mạc Linh Nhi định đi liền quỳ xuống đất.

“Nguoi làm gì thế?” Mạc Linh Nhi chau đôi mày đẹp hỏi, nhưng tất cả mọi chuyện sau đó khiến cô bất ngờ.

“Cái mạng này của Bạch Yên được tiểu thư cứu, Bạch Yên lại không có gì để báo đáp, xin nguyện đi theo tiểu thư báo ân.” Ánh mắt Bạch Yên vô cùng thành khẩn.

“Ta cứu nguoi không phải để nguoi báo ân.” Mạc Linh Nhi bình thản nói.

“Bạch Yên biết, nhưng Bạch Yên đã không còn nơi nào để đi nữa, xin tiểu thư thu nhận.”

“Muốn ta thu nhận ngươi à, được thôi.” Mạc Linh Nhi nghiêm túc nhìn Bạch Yên, “Nhưng ngươi phải cho ta thấy lòng trung thành của ngươi!”

“Bạch Yên xin thề, kiếp này thề chết trung thành với tiểu thư, nếu có vi phạm sẽ bị sét đánh chết không thể siêu thoát!” Ánh mắt Bạch Yên sáng lấp lánh.

Mạc Linh Nhi nhìn thấy lòng quyết tâm trong ánh mắt của Bạch Yên, cô hiểu vào thời này, lời thề quan trọng tới mức nào, người bình thường sẽ không dễ thề thốt thế này, một khi đã thề sẽ liều mạng để giữ lời thề đó.

“Đứng dậy đi, hãy nhớ lời ngươi vừa nói.” Mạc Linh Nhi lướt nhìn Bạch Yên từ đầu đến chân.

Bạch Yên cảm thấy may mắn vì đã nói lời thật lòng, nếu không cô cũng không biết có thể qua mắt được cô gái này không.

Lần đầu tiên Bạch Yên nhìn thấy ánh mắt sắc bén như vậy.

“Đi theo ta.”

Mạc Linh Nhi đưa Bạch Yên tới trước căn nhà vừa thuê.

Không ngờ vừa thuê xong đã có chỗ dùng đến, cô gái này đúng là xuất hiện rất đúng lúc.

Mạc Linh Nhi đưa chìa khóa cho Bạch Yên.

“Ngươi tạm thời ở đây đã, ta có một ít ngân lượng, ngươi cầm dùng trước, căn nhà này không có thứ gì dùng được đâu.” Mạc Linh Nhi lấy một túi ngân lượng đặt vào tay Bạch Yên.

Bạch Yên nhìn thấy túi ngân lượng đầy ắp, trong lòng không khỏi rung động.

“Nếu ngươi muốn rời khỏi có thể đi bất cứ lúc nào, chuyện vừa rồi ta sẽ xem như chưa từng xảy ra, nhưng nếu ngươi chọn ở lại thì phải theo ta toàn tâm toàn ý, một khi ta phát hiện ngươi có lòng khác, chắc chắn sẽ giết chết ngươi không chút do dự!” Mạc Linh Nhi cảnh cáo.

Nếu vừa rồi Bạch Yên còn có suy nghĩ mượn Mạc Linh Nhi để báo thù thì giờ cô đã hoàn toàn bị Mạc Linh Nhi chinh phục.

Bạch Yên nghiêm túc quỳ xuống, “Chủ nhân xin nhận của Bạch Yên một lạy.” Bạch Yên dập mạnh đầu lên mặt đất, từ nay về sau, Bạch Yên chính là người của Mạc Linh Nhi!

Mạc Linh Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô đỡ Bạch Yên đứng dậy, “Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi.” Chọn ở lại, cũng có nghĩa Bạch Yên là người trọng tình!

“Vừa rồi ta không giết bọn chúng là muốn cho ngươi cơ hội báo thù.” Lúc trước Mạc Linh Nhi không nói là vì sợ Bạch Yên sẽ nhất thời cảm động mà lựa chọn ở lại, nhưng Mạc Linh Nhi chỉ cần một thuộc hạ hoàn toàn trung thành.

Vừa nghe xong, vành mắt Bạch Yên đã đỏ ửng, “Cảm ơn chủ nhân!”

“Được rồi, ngươi nghỉ ngơi chữa thương đi, ngày mai ta sẽ quay lại.” Mạc Linh Nhi vỗ nhẹ vai Bạch Yên nói.

Dứt lời, cô quay người đi thẳng, cô biết Bạch Yên chắc chắn muốn biết cô là ai.

Nếu ngày cả chuyện này còn không thể tự tìm hiểu thì xem ra cũng chẳng có tác dụng nhiều lắm.

Bạch Yên thấy Mạc Linh Nhi không đáp lời liền hiểu ra gì đó, cô ấy quay người đi vào nhà.

Sau khi về phủ, Mạc Linh Nhi nhìn thấy Hồng Tụ và Từ Vân vẫn đứng canh trước viện, nhưng khi nhìn thấy cô, ánh mắt Từ Vân thoáng hiện lên nét nghi ngờ.

Còn ánh mắt Hồng Tụ vẫn phẳng lặng như hồ nước không gợn sóng.

Mạc Linh Nhi nhìn Hồng Tụ với ý khen ngợi.

Xem ra hai nha đầu này cũng trung thành đấy, nhất là Hồng Tụ.

“Tiểu thư, người về rồi à.” Hồng Tụ đi tới hành lễ.

“Ừm.”

“Từ Vân, ta đói rồi, đi lấy ít đồ ăn tới đây.”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Từ Vân đáp xong liền lui xuống.

Chỉ còn lại Mạc Linh Nhi và Hồng Tụ vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Hồng Tụ, ta rất hài lòng về biểu hiện của ngươi, nhưng ta rất tò mò tại sao ngươi không đi báo tin lành thường, đợi ta về đâu có bất cứ khen thưởng gì đâu nào?” Mạc Linh Nhi dò xét Hồng Tụ.

“Nô tỳ đã theo tiểu thư thì chính là người của tiểu thư, đây là bổn phận của nô tỳ.” Hồng Tụ cung kính trả lời, quả nhiên tiểu thư muốn thăm dò bọn họ, may mà bọn họ không hai lòng.

“Trước đây nhà ngươi làm gì?” Mạc Linh Nhi cảm thấy Hồng Tụ rất khác với những nha đầu khác, tuy thân phận là nha hoàn nhưng thái độ rất đúng mực.

“Thưa tiểu thư, gia phụ trước đây buôn bán, sau này trong nhà suy sụp, phụ thân cũng mất, mẫu thân đổ bệnh.” Hồng Tụ bắt đầu kể, ánh mắt đầy đau thương, “Sau này nô tỳ chỉ có thể ra ngoài làm việc kiếm sống nuôi dưỡng cha mẹ.”

“Thế bệnh của mẫu thân có nặng không?”

“Đại phu nói... sợ là không kéo dài được nữa.” Có lẽ không ngờ Mạc Linh Nhi lại hỏi như vậy, Hồng Tụ bỗng rơi nước mắt.

“Xin lỗi tiểu thư, nô tỳ nhất thời không kiềm chế được.” Hồng Tụ lau nước mắt, muốn quỳ xuống xin tội.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Biến thái, nộ hôn đột ngột

“Đừng quỳ, ta đâu có trách ngươi.” Mạc Linh Nhi đỡ Hồng Tụ lại.

Nhìn thấy hành động của Mạc Linh Nhi, lại nghĩ tới thường ngày Mạc Linh Nhi cũng chưa từng làm khó bọn họ, trong lòng Hồng Tụ dâng lên cảm xúc ấm áp.

Ai cũng nói đi làm nô bộc đều là con chó nghe lời chủ, nhưng không ngờ mình có thể gặp được một chủ nhân tốt như thế.

“Chỉ cần ngươi trung thành, ta tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Nô tỳ sẽ toàn tâm toàn ý vì tiểu thư.”

“Ngày mai đưa ta đến thăm mẫu thân của em nhé.” Mạc Linh Nhi bình thản nói.

Hồng Tụ ngơ ngác nhìn Mạc Linh Nhi không hiểu.

“Chẳng lẽ không muốn mẫu thân khỏe lại sao?”

Lúc này Hồng Tụ mới hiểu ra, trong lòng đầy kích động, vừa mừng vừa sợ, lẽ nào tiểu thư muốn giúp mình sao?

“Cám ơn tiểu thư, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình tiểu thư.” Hồng Tụ đã khóc như mưa, chỉ cần mẫu thân khỏe lại, chuyện gì Hồng Tụ cũng làm.

“Được rồi, đứng dậy đi, lau nước mắt đi nào, nếu không lát nữa Tử Vân trông thấy lại tưởng ta bắt nạt em.”

Hồng Tụ lau nước mắt xong, vừa lúc Tử Vân và Tổ Nguyệt cùng bưng đồ ăn tới.

Khi ăn cơm, Mạc Linh Nhi hỏi Tổ Nguyệt, “Hôm nay phía Nhị di nương và Nhị tiểu thư có gì đặc biệt không?”

“Thưa tiểu thư, nô tỳ nghe nói Nhị di nương đã mấy ngày chưa ra khỏi cửa, Nhị tiểu thư hôm nay có vào phòng của Nhị di nương.”

“Ồ, không ngờ cũng kiên nhẫn đấy.”

Ban đêm, Mạc Linh Nhi để Tổ Nguyệt tháo trang sức cho cô.

“Tổ Nguyệt, em thấy Hồng Tụ thế nào?”

“Sao tiểu thư lại hỏi vậy? Mấy ngày nay nô tỳ nhìn thấy Hồng Tụ làm việc rất thỏa đáng, thường ngày cũng ít nói, chín chắn hơn Tử Vân nhiều.”

“Ừm, ta cũng cảm thấy thế, được rồi, em lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, tiểu thư cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ.” Tổ Nguyệt thổi tắt nến rồi đóng cửa lại.

Mạc Linh Nhi xoa xoa cổ, vừa muốn nhắm mắt ngủ, bỗng xung quanh có cảm giác nguy hiểm.

Một bàn tay lạnh như băng bất lấy cầm cô.

Con bà nó!

Lại là tên biến thái này!

Người đàn ông mang mặt nạ lại xuất hiện trước mặt Mạc Linh Nhi, đôi mắt bên dưới mặt nạ toát lên vẻ lạnh lùng.

“Người đang mang ta à?”

Mạc Linh Nhi thăm trùng mắt nhìn hắn, đúng là tên biến thái!

Bị tên này khống chế thật khó chịu quá đi mất!

Mạc Linh Nhi giãy dụa một hồi vẫn không thoát được, bèn hung hăng nhìn hắn với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Xem ra người vẫn chưa chừa.” Tay người đàn ông men theo họng trượt xuống bóp lấy cổ cô.

Nhất thời Mạc Linh Nhi không thở nổi, khuôn mặt nghẹn đỏ lên.

“Sao thế? Có thấy quen không?” Giọng nói lạnh lẽo như núi băng nghìn năm không tan khiến Mạc Linh Nhi không khỏi run lên.

Chẳng lẽ tên biến thái này nhận ra cô rồi?

Rốt cuộc sai sót ở đâu?

“Bản tôn rất thích lòng can đảm của người.” Hắn nói lỏng tay, áp sát vào khuôn mặt của Mạc Linh Nhi.

Hơi thở ấm nóng khiến Mạc Linh Nhi run rẩy.

“Nhưng, không có nghĩa là người không phải trả giá.” Người đàn ông quăng Mạc Linh Nhi lên giường, sau đó nhanh như chớp đè lên người Mạc Linh Nhi, giữ chặt hai tay cô.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Mạc Linh Nhi thậm chí có thể cảm giác sự lạnh lẽo phả ra từ chiếc mặt nạ, mắt cô trừng lên nhìn hắn.

“Nhưng nếu người làm bản tôn vui vẻ, bản tôn có thể suy nghĩ tha cho người.” Hơi thở của hắn phả lên mặt cô ngửa ngửa khó chịu.

Nhất thời Mạc Linh Nhi lúng túng không biết phải làm gì, cô vừa tức vừa ngượng chín mặt, “Người thả ta ra mau, tên biến thái nhà người!” Mạc Linh Nhi cố hết sức vùng vẫy, lại quên mất lúc này cơ thể của hai người đang dính sát lấy nhau.

Sự ma sát của cơ thể bên dưới khiến người đàn ông cảm thấy khô nóng khắp người.

“Nếu người đã bảo bản tôn biến thái thì ta cũng nên chứng thực cái danh đó nhỉ.” Trong người đầy lửa nóng, hắn lập tức cúi xuống hôn lên môi Mạc Linh Nhi.

Nụ hôn đột ngột khiến Mạc Linh Nhi quên cả giãy dụa, cô không dám tin nhìn chiếc mặt nạ đang không ngừng phóng to.

Chiếc mặt nạ mạ vàng không hề ảnh hưởng tới hành động của người đàn ông.

Khi hắn chiếm lấy môi Mạc Linh Nhi, trong lòng bỗng dâng lên cảm xúc kỳ lạ.

Thì ra đôi môi của cô gái miệng lưỡi sắc bén này lại mềm mại như thế.

Người đàn ông không thể kiềm chế muốn chiếm lấy đôi môi ấy nhiều hơn, sâu hơn, cảm giác tuyệt vời ấy khiến hắn muốn bùng cháy. Cảm giác mịn màng trên khuôn mặt, vị ngọt ngào nơi đầu môi và hương thơm thoang thoảng quấn quýt lấy trái tim hắn, khiến đầu óc hắn mê loạn.

Người đàn ông nhất thời mất đi khả năng tự chủ mà mình kiêu ngạo nhất. Vốn chỉ muốn dọa cô gái phách lối này, không ngờ hương vị của cô ta lại tuyệt vời như vậy.

“Ừm...” Mạc Linh Nhi càng giãy dụa, hắn càng hôn mạnh hơn.

Mạc Linh Nhi thật sự nổi giận rồi.

Động tác của người đàn ông khiến cô cảm thấy nhục nhẽ.

Vì thế nhân lúc hắn ta không chú ý, cô bèn hung ác cắn mạnh.

Nhất thời mùi máu tanh nồng khoang miệng.

Người đàn ông đau đớn buông Mạc Linh Nhi ra.

Mạc Linh Nhi vừa thoát khỏi hắn liền thở hổn hển.

Mượn ánh trăng, cô thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Linh Nhi đỏ rực lên vì cơn kích thích vừa qua.

Người đàn ông nuốt một ngụm nước miếng, quay mặt lau miệng.

Đáng chết, không ngờ hắn lại bị người phụ nữ này quyến rũ.

Mạc Linh Nhi cũng liếc mắt lau miệng, cô thể thấy cô rất chán ghét chuyện vừa rồi.

Người đàn ông cố gắng kiềm chế lửa tình trong người, hắn quay đầu nhìn cái cách Mạc Linh Nhi chán ghét lau miệng mình.

Người phụ nữ đáng chết này dám chê hắn à!

Một cơn tức giận khó hiểu dâng lên trong lòng hắn.

“Thích không?”

Mạc Linh Nhi không đáp lời, ánh mắt căm hận đã thể hiện rất rõ cảm xúc của cô.

“Ngươi...” Mạc Linh Nhi vừa mở miệng đã dừng lại, cô muốn mắng tên đàn ông trước mặt là đồ cầm thú, nhưng cô sợ hắn sẽ trở thành cầm thú theo lời cô nói như vừa rồi, nếu vậy chẳng phải cô sẽ lỗ sao!

Đừng có nằm mơ!

Cô thể một ngày nào đó phải khiến tên ác ma này trả mỗi hận đánh không được mà mắng cũng không xong này.

“Đây chính là hậu quả khi ngươi chống lại ta, tất nhiên đó chỉ là hình phạt nhẹ nhất.”

Người đàn ông đứng dậy, hắn đã trở lại vẻ lạnh lùng ban đầu.

“Ngày mai tới phòng chữ Thiên ở Túy Hương Lâu chính tay đưa cho ngươi ở đó thứ này.” Nói xong liền ném cho Mạc Linh Nhi một cuốn sổ.

Mạc Linh Nhi muốn nổi đóa, hắn nghĩ cô là thứ gì? Thuộc hạ của hắn à?

Không làm!

Người đàn ông dường như biết suy nghĩ trong lòng cô, hắn quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt gian xảo, “Nếu ngươi vẫn không nghe lời, ta sẽ không để ý việc tiếp tục chuyện vừa rồi đâu nhé, thậm chí chuyện sẽ càng xa hơn đây.”

“Ngươi!” Mạc Linh Nhi cảm thấy cô sắp tức đến mức xông khói luôn rồi!

Mạc Linh Nhi cắn răng gần từng chữ, “Ta làm!”

Nếu ánh mắt có thể giết người, người đàn ông e đã tan thành tro bụi rồi.

Hắn gạt đầu hài lòng, “Biết điều thì đừng lén nhìn, nếu không ta không bảo đảm sẽ bảo vệ được cái mạng ngươi đâu.” Giọng nói hắn đầy quyến rũ.

Hắn không cần người không trung thành.

Xỉ, dù ngươi có bắt thì bà đây cũng thêm vào xem.

Về tới chỗ ở, nhớ lại dáng vẻ tức giận và cả bắt đắc dĩ của Mạc Linh Nhi, người đàn ông không khỏi mỉm cười.

Dường như hắn đã tìm được một món đồ chơi thú vị trong cuộc sống nhàm chán này.

Trong vô thức, hắn lại nhớ tới đôi môi mềm mại ấy.

Tất nhiên cũng chỉ có thể là đồ chơi thôi! Nếu như có ngày món đồ chơi này thoát khỏi bàn tay hắn, hắn sẽ không chút lưu tình giải quyết gọn ghẽ. Vì hắn

không thích cảm giác mất mát, cực kỳ không thích.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Túy hương lâu, chỗ dựa mạnh mẽ

Hôm sau, Mạc Linh Nhi dậy rất sớm.

Nhờ phúc của tên ác ma kia, hôm nay cô rất bận rộn.

“Tổ Nguyệt, hôm nay tiểu thư nhà em muốn ra ngoài, lát nữa em sắp xếp cho Hồng Tụ ra khỏi phủ, bảo Hồng Tụ chờ ta ở cổng.” Mạc Linh Nhi thay đồ nam, sau đó đi ra ngoài.

Gần đây Tổ Nguyệt ngày càng được việc, rất nhiều chuyện không cần cô phải nói quá nhiều.

Tổ Nguyệt tuy không hiểu nhưng cũng không dám chậm trễ, lập tức gọi Hồng Tụ, “Hôm nay người ra phủ giúp tiểu thư mua ít son phấn nhé.” Tổ Nguyệt lấy ra một ít ngân lượng đưa cho Hồng Tụ.

Đây là số tiền hai ngày trước tiểu thư đưa cho Tổ Nguyệt.

Lúc đó Tổ Nguyệt vô cùng kinh ngạc, sao tiểu thư lại có nhiều tiền như vậy.

“Tiểu thư chờ người ở cửa phủ đấy.” Khi Hồng Tụ lấy tiền xong, Tổ Nguyệt thì thầm bên tai Hồng Tụ rồi rời đi.

Hồng Tụ cảm động khôn kể, không ngờ tiểu thư lại quan tâm tới chuyện của mình như thế.

Khi tới cửa phủ, Hồng Tụ nhìn ngó xung quanh cũng không thấy bóng dáng Mạc Linh Nhi đâu, bỗng có một viên đá nhỏ văng trúng người cô.

Hồng Tụ giật mình vội quay đầu hét lên, “Ái?”

Một thiếu niên thanh tú đang vẫy tay với Hồng Tụ.

Hồng Tụ ngẩn ra nhìn thiếu niên, hình như mình không quen cậu ta thì phải?

Thế là Hồng Tụ vô thức lùi lại vài bước.

Mạc Linh Nhi thấy Hồng Tụ như vậy thì không khỏi im lặng.

“Hồng Tụ, mau qua đây, ta là tiểu thư nhà em này.”

Hồng Tụ chỉ cảm thấy giọng nói thiếu niên này rất quen, khi nghe thấy cậu ta nói là tiểu thư, Hồng Tụ lập tức nhìn kỹ lại.

Hình như là tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư, cậu là tiểu thư phải không?” Hồng Tụ nhanh chóng chạy qua.

Mạc Linh Nhi liếc nhìn cô nha hoàn nhà mình, “Nếu giả cho đổi lại luôn.”

Hồng Tụ bật cười, “Tiểu thư, đang yên đang lành sao người lại hóa trang thành con trai, nhưng tiểu thư thế này đẹp trai quá đi mất.”

“Còn phải nói, mau đi thôi, trước tiên cùng ta tới Túy Hương Lâu đã.” Mạc Linh Nhi kéo Hồng Tụ đi về phía Túy Hương Lâu.

Không hổ danh nơi sầm uất nhất Lan thành, trước cửa Túy Hương Lâu, người qua lại như mắc cửi.

Túy Hương Lâu có diện tích rất lớn, xung quanh đều là tường đỏ ngói vàng nguy nga lộng lẫy, ngói lưu ly vàng óng tỏa ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời, phía trên cánh cửa sơn đỏ là một tấm biển bằng gỗ lim màu đen với ba chữ lớn “Túy Hương Lâu” như rồng bay phượng múa bằng tơ vàng. Một nơi như vậy đủ sức làm choáng ngợp cả con đường.

Cách một con đường, Mạc Linh Nhi dường như có thể ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, hèn chi buôn bán đắt khách như thế, nhưng nguyên nhân chính vẫn là vì thế lực đằng sau Túy Hương Lâu, đến nay vẫn không ai biết ngọn nguồn thế lực này, cũng không dám gây chuyện ở đây.

Nghe nói vài năm trước, Ngọc Mãn Lâu rất nổi đình nổi đám, nhưng từ khi Túy Hương Lâu khai trương, tình hình làm ăn của nó trở nên vô cùng tệ hại,

thế là Ngọc Mãn Lâu ý vào thế lực của hoàng thân quốc thích dẫn người tìm tới Túy Hương Lâu phá rối.

Kết quả Ngọc Mãn Lâu bị diệt sạch trong một đêm, kẻ đứng đằng sau cũng không dám truy cứu tới Túy Hương Lâu.

Có thể thấy thế lực Túy Hương Lâu mạnh như thế nào, từ đó không ai dám gây chuyện ở đây nữa.

Mạc Linh Nhi vừa mới cùng Hồng Tụ bước vào cửa liền có tiểu nhị mỉm cười tiếp đón, “Ôi chào, vị công tử tuần tú này có phải tới ăn cơm nghe hát không ạ?”

Bên trong Túy Hương Lâu, xà nhà làm bằng gỗ đàn mộc Vân Đinh, đèn làm bằng thạch anh ngọc bích, rèm bằng ngọc trai, cột nhà bằng kim loại, lầu một lầu hai là nơi ăn cơm, có thể đón tiếp một trăm vị khách cùng lúc, lầu ba thả màn treo rèm ngọc, gió thổi sẽ lay động tấm màn, xem ra là nơi nghe hát.

Không ngờ bên trong Túy Hương Lâu lại xa hoa như vậy, xem ra chủ nhân của nó không đơn giản.

“Tiểu nhị, phòng chữ Thiên ở đâu?” Mạc Linh Nhi hỏi.

Tiểu nhị vừa mở miệng liền nghe thấy một giọng nói thô lỗ vang lên, “Ha ha, nghe chưa kia, tên mặt trắng này trông thế mà muốn vào phòng chữ Thiên đây, ha ha, đúng là nực cười.”

Mạc Linh Nhi nhìn về phía người nói, chỉ thấy một đám đàn ông đang cười nhạo cô.

“Đúng thế, ngay cả chúng ta cũng không vào được, trông hán nghèo xác nghèo xơ thế mà muốn vào à? Tướng mình đẹp là vào được à?”

“Này, đừng nói thế chứ, không chừng người ta vào để...” Một người mặc áo tím nói, “Không chừng là ‘tiểu quan’ đấy.”

Nói xong đám người liền cười phá lên.

Mạc Linh Nhi tất nhiên cũng nghe thấy, hơi thở trên người cô ngày càng nguy hiểm, vẻ mặt lạnh như băng.

Đám người có lẽ vừa bước vào liền nhìn thấy Mạc Linh Nhi mặc bộ quần áo đơn giản, người nhỏ con nhưng khuôn mặt lại anh tuấn vô cùng, khó trách bọn họ gọi Mạc Linh Nhi là “tên mặt trắng”.

Mạc Linh Nhi liếc mắt nhìn tên đầu têu, trông gã cũng bình thường, hay có thể nói là thô bỉ vô cùng.

Thế nhưng sao tên này lại hơi quen mắt?

“Không biết các vị là...” Mạc Linh Nhi bình tĩnh hỏi.

Tên mặc áo tím khinh thường, “Một tên trai lơ như ngươi từ đâu chạy ra, đến chúng ta mà cũng không biết à?”

Tiểu nhị đứng bên cạnh lặng lẽ nhắc Mạc Linh Nhi, “Công tử, tốt nhất đừng chọc tới bọn chúng, đó là đám vô lại nổi tiếng ở đây.”

Mạc Linh Nhi nhíu mày, “Chẳng lẽ không ai quản à?”

“Haizz, quản gì được chứ, bọn chúng đều là con cháu quý tộc, ai dám đụng tới chúng. Người vừa cười công tử chính là Nhị công tử phủ thượng Thư - Vương Thăng, cả ngày gã chỉ biết chơi bời gái gú.”

Hèn chi thấy gã trông quen quen, thì ra là cháu ngoại của Vương thị.

Hừ, người nhà họ Vương quả nhiên chẳng ra gì.

“Này, các ngươi thì thăm cái gì đấy, thấy bản đại gia còn không mau hành lễ.” Vương Thăng khó chịu quát lên, tên này dám bơ gã à.

Khi nhìn thấy Hồng Tụ đứng sau Mạc Linh Nhi, mắt gã sáng rực lên, “Ái chà, nha hoàn của tên này trông cũng ngon đấy chứ.”

Mạc Linh Nhi thấy Vương Thăng nhìn chằm chằm Hồng Tụ, ánh mắt lóe lên vẻ không vui, cô khẽ chuyển vị trí ngăn cản tầm nhìn của Vương Thăng.

Hồng Tụ nhìn thấy hành động của Mạc Linh Nhi thì cảm động vô cùng.

Vương Thăng không vui nói, “Tên này, tránh ra cho ta.”

“Nếu ta không tránh thì sao?” Mạc Linh Nhi thản nhiên đứng im.

“Ái chà, hôm nay không ngờ đụng phải một thằng không sợ chết.” Vương Thăng xắn tay áo lên, đám người đằng sau cũng như thể sắp nhào vào đánh nhau.

“Nếu ngươi tặng cho chúng ta người đẹp đằng sau, chúng ta sẽ không tính toán với ngươi nữa.” Vương Thăng không thèm che giấu ánh mắt tham lam của mình.

Tiểu nhị thấy vậy lập tức khuyên, “Ôi Vương công tử ơi, làm chi mà phải tính toán với đám thô lỗ thế.” Tiểu nhị nhảy mắt ra hiệu cho cô mau đi nhanh, ai ngờ Mạc Linh Nhi vẫn bình thản đứng đó. Tiểu nhị không khỏi thầm mắng Mạc Linh Nhi không biết điều, “Nào nào nào, hôm nay tiệm chúng tôi có mấy món mới, hay là Vương công tử vào đây ném thử đi ạ.”

Vương Thăng đẩy tiểu nhị ra, hung dữ quát, “Tên kia, ngươi đừng có mà rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.”

“Ta không thích uống rượu.” Mạc Linh Nhi châm chọc.

Người bên đường nghe thấy đều không khỏi phì cười.

“Cười cái gì mà cười, ai dám cười ông đây chặt đứt chân chó tụi bay!”

Không ai dám cười nữa.

Vương Thăng tuy chỉ biết chơi bời nhưng vẫn có chút võ phòng thân, nếu không cũng không dám càn quấy như thế.

Vương Thăng quay đầu nhìn Mạc Linh Nhi, gã nghiêng răng nghe ken két, ánh mắt chứa đầy giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tìm chết, hợp mắt

“Có giỏi thì ngươi nói lại lần nữa cho ta!”

“Vương công tử còn trẻ mà sao tai đã điếc rồi vậy? Thế thì bản công tử sẽ tốt bụng nhắc lại cho mọi người nghe, ta không thích uống rượu.”

Vừa dứt lời, Hồng Tụ liền phì cười, không ngờ tiểu thư lại thú vị như vậy.

Vương Thăng nổi trận lôi đình, “Muốn chết à!” Nói xong bèn đá Mạc Linh Nhi, tốc độ chân rất nhanh, cú đá này hẳn đã dùng hết sức, chưa ai có thể trốn được đòn này, ít nhất là cho tới nay.

Ánh mắt Mạc Linh Nhi chột lóe, không ngờ Vương Thăng cũng có mấy ngón hay ho.

Ngay lúc chân Vương Thăng sắp đá trúng ngực Mạc Linh Nhi thì cô bỗng nhảy ra.

Vương Thăng thấy thế muốn thu hồi cú đá, nhưng vì dùng sức quá mạnh nên nhất thời không phanh lại kịp.

Lúc này Mạc Linh Nhi đã nhảy ra đằng sau, hung hăng đá cho gã một cú.

Vương Thăng bị đá bay ra giữa đường lớn.

Vốn tưởng rằng thiếu niên đẹp đẽ kia sẽ bị dẫn một trận, không ngờ cậu ta lại giỏi như vậy, một cú đá bay Vương Thăng.

Mọi người đều thầm vỗ tay cho Mạc Linh Nhi.

Vương Thăng còn bất ngờ hơn, gã không ngờ lại bị một tên thiếu niên yếu ớt đá bay.

Đúng là không thể tha thứ.

“Ngươi muốn chết à!” Gã lao về phía Mạc Linh Nhi.

“Này, kêu ngươi thường ngày siêng đọc sách hơn, ngươi lại cứ chơi bời thế này, mấy cô gái kia có dạy ngươi học chữ không hả, sao cứ hét muốn chết hoài thế, có thấy phiền không?” Mạc Linh Nhi nhẹ nhàng tránh đòn đánh của Vương Thăng.

Lúc này mọi người không khỏi cười ồ lên.

Công tử này miệng lưỡi sắc bén thật!

Ngay cả tiểu nhị đang đứng bên cạnh cũng cố gắng nín cười, khuôn mặt co rúm trông vô cùng hài hước.

Trên tầng hai của nhà trọ đối diện, một người đàn ông mặc áo đen nhếch miệng nói, “Diên, thiếu niên này đúng là rất thú vị.”

Nam Cung Diên hôm nay mặc một bộ áo trắng, người không dính bụi trần, như không thuộc về thế gian này. Đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn xuống hai người đối diện ẩn hiện nét cười khó nhận ra.

Một lúc sau, Vương Thăng đã bị đánh sưng thành đầu heo.

Mấy tên công tử đi chung không ai ra giúp gã.

Mạc Linh Nhi cao ngạo nhìn Vương Thăng, “Chắc chắc, vốn dĩ đã xấu, giờ té ngã lại còn xấu hơn, này, không biết mẹ ngươi có nhận ra ngươi không, chứ ta thì không nhận ra rồi đây!”

Lời Mạc Linh Nhi thốt ra đúng là câu nào câu đấy cay độc vô cùng.

Mọi người lại phá lên cười, khuôn mặt khốc lốc của Hồng Tụ cũng đã nở nụ cười.

Tiểu thư, sao người có thể lấy vẻ mặt đứng đắn đó chinh chết người ta vậy hả? Vẻ mặt còn trông như thể lo lắng cho người ta lắm ấy, nếu không phải tận mắt chứng kiến tiểu thư đánh gã ta một trận thì ai nấy cũng sẽ tin Mạc Linh Nhi đang lo lắng cho Vương Thăng.

“Diên, thiếu niên này đúng là hợp mắt ta, bản cung quyết định kết bạn với hắn.”

“Đừng gấp, sẽ như ý nguyện của người.” Nam Cung Diên bình tĩnh nói.

“Ngươi đứng lại cho ta.” Vương Thăng lúc này đã mất mặt đến mức muốn chui xuống cái lỗ nẻ nào đó rồi, nghe xong lời Mạc Linh Nhi, gã tức đến ngất đi.

“Các ngươi còn không mau khiêng hắn đi? Ban ngày ban mặt đừng làm con nít sợ hãi.”

“Vâng vâng vâng.”

Đám công tử mới rồi còn phách lối, giờ đã cụp đuôi xuống ngoan ngoãn nghe lời Mạc Linh Nhi, bọn chúng cẩn thận khiêng Vương Thăng đi, chỉ sợ người bị đánh tiếp theo là mình.

“Được rồi, tiểu nhị, mau dẫn ta tới phòng chữ Thiên.” Nếu gã không phải là cháu ngoại Vương thị thì có lẽ cô còn nương tay.

“Cái này...” Tiểu nhị áp ứng.

“Có vấn đề gì à?” Mạc Linh Nhi hỏi, bỗng cô nhớ tới lời Vương Thăng nói.

“Tiểu nhị, ngươi yên tâm, bản công tử có tiền.” Mạc Linh Nhi nhìn bầu trời, bị đám lưu manh cản trở nên giờ đã sắp mười hai giờ trưa rồi, cô phải mau tới đó quăng cuốn sổ này rồi đi thôi.

Tiểu Nhị thấy Mạc Linh Nhi hiểu lầm liền vội nói, “Không phải, thưa công tử, phòng chữ Thiên chúng tôi chỉ dùng để tiếp khách đặc biệt, không phải có tiền là được vào đâu ạ.” Nói xong còn cách xa Mạc Linh Nhi ra, như thể sợ cô giận cá chém thớt.

Mạc Linh Nhi vừa nghe xong liền nhún mày.

Chắc chắn tên đàn ông chết tiệt kia có ý, biết rõ mình không vào được còn bắt mình vào.

Hừ, không cho bà đây vào thì thôi khỏi vào.

“Được rồi, bản công tử còn có việc nên đi trước đây.” Mạc Linh Nhi phất tay với tiểu nhị rồi lập tức dẫn Hồng Tụ rời khỏi.

Lúc này bỗng có một tiếng nói đột nhiên vang lên, “Công tử xin dừng bước.”

Mạc Linh Nhi quay đầu lại, chỉ thấy Phong Hiên Nhã đứng trên lầu ba nhìn cô cười.

Mạc Linh Nhi kinh ngạc, xong rồi, hôm nay không mang mặt nạ mà chỉ hóa trang thành nam.

Tên Phong thế tử này không nhận ra cô đó chứ?

Thế là Mạc Linh Nhi kéo Hồng Tụ bên cạnh, cúi đầu hỏi, “Hồng Tụ, tiểu thư nhà em sẽ không dễ bị người khác nhận ra thế chứ.”

Hồng Tụ nhìn vị công tử trên lầu ba, sau đó nghiêm túc nhìn dáng vẻ của Mạc Linh Nhi bây giờ.

“Sẽ không đâu, nô tỳ cũng nhìn tiểu thư mà đâu có nhận ra, nhưng nhìn ánh mắt tiểu thư thì sẽ thấy quen đó.” Hồng Tụ chỉ thấy mỗi Mạc Linh Nhi có ánh mắt đẹp như thế.

Mạc Linh Nhi nảy ra một ý, ngay cả Hồng Tụ ngày đêm hầu hạ bên cạnh cô còn không nhận ra, Phong thế tử chỉ gặp qua một lần chắc chắn không phát

hiện được.

Nhưng Mạc Linh Nhi không biết hôm đại thọ của lão phu nhân, Phong thế tử cũng ở đó, hơn nữa còn in sâu đáng vẻ của cô vào trong lòng.

Từ lễ đại thọ tới nay, đã mấy ngày không gặp cô, mấy lần hần muốn đi tìm cô nhưng lại không tìm được lý do, nay cuối cùng cũng nhìn thấy cô gái ngày nhớ đêm mong rồi.

Phong thế tử vừa nhìn liền nhận ra Mạc Linh Nhi ngay, đôi mắt hần vẫn chưa từng dời khỏi cô.

“Vị công tử này là...” Mạc Linh Nhi mặt dày hỏi.

Phong thế tử kiềm chế nét cười trên mặt, nha đầu này nghĩ hần không nhận ra cô à, nhưng hần cũng không muốn lật tẩy cô.

“Tại hạ Phong Hiến Nhã, xin hỏi công tử xưng hô thế nào? Phong Hiến Nhã nhã nhận từ trên lầu ba đi xuống, sau đó nói với tiểu nhị, “Người lui xuống đi.”

Mạc Linh Nhi im lặng dò xét từng hành động của Phong Hiến Nhã.

Xem ra Phong thế tử có liên quan tới Túy Hương Lâu

“Vị công tử này xưng hô thế nào nhỉ?” Khuôn mặt Phong Hiến Nhã vẫn nở nụ cười âm áp.

Khi Phong Hiến Nhã tới trước mặt Mạc Linh Nhi, Hồng Tụ đứng sau đã cúi đầu đồ mặt từ nãy giờ rồi.

Mạc Linh Nhi vẫn giả vờ bình tĩnh, cô ho khan vài tiếng rồi nói, “Gọi ta Mạc Linh là được rồi.”

“Mặc công tử, có hẹn không bằng tình cờ gặp nhau, xin hỏi công tử có hứng đi uống vài ly với ta không?” Phong Hiến Nhã vẫn nở nụ cười ngọt chết ruồi đó.

Mạc Linh Nhi định từ chối, nhưng nghĩ lại không chừng Phong Hiến Nhã có thể vào được phòng chữ Thiên, dù sao thân phận của hần đủ để làm khách đặc biệt rồi.

“Nếu như thế thì Mạc Linh không thể từ chối rồi.”

Phong Hiến Nhã làm tư thế mời, Mạc Linh Nhi liền cùng hần lên lầu.

“Nghe nói ở đây có một loại phòng gọi là phòng chữ Thiên phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cao quý, có gì mà không thể

Bước chân của Phong Hiến Nhã thoáng khựng lại, ánh mắt hiện lên sự phức tạp nhưng chỉ trong thoáng chốc đã trở lại như cũ.

“Sao, Mặc huynh có muốn vào ngồi một lát không?” Ba người đã đi đến lầu ba, Phong Hiến Nhã thân nhiên nhìn Mạc Linh Nhi, ánh mắt lướt qua nét cung chiêu khó phát hiện.

Đôi mắt Mạc Linh Nhi sáng ngời, nhìn Phong Hiến Nhã với vẻ hưng phấn: “Có được không?”

Phong Hiến Nhã nhìn cô gái trước mặt, khóe môi cong lên thành nét cười xinh đẹp. Hần ta quay người đi về phía trước: “Nếu Mặc huynh đã muốn xem vậy thì có gì mà không được?”

Mạc Linh Nhi thấy chuyện này có hy vọng lập tức nhanh chân đuổi theo. Tuy nói là đến phòng chữ Thiên có việc, nhưng cô cũng rất tò mò muốn biết bên trong như thế nào mà khiến nhiều người tranh nhau vỡ đầu chỉ để vào uống một cốc trà.

“Hình như Phong công tử rất quen thuộc với nơi này?” Mạc Linh Nhi vừa đi vừa quan sát xung quanh, bất giác hỏi.

Tầng thứ ba này khác hoàn toàn với hai tầng dưới, giống như tách biệt hẳn ra, đem lại cho người ta cảm giác thanh nhã giản dị. Xung quanh là những bức bình phong chạm khắc hình hoa mẫu đơn bằng gỗ lâu năm, trên mặt đất trải thảm lông dê mềm mại. Tiếng nhạc vui tai văng vẳng, nhẹ nhàng như đang vỗ về tinh thần bạn, khiến bạn cảm thấy thoải mái.

“Đúng, ta là khách quen ở đây. Vậy nên mới có tư cách bước chân vào phòng chữ Thiên.” Phong Nhã Hiến đột nhiên dừng lại, quay sang nói.

Mạc Linh Nhi nhất thời không phát giác, cô còn đang mãi thưởng thức cảnh vật xung quanh, đột nhiên đụng phải thứ gì đó cứng cứng.

“Ôi.” Mạc Linh Nhi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đôi mắt mang theo nét cười của Phong Hiên Nhã.

Mạc Linh Nhi chỉ cao đến vai của Phong Hiên Nhã, hần cúi xuống nhìn gương mặt đang nhăn nhó của Mạc Linh Nhi, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ.

Đưa tay ra đỡ lấy vai cô, Phong Hiên Nhã hạ giọng dịu dàng nói, “Mặc huynh đang nghĩ gì thế, đi đường cũng thất thần.” Mạc Linh Nhi mắt tự nhiên lù ra sau: “Ha ha, vừa nãy đang suy nghĩ một số chuyện, xin lỗi.” Tuy bản thân cô cũng không ghét Phong Hiên Nhã nhưng không quen đến mức đó. Hơn nữa ánh mắt Phong Hiên Nhã cứ khiến cô nao nao, chẳng lẽ cái tên Phong Hiên Nhã này là... gay à.

Mạc Linh Nhi lắc đầu, càng nghĩ càng loạn.

“Sao không đi nữa?” Mạc Linh Nhi nói sang chuyện khác.

“Đến nơi rồi.” Phong Hiên Nhã chỉ vào căn phòng đang đóng cửa phía trước. “Nhưng hình như bên trong đã có người.”

Mạc Linh Nhi nhìn theo phía Phong Hiên Nhã chỉ, quả nhiên là cửa phòng đang đóng chặt.

Người bên trong chắc hẳn là người cô đang tìm.

Mùi gỗ đàn hương phảng phất, quả nhiên là căn phòng thể hiện thân phận. Chỉ đứng ngoài cửa thôi là đã cảm nhận được hơi thở của sự cao quý hoa lệ rồi.

“Thật không dám giấu, hôm nay ta đến đây là để tìm người. Có điều... nếu như không có Phong công tử đưa ta lên thì...” Mạc Linh Nhi âm thầm lè lưỡi, có cảm giác đang lợi dụng người khác.

“Không sao, nếu Mặc huynh đã có việc vậy thì Phong mỗ xin cáo lui trước.”

“Đa tạ Phong công tử, để hôm khác ta mời huynh.” Mạc Linh Nhi nói.

“Được, một lời đã định.” Phong Hiên Nhã cười nói, sau đó liền quay người bước đi.

Mạc Linh Nhi xoa ngực, thở phào một hơi. Thiện cảm đối với Phong Hiên Nhã lại tăng lên vài phần.

“Hong Tụ, em đợi ta ở đây, ta vào trong đó một lát rồi ra.” Mạc Linh Nhi nói với Hồng Tụ này giờ vẫn yên lặng đi theo, cô rất hài lòng về biểu hiện của Hồng Tụ.

“Tiểu thư.” Hồng tụ nhìn cánh cửa đang đóng chặt của căn phòng chữ Thiên, trong lòng cảm thấy hơi sợ, lập tức gọi Mạc Linh Nhi lại.

Mạc Linh Nhi quay lại nhìn Hồng Tụ: “Sao thế?”

“Nô tỳ sợ bên trong không an toàn, bằng không thì để nô tỳ đi theo tiểu thư vào trong.”

Đúng lúc này thì cánh cửa kety một tiếng, bật mở.

Mạc Linh Nhi liếc nhìn cánh cửa vừa mở ra, quay sang trầm giọng nói, “Cứ đứng đây đợi ta, biết chưa?”

Hồng Tụ rung mình sồn gai ốc, thấy Mạc Linh Nhi nói thế đành ngoan ngoãn gật đầu.

Mạc Linh Nhi vừa bước chân vào trong phòng, cửa phòng tức khắc đóng lại.

Mạc Linh Nhi hơi cau mày, sau đó bắt đầu cẩn thận đánh giá gian phòng trước mặt.

Căn phòng này rất rộng rãi, trang trí cũng vô cùng xa hoa.

Hiện giờ đang là giữa trưa, mà trong phòng lại như trong đêm tối. Trên tường treo đầy những tấm da thú trắng lợt, những bức tranh non nước thêu từ tơ vàng tơ bạc, kỹ thuật thêu thùa tinh xảo. Ở chính giữa bày bàn tròn hoa văn mã não được điêu khắc từ cẩm thạch cùng vài cái ghế có chất liệu và hoa văn tương tự. Bốn góc phòng đặt giá nền làm bằng bạc, những ngọn nến lớn được thắp lên khiến căn phòng tối tăm trở nên sáng sủa. Trên sàn cũng trải da thú, đặt chân lên liền có cảm giác mềm mại, cực kỳ thoải mái.

Cả căn phòng đều treo rèm châu. Phía bên trái là một giá sách tinh xảo, bên trên là một thanh kiếm, vỏ kiếm mạ vàng, chuôi kiếm nạm những viên bảo thạch lóa mắt.

Nhưng khi ánh mắt vừa liếc đến phía trước, ánh mắt Mạc Linh Nhi thoáng khựng lại.

Giường? Một chiếc giường ngà khảm ngọc điêu khắc tinh xảo, trên giường trải ga bằng lụa, chăn gấm thêu hoa, xung quanh treo màn che ngấn màu tím. Rèm buồng trưởng rú tạo nên bầu không khí mờ mờ ảo ảo, mùi hương dịu dịu phảng phất đâu đó.

Cái nơi xa xỉ vô cùng mà ai cũng muốn vào hóa ra lại là phòng ngủ?

“Cuối cùng cũng đến rồi.” Giọng nói quen thuộc vang lên khiến Mạc Linh Nhi chưng hửng.

Đó chẳng phải là...

Một bóng người bước ra từ thạch thất. Đó chẳng phải là tên đàn ông biến thái đeo mặt nạ sao!

Thấy hắn ta đi về phía mình, đầu óc cô nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên ánh mắt cô như thể sắp tức lửa đến nơi: “Người ... chơi ta?”

“Cũng không đến nỗi ngu lắm.” Người đàn ông đeo mặt nạ dừng lại trước mặt Mạc Linh Nhi, khí thế cao quý mạnh mẽ trời sinh ra hoàn toàn bộc lộ. Hắn nhìn Mạc Linh Nhi bằng ánh mắt của một kẻ bề trên.

Tên khốn kiếp này!

Sao hắn dám chơi cô thẳng mặt như thế, trong lòng Mạc Linh Nhi như có một con thú hoang đang muốn xé toang trời buộc lao ra ngoài.

Cái tên khốn kiếp này dựa vào cái gì suốt ngày trưng ra cái vẻ ta nói chuyện với người là phúc ba đời nhà người, dựa vào cái gì cho rằng người khác sẽ vui vẻ chạy đến xin được làm việc cho hắn? Hắn dựa vào cái gì mà chơi cô như thế, còn muốn cô tỏ vẻ biết ơn cảm kích với hắn?

Vì cô đánh không lại hắn sao?

“Vui lắm à?” Mạc Linh Nhi kiềm chế lửa giận đang bùng lên trong lòng.

Người đàn ông đeo mặt nạ dường như không ngờ được Mạc Linh Nhi sẽ phản ứng như thế, ánh mắt thoáng chuyển động.

“Có vui hay không, phải do bản tôn quyết định mới được!”

“Đã có ai nói với người chưa, cái vẻ bố thiên hạ này của người khiến người ta rất ghét đấy! Người tưởng người là vàng bạc ai nhìn thấy cũng phải nhào đến cướp sao?” Cuối cùng thì Mạc Linh Nhi cũng không chịu đựng nổi, chỉ thẳng vào mặt hắn mà mắng: “Có bản lĩnh thì thi một trận công bằng đi, ý võ công hơn người suốt ngày ép người khác làm chuyện mà họ không thích thì gọi gì là anh hùng hảo hán chứ?!”

Mạc Linh Nhi nói xong liền vùng tay một cái, cảm giác trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Đưa con gái này hết lần này đến lần khác dám khiêu chiến giới hạn của hắn, bây giờ còn dám chỉ thẳng vào mặt hắn mà mắng. Người đàn ông đeo mặt nạ giận quá bật cười.

“Hết tức chưa?”

“Ừm, đỡ hơn nhiều rồi.” Cuối cùng cũng trút hết phần uất trong lòng ra ngoài. Nhưng, sao cái tên này tự xưng tốt tính thế?

Chuyện bất thường ắt có mờ ám.

Mạc Linh Nhi âm thầm liếc nhìn tên đàn ông đeo mặt nạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Đê tiện, bản tôn khó chịu

Không ngờ tên đàn ông đeo mặt nạ cũng đang nhìn cô chăm chăm, hắn lạnh lùng nói: “Thế nhưng bản tôn không thoải mái thì làm thế nào đây?”

Mạc Linh Nhi lùi lại phía sau vài bước, lúc đang nghĩ xem nên chạy trốn thế nào thì bị hắn ta kéo lại. Mạc Linh Nhi nhất thời bất cẩn, ngã vào lòng ngực rắn chắc của hắn ta.

“Xem này, vừa mắng bản tôn không ra gì, thế mà vẫn sốt ruột nhào vào lòng bản tôn đấy thôi.” Hắn ta nhìn Mạc Linh Nhi trong lòng với vẻ trêu chọc, con giận chuẩn bị bùng lên lại biến thành lời trêu ghẹo.

Hơi thở đàn ông phả đến khiến gương mặt Mạc Linh Nhi nhanh chóng trở nên đỏ bừng, cô xấu hổ đến mức tức tối: “Bi ỉ, rõ ràng là người.”

“Ồ? Bản tôn làm sao?” Tên đàn ông đeo mặt nạ cúi người, từng bước từng bước lại gần Mạc Linh Nhi.

Hương thơm trong trẻo của thiếu nữ khiến tim hấn ta rộn lên.

Vốn tưởng rằng tên đàn ông đeo mặt nạ sẽ tiếp tục lấn tới, Mạc Linh Nhi cũng sớm chuẩn bị phản kháng, không thể để hấn cảm thấy mình là đứa dễ bị bắt nạt.

Nhưng không ngờ hấn lại đột ngột thả tay ra, Mạc Linh Nhi không để ý liền mất thăng bằng ngã nhào trên mặt đất.

“Rầm” một tiếng, Mạc Linh Nhi chỉ cảm thấy cái mông mình đau điếng.

“Đồ khốn nhà nguoi.” Mạc Linh Nhi nghiêng răng kèn kẹt đứng dậy mắng chửi.

Nhìn thấy dáng vẻ giương nanh múa vuốt của Mạc Linh Nhi, trong đáy mắt của tên đàn ông đeo mặt nạ thoáng hiện lên nét cười.

Hấn ta quay đi, ngồi xuống trước bàn tròn, ánh mắt liếc về phía Mạc Linh Nhi, ý bảo cô cũng đến đó.

Dù trong lòng cực kỳ không muốn, nhưng cuối cùng cô vẫn bước tới.

“Rót trà.” Tên đàn ông đeo mặt nạ thản nhiên nói.

“Nguoi không có tay có chân à?” Mạc Linh Nhi rót cho mình một cốc trà rồi uống cạn, dường như làm thế mới có thể giải tỏa bớt con tức trong lòng.

“Ta không ngại để nguoi đút cho ta uống đâu.”

“Phụt.” Mạc Linh Nhi sặc trà.

“Khụ khụ” Cô vỗ liên tục vào ngực để mình bớt sặc.

Cuối cùng cô cũng hiểu, chỉ cần nơi nào có mặt tên khốn này thì cô đừng hòng được yên ổn.

Không chọc được, chẳng lẽ ta còn không trốn được sao?

Mạc Linh Nhi rót cho hấn một cốc trà, thô lỗ đặt cái ‘rầm’ trước mặt hấn, tốt nhất là nguoi sặc chết đi, Mạc Linh Nhi nghĩ thầm.

“Không có chuyện gì thì ta đi được chưa? Nha hoàn của ta còn đang đứng đợi bên ngoài.” Mạc Linh Nhi đứng dậy nhìn tên đàn ông, uống có cốc trà mà cũng phải làm màu. Chỉ là một cốc nước thôi mà có gì mà phải ngậm ngẫm?

“Nguoi đang mắng bản tôn.” Đây là câu khẳng định mà không phải là câu hỏi.

Tên đàn ông đeo mặt nạ đặt cốc trà xuống nói.

“Ừ?” Mạc Linh Nhi nhìn trái nhìn phải một hồi, nếu không phải trong phòng chỉ có cô và hấn ta thì suýt nữa cô còn tưởng là hấn đang nói chuyện với người khác đấy.

Quả này đáng sợ thật đấy, hấn là con giun trong bụng cô sao? Ngay cả chuyện bản cô nương đang mắng mà hấn cũng biết?

“Về đi, có việc ta sẽ tìm nguoi sau.” Gã đàn ông đứng dậy chuẩn bị đi.

Thế nhưng Mạc Linh Nhi vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Sao tự dưng hấn ta dễ tính thế?

Theo lý mà nói thì hấn sẽ nghiêm phạt cô mới đúng? Nhưng mà sao cô lại nghĩ thế nhỉ, mà nhà nó, cô có phải đứa thích ăn hành đâu.

“Còn không đi sao? Chờ bản tôn làm gì với nguoi à?”

Mạc Linh Nhi nghe thấy thế liền tỉnh hồn, lập tức ra ngoài không chút do dự.

“Minh Diên.”

Người đàn ông đeo mặt nạ chỉ bỏ lại hai chữ đó rồi cũng biến mất.

Mạc Linh Nhi ngẩn tò te, Minh Diên là cái gì? Tên của hấn à? Hấn còn làm màu thêm tí nữa được không?

Bên ngoài, Hồng Tụ đang bất an đi qua đi lại. Thấy Mạc Linh Nhi vừa đi ra liền chạy lại đón, “Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?”

Mạc Linh Nhi để mặc Hồng Tụ quay quanh mình hai vòng.

“Ồi chào, tiểu thư nhà em không có việc gì đâu, yên tâm đi.” Mạc Linh Nhi vỗ vào tay Hồng Tụ, thế rồi Hồng Tụ mới yên tâm được đôi chút.

“Đi thôi, đưa ta đi gặp mẹ em.”

“Vâng.”

Hồng Tụ dẫn Mạc Linh Nhi đi về nhà mình, trên đường đi, Mạc Linh Nhi hỏi thăm bệnh tình của mẹ Hồng Tụ.

Sau khi nghe Hồng Tụ nói xong, Mạc Linh Nhi liền biết mẹ Hồng Tụ bị bệnh gì. Có điều cô vẫn cần xác nhận lại một chút.

“Tiểu thư, tiểu thư còn biết y thuật ư?” Hồng Tụ kinh ngạc hỏi.

Mới đầu Hồng Tụ còn tưởng rằng tiểu thư mình muốn mời đại phu về khám cho mẹ mình. Nhưng lúc Mạc Linh Nhi hỏi về bệnh tình của mẹ mình, Hồng Tụ mới phát hiện ra có chuyện không ổn.

“Chuyện bản tiểu thư biết y thuật khiến em kinh ngạc lắm à?” Mạc Linh Nhi nhìn vẻ mặt khoa trương của Hồng Tụ, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Trời ơi, tiểu thư thật sự biết y thuật ư?” Hồng Tụ không dám tin nói.

Dù sao nơi này căn bản là không có hiện tượng phụ nữ hành nghề y, mà Mạc Linh Nhi – một tiểu thư khuê các lại biết y thuật, đó chẳng phải là chuyện rất không bình thường sao? Phải biết nước La Lan là một đất nước coi trọng nghề y. Bởi vì ở đây có khá ít đại phu chữa bệnh, mà những người xuất sắc thì lại càng hiếm hoi hơn, thế mà tiểu thư nhà mình lại tỏ ra nhẹ tênh như thế.

Hồng Tụ không kiềm chế nổi sự ngưỡng mộ đối với Mạc Linh Nhi, “Tiểu thư, tiểu thư thật sự quá lợi hại. Nô tỳ cảm thấy không có gì là tiểu thư không biết.”

Nghe Hồng Tụ nói thế, Mạc Linh Nhi bắt gặp nụ cười khổ.

Đúng thế, kiếp trước cô là đặc công, chịu bao nhiêu khổ sở, bị thương không biết bao nhiêu lần mới có được bản lĩnh như bây giờ. Để tự chữa thương cho mình mà cô phải học y thuật. Để thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ cô phải hiểu biết tất cả các lĩnh vực, vì cô phải đóng nhiều vai khác nhau để tiếp cận ám sát mục tiêu.

“Tiểu thư, nhà nô tỳ ở đằng trước ạ.” Bên tai vang lên giọng nói vui mừng của Hồng Tụ, Mạc Linh Nhi sực tỉnh ngẩng đầu lên. Đó là một gian nhà tranh bình thường.

Hồng Tụ dẫn Mạc Linh Nhi đi đến, nhìn căn nhà đơn sơ, trên gương mặt Hồng Tụ lập tức hiện lên vẻ xấu hổ: “Tiểu thư, nhà nô tỳ có hơi...”

“Vào xem đại nương trước đã.” Mạc Linh Nhi ngắt lời Hồng Tụ, cô đương nhiên biết Hồng Tụ muốn nói gì.

Hồng Tụ cảm kích nói: “Vâng, tiểu thư đi theo nô tỳ ạ.”

Mạc Linh Nhi đi theo Hồng Tụ vào trong, càng vào trong căn nhà càng tối tăm, u ám.

“Hồng Tụ, có phải là con không?” Giọng nói run rẩy của một người phụ nữ vang lên.

Hồng Tụ nghe thấy mẹ gọi, đôi mắt liền đỏ bừng. Đã mấy ngày rồi cô không được gặp mẹ, nếu không phải lần này đưa tiểu thư đến, e là cô vẫn chưa thể quay về thăm mẹ.

Hồng Tụ nhanh chân bước vào trong phòng, nhìn thấy người phụ nữ đang nằm trên giường liền quỳ sụp xuống, nước mắt rung rung nói: “Mẹ, là con Hồng Tụ đây, Hồng Tụ về thăm mẹ đây.”

Người phụ nữ trên giường nhìn thấy đúng là con gái mình, liền cố gắng gượng dậy.

Hồng Tụ thấy thế vội vàng đỡ bà.

Người phụ nữ thuận theo cánh tay đang run rẩy của Hồng Tụ, vuốt ve gương mặt cô, xót xa nói: “Con của mẹ, con đã phải chịu khổ rồi. Là mẹ đã hại con.” Nói rồi nước mắt lại tuôn rơi.

“Mẹ!” Hồng Tụ kêu lên rồi bỏ nhào vào ngực người phụ nữ, hai mẹ con ôm chặt lấy nhau.

“Con không khổ, con chỉ nhớ mẹ thôi.” Hồng Tụ nghẹn ngào nói.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, Hồng Tụ vội lau nước mắt nói với người phụ nữ, “Mẹ, lần này tiểu thư về cùng với con.”

Lúc này Mạc Linh Nhi mới bước đến cười nói: “Đại nương.”

Giờ người phụ nữ mới nhìn thấy bên cạnh còn có người, dung mạo của Mạc Linh Nhi khiến bà không khỏi kinh ngạc mất một hồi, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, sau đó liền liên tục nói vâng, rồi quay sang bảo với Hồng Tụ: “Hồng Tụ, sao con lại để tiểu thư đến những nơi như thế này chứ?”

Mạc Linh Nhi cũng ngồi bên giường, đặt tay lên tay của người phụ nữ nói: “Đại nương đừng trách Hồng Tụ, là ta bảo cô ấy đưa ta đến.”

Hành động của Mạc Linh Nhi khiến cả Hồng Tụ lẫn mẹ cô ấy kinh ngạc, người phụ nữ có vẻ hơi bất an, vội nói: “Không thể được, tiểu thư, chúng tôi là kẻ thô thiển, sao có thể tiểu thư hạ mình chiều cổ.”

Lúc này Hồng Tụ đã không thể dùng lời lẽ bình thường để diễn tả sự cảm động của mình nữa, chỉ thầm nghĩ trong đầu: cuộc đời này nhất định phải dốc sức bảo vệ tiểu thư chu đáo! Cho dù... có phải trả giá bằng cả tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hoang đường, bệnh tình nguy kịch

Giờ Mạc Linh Nhi mới nhìn rõ người phụ nữ, bà mặc áo thô vải gai, đầu tóc hơi rối, được búi lên bằng một cái que trúc. Gương mặt bà tái nhợt một cách kỳ lạ, nhìn có vẻ vô cùng yếu ớt, dù vậy nhưng vẫn không thể che dấu vẻ đẹp của bà, hơn nữa còn khiến bà ấy thêm nét mong manh yếu đuối như cành liễu.

Có điều nhìn Hồng Tụ liền biết mẹ cô ấy nhất định cũng là một mỹ nhân.

Mạc Linh Nhi dịu dàng hỏi: “Ta nên xưng hô với đại nương thế nào?”

Vì kích động nên người phụ nữ ho khan dữ dội, hàng lông mày thanh tú cau lại, Hồng Tụ đau lòng vỗ lưng cho bà.

Một lúc lâu sau, người phụ nữ mới thở hắt ra nói: “Đề tiểu thư phải chê cười rồi, dân phụ họ Phương, tên Vi Lam.”

“Vậy ta gọi đại nương là Lam thăm nhé, gọi là đại nương nghe hơi già.” Mạc Linh Nhi vừa nói vừa quan sát gương mặt của Phương Vi Lam, cộng thêm vừa nãy trên đường đã nghe Hồng Tụ kể lại một vài triệu chứng, cô cơ bản đã hiểu rõ tình trạng bệnh của bà ấy.

Phương Vi Lam thấy Mạc Linh Nhi dễ gần như vậy lập tức yên tâm, gương mặt cũng hiện lên nét tươi cười: “Tiểu thư nói đùa rồi, dân phụ tự biết mình đã có tuổi. Giờ lại bệnh nặng, liên lụy đến mấy đứa nhỏ.” Phương Vi Lam nắm chặt bàn tay của Hồng Tụ, gương mặt bình thản nhưng trong mắt bà ấy lại tràn ngập vẻ đau lòng cùng lưu luyến.

“Mẹ, mẹ đừng nói thế. Mẹ nhất định sẽ khỏe lại mà.” Hồng Tụ vội nói.

“Nếu như Lam thăm tin ta vậy thì để ta khám cho thăm nhé?”

Phương Vi Lam thấy vậy không khỏi kinh ngạc, “Tiểu thư biết khám bệnh?” Nói rồi lại nhìn sang Hồng Tụ, Hồng Tụ cũng gật đầu.

“Biết một chút.” Mạc Linh Nhi khiêm tốn nói.

Phương Vi Lam thấy thế liền ca ngợi: “Tiểu thư thật giỏi giang, vừa tốt bụng lại vừa xinh đẹp, sau này ai lấy được tiểu thư đúng có phúc ba đời.” Phương Vi Lam nhìn thấy vẻ tự tin của Mạc Linh Nhi, không đành lòng để cô thất vọng. Lúc trước mấy vị đại phu đều nói hết cách với bệnh của bà, cô gái trẻ nằng nặc mặt sợ là cũng không làm gì được.

Mạc Linh Nhi nhìn thấu suy nghĩ của Phương Vi Lam, nhưng cũng không để tâm.

“Mẹ, mẹ để tiểu thư xem bệnh cho mẹ đi.” Hồng Tụ ngồi bên cạnh nói.

Phương Vi Lam nhìn gương mặt đầy mong chờ của Hồng Tụ, sau đó lại quay sang vẻ nghiêm túc trên mặt Mạc Linh Nhi.

Thôi vậy, đừng phụ tấm lòng của hai đứa trẻ này. Nhưng trong lòng bà cũng không ôm quá nhiều hy vọng.

“Vậy thì làm phiền tiểu thư rồi.”

Gương mặt của Hồng Tụ đầy hân hoan nhìn sang Mạc Linh Nhi.

Lúc này Mạc Linh Nhi đã đặt tay lên bắt mạch cho Phương Vi Lam, sắc mặt vô cùng nghiêm túc. Một lúc sau lại sờ trán của Phương Vi Lam, sau đó bảo bà há miệng thè lưỡi ra cho cô xem.

Phương Vi Lam thấy Mạc Linh Nhi khám bệnh cũng rất ra dáng, trong lòng bất giác sinh ra chút mong chờ.

Mà Hồng Tụ lại siết chặt hai tay, ngay cả thở cũng thật cẩn thận, chăm chú quan sát.

Một lúc sau, Mạc Linh Nhi thu tay lại hỏi: “Lam thăm có ho ra một ít đờm trắng đúng không?”

Phuong Vi Lam nghe thế lập tức gật đầu: “Đúng thế.

Ho khan, đờm trắng ít, thở hỗn hển, sốt cao, mũi nghẹt chảy dịch, họng ngứa. Bựa lưỡi hơi trắng, mạch đập gấp.

“Lam thăm bị nhiễm phong hàn.” Mạc Linh Nhi đã có thể khẳng định chắc chắn bệnh của Phuong Vi Lam. Vốn dĩ thời gian khỏi bệnh khi bị phong hàn khá dài, cộng thêm tâm trạng của bệnh nhân thường xuyên buồn rầu nên bệnh tình mới trở nặng thêm.

Phuong Vi Lam nghe Mạc Linh Nhi nói thế liền cup mắt, trong mắt thoáng hiện lên vẻ thất vọng.

“Trước đó, dân phụ cũng mời vài vị đại phu về khám, bọn họ cũng nói như tiểu thư.”

“Vậy tại sao không thấy bệnh tình của Lam thăm chuyển biến tốt mà ngược lại còn thêm nặng?”

“Ài, những đại phu đó đều nói bệnh của dân phụ đã đến mức nguy kịch, chẳng còn nhiều thời gian nữa.” Nói đến đó, đôi mắt của Phuong Vi Lam liền đỏ hồng, chồng đã qua đời, bà cũng không còn gì lưu luyến nữa, nhưng bà không nỡ xa hai đứa bé.

“Hoang đường!”

Mạc Linh Nhi quát lên khiến hai mẹ con Phuong Vi Lam giật bắn.

“Ý của tiểu thư là, bệnh của mẹ nô tỳ vẫn chưa được ư?” Trái tim của Hồng Tụ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giờ phút này trong mắt Phuong Vi Lam lại cháy lên tia hy vọng.

Mạc Linh Nhi đột nhiên đứng dậy. Trên gương mặt hiện hên về tức giận, “Đám lang băm này, ai bảo không chữa được?” Đây là việc từ trước đến nay cô ghét nhất.

Trong nháy mắt Phuong Vi Lam ngừng khóc, thậm chí còn tưởng rằng tai mình có vấn đề, quay sang nhìn Hồng Tụ với vẻ không dám tin.

Hồng Tụ cũng khóc, thấy Phuong Vi Lam quay sang nhìn mình lập tức kích động nói: “Mẹ, mẹ nghe thấy chưa, tiểu thư nói rằng bệnh của mẹ vẫn chữa được! Bệnh của mẹ vẫn chữa được!”

“Có thật không?” Phuong Vi Lam ôm lấy Hồng Tụ, vẫn không dám tin hỏi lại.

Mấy ngày nay bà nghe quá nhiều đại phu nói rằng bệnh của mình đã vô phương cứu chữa, vốn tưởng rằng mình sẽ cứ thế mà chết đi, bây giờ đột nhiên Mạc Linh Nhi lại nói với bà rằng bệnh của bà vẫn có thể chữa được.

Chuyện này sao có thể khiến bà không kích động cho được, cảm xúc của Phuong Vi Lam hiện giờ đã không thể nói lên lời.

“Lam Thăm, thật đấy, ta không lừa thăm đâu.” Mạc Linh Nhi cười nói.

Phuong Vi Lam há miệng ngậm người mất một lúc.

Mạc Linh Nhi tưởng rằng Phuong Vi Lam không tin, đang định nói thêm.

Nhưng cô nào biết Phuong Vi Lam đột nhiên giãy dụa đòi xuống giường, dưới sự giúp đỡ của Hồng Tụ, sau khi bước xuống, bà ấy đột nhiên quỳ xuống.

Hồng Tụ thấy vậy cũng quỳ xuống theo.

“Đại ân đại đức của tiểu thư, dân phụ không có gì để báo đáp, nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp ơn cứu mạng của tiểu thư.” Nói rồi liền dập đầu với Mạc Linh Nhi.

Chuyện xảy đến đột ngột khiến Mạc Linh Nhi ngẩn ra, nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại, Mạc Linh Nhi vội vàng đỡ Phuong Vi Lam dậy, “Lam thăm đừng làm vậy, thế này chẳng phải là khiến ta giảm thọ sao?”

Phuong Vi Lam nhìn Mạc Linh Nhi nói: “Nếu không có tiểu thư thì cuộc đời này của dân phụ đã vô vọng rồi, xin hãy nhận của dân phụ một lạy.”

Mạc Linh Nhi không dám nhận, cô lập tức ngồi xuống ngăn không cho Phuong Vi Lam lạy.

Hồng Tụ thấy thế liền nói, “Đại ân đại đức của tiểu thư, Hồng Tụ nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp.” Nói rồi liền dập đầu thật mạnh.

Mạc Linh Nhi nhìn hai mẹ con mà nhất thời không biết nói gì. Dìu Phuong Vi Lam về giường rồi, cô lại đỡ Hồng Tụ đứng lên.

“Được rồi, tấm lòng của em ta biết rồi. Ta nhận.”

“Tiểu thư...” Hồng Tụ nghẹn ngào, “Hồng Tụ có tài đức gì...” mà khiến tiểu thư tốt với mình như thế.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Em còn khách khí với ta làm gì. Như thế này đi, trước hết ta kê cho Lam thăm một đơn thuốc, lát nữa em cầm đơn thuốc ra hiệu bốc thuốc. Sau đó sắc một canh giờ rồi để Lam thăm uống. Ngoài ra...” Nhìn căn phòng u ám cửa nẻo đóng chặt, Mạc Linh Nhi bước đến mở tung cửa sổ ra, ngay lập tức căn phòng trở nên sáng sủa hơn nhiều, không khí cũng trở nên trong lành, “Phải để phòng thoáng gió, như thế bệnh mới nhanh khỏi được. Đừng nghe mấy tên lang băm gì mà mở cửa sợ gió vào. Nghe thấy chưa?”

Hồng Tụ nghiêm túc ghi nhớ từng câu từng chữ Mạc Linh Nhi nói, sau đó gật đầu: “Vâng, nô tỳ nhớ rồi ạ.”

“Ồ, đúng rồi. Hôm nay em không cần về phủ đâu. Cứ ở lại chăm sóc mẹ em đi.”

“Tiểu thư, nhưng mà...” Hồng Tụ không ngờ Mạc Linh Nhi lại bảo mình ở lại chăm sóc mẹ.

“Yên tâm đi, không sao đâu.”

“Cám ơn tiểu thư.” Hồng Tụ cúi đầu.

“Vậy thì Lam thăm cứ yên tâm mà nghỉ ngơi né.” Mạc Linh Nhi quay lại nói với Phương Vi Lam.

Phương Vi Lam gật đầu với cô đầy cảm kích.

“Đúng rồi, trước đó có phải Lam thăm đã từng uống loại thuốc đại bổ gì đó không?” Nhớ lại vừa rồi bắt mạch cho Phương Vi Lam, Mạc Linh Nhi hỏi.

“Đúng thế, mấy ngày trước dân phụ có uống nhân sâm. Tưởng rằng sẽ có hiệu quả, không ngờ bệnh còn nặng hơn.”

“Chẳng trách, nhân sâm có tác dụng bổ khí, lúc cảm mà bổ khí sẽ giúp tà khí xâm nhập vào sâu các cơ quan trong cơ thể, từ đó làm bệnh tình nặng hơn. Có điều không sao, sau này nhớ đừng uống thuốc bổ linh tinh là được.” Mạc Linh Nhi cẩn thận giảng giải cho bà ấy nghe.

Có điều tại sao cô cảm thấy kỳ lạ khi Phương Vi Lam nói rằng mấy ngày trước uống nhân sâm.

Đúng rồi, mấy ngày trước chẳng phải thẳng thóc Viên Nghị đến tiệm thuốc xin nhân sâm sao? Lúc đó còn nói là mẹ bị bệnh nặng. Chẳng lẽ Phương Vi Lam chính là mẹ cậu bé.

Đang nghĩ vậy, cô nghe thấy một giọng nói vang lên: “Tỷ là ai.”

Mạc Linh Nhi quay lại nhìn, hai mắt liền tỏa sáng. Vừa định lên tiếng đã thấy cậu bé bỏ nhào vào lòng Hồng Tụ, vui vẻ hét lên: “Tỷ, tỷ về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đào say”, vô phương cứu chữa

“Viên Nghị, đệ lại chạy đi đâu phá phách thế.” Hồng Tụ yêu thương xoa đầu em trai.

“Đệ đâu có phá phách gì đâu, đệ đi lên núi tìm ít quả dại cho mẹ ăn thôi.” Viên Nghị cười híp mắt, có thể thấy tình cảm của cậu bé với Hồng Tụ rất tốt. Mạc Linh Nhi nhìn Viên Nghị, mới có mấy ngày không gặp, cậu bé lại cao lên không ít. Gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo sạch sẽ, thật đúng là một cậu bé dễ thương.

Thật không hiểu sao mấy hôm trước cậu bé lại đen sì sì như thế, khiến cô còn tưởng cậu bé là ăn mày đấy!

Viên Nghị ngẩng đầu lên, “Tỷ xem này, đây là quả dại mà đệ hái đấy.” Cậu bé cẩn thận từng ly từng tí lấy những quả dại đỏ rực, bóng loáng từ trong lòng ra để vào tay Hồng Tụ.

“Oa, quả dại đẹp thế, đệ tìm được ở đâu vậy.” Hồng Tụ cầm một quả lên đang định ném thử.

“Từ từ đã.” Mạc Linh Nhi đột nhiên quát lên.

Động tác của cả hai đều khựng lại.

Mạc Linh Nhi bước đến trước mặt Hồng Tụ cầm một quả dại màu đỏ lên xem.

“Sao tỷ lại cướp quả của ta.” Thấy Mạc Linh Nhi không nói gì đã cầm quả lên xem, Viên Nghị bất mãn nói.

“Viên Nghị, không được hư.” Phương Vi Lam lớn tiếng quát cậu bé, nói xong lại ho khò khè.

Hồng Tụ lập tức đi đến vuốt lưng cho mẹ, “Viên Nghị, đây là tiểu thư, không được phép vô lễ.”

Viên Nghị nghe thế lại càng bất mãn. Miệng dẫu lên, bình thường cô gái này chắc chắn hay bắt nạt chị mình.

Bởi vì trong nhận thức của cậu bé, nhưng tiểu thư thiếu gia đó chỉ biết bắt nạt người hầu mà thôi.

Lúc này Mạc Linh Nhi căn bản không để tâm đến điều khác. Cô cầm quả đại trong tay quan sát, màu sắc đỏ tươi như máu, nhìn bề ngoài trông giống quả đào.

Đột nhiên Mạc Linh Nhi trợn tròn mắt, nếu không sai thì... đây chính là loại ‘đào say’ vô cùng độc.

Đương nhiên ở thời hiện đại không có loại đào này, sở dĩ Mạc Linh Nhi biết được là vì mấy ngày trước, cô vô tình lật quyển sách y của Tuyết Ly Hoàng ra xem, liền phát hiện ra giống đào này.

Đúng thế, Tuyết Ly Hoàng chính là mẹ của Mạc Linh Nhi, lúc còn sống bà là y nữ. Từ những ghi chép y thuật mà bà để lại thì có thể thấy, trình độ y thuật của bà cực kỳ cao, cũng nghiên cứu rất sâu về lĩnh vực chữa bệnh.

Theo như những gì bà viết trong sách, một khi trúng độc của ‘đào say’, trong vòng bảy ngày người bị trúng độc sẽ mất ý thức rơi vào hôn mê sâu. Căn bản là không có thuốc cứu, chỉ có một biện pháp duy nhất, nhưng trang giấy ghi phương pháp giải độc lại không thấy đâu, lúc đó Mạc Linh Nhi còn bực bội mất một lúc.

Không ngờ loại quả kịch độc hiếm thấy ấy lại được Viên Nghị tìm thấy, không biết nên nói thẳng nhóc này may mắn hay xui xẻo nữa.

Từ từ, “Viên Nghị, em đã ăn quả này chưa?” Mạc Linh Nhi quay sang hỏi Viên Nghị với gương mặt sa sầm.

Tốt nhất là chưa, bằng không cô cũng chịu không chịu nổi.

“Ta hái về cho mẹ ăn nên vẫn chưa ăn, ta không phải là loại người ích kỷ đó.” Viên Nghị liếc xéo Mạc Linh Nhi, cao ngạo nói.

Mạc Linh Nhi nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, đúng là một thằng nhóc kiêu ngạo. Chính tấm lòng hiếu thảo đã cứu nó.

Hồng Tụ lại phát giác được vấn đề, tìm như ngừng đập: “Tiểu thư, chẳng lẽ loại quả này...”

“Ừ, loại quả này không ăn được.”

Phương Vi Lam nghe vậy liền hiểu ra. Về mặt thoáng cái đã trở nên trắng bệch, suýt chút nữa con trai ngoan của mình chết ở ngoài, sao bà ấy có thể không sợ cho được.

Lúc này Viên Nghị cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, thằng bé cúi gằm, bẻ ngón tay, không dám nói câu nào.

Sau nỗi sợ hãi chính là cơn tức giận, Phương Vi Lam nhìn dáng vẻ của con trai vừa thương vừa tức giận, “Có phải con muốn mẹ tức chết không!”

Hồng Tụ đỡ lấy hai cánh tay run rẩy của Phương Vi Lam, trong lòng cũng chưa hết sợ, “Tỷ đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, đừng có nghịch ngợm như vậy, thế mà đệ không chịu nghe.”

Viên Nghị thấy mẹ đang tức giận, trong lòng cũng cảm thấy hối hận, “Mẹ, Viên Nghị sai rồi, mẹ đừng tức giận mà! Tức giận không tốt cho sức khỏe đâu mẹ.” Đôi tay bé nhỏ kéo tay áo của Phương Vi Lam, trông rất đáng thương.

Phương Vi Lam thấy thế, bao nhiêu lời mắng mỏ lại không thốt lên nổi nữa. Bà chỉ quay đi không nhìn thằng bé nữa.

Mạc Linh Nhi thấy vậy liền kéo Viên Nghị lại: “Sau này không được ăn lung tung quả lạ nữa, nghe chưa?”

Viên Nghị cúi đầu xuống không nói câu nào, nhưng trong lòng thằng bé lại nhớ ân tình này.

“Thằng nhóc này, mới có mấy ngày đã quên tỷ rồi sao.” Mạc Linh Nhi véo mũi Viên Nghị.

Viên Nghị đột nhiên ngẩng phắt lên, đôi mắt sáng rực.

“Nhi tỷ tỷ.”

“Đừng rồi! Phản ứng cũng nhanh đó.”

Sau khi có được đáp án, Viên Nghị liền nằm bò trên vai Mạc Linh Nhi, cười hi hi để lộ hai lúm đồng tiền.

“Ồ, vừa nãy còn không thèm để ý đến ta cơ mà?” Mạc Linh Nhi vỗ đầu cậu bé, cổ ý trêu chọc.

Viên Nghị lẻ lười, sau đó liền trở về chỗ của mình, rầu rĩ nói: “Em, em không biết đó là tỷ mà.”

Đột nhiên Viên Nghị nhìn Mạc Linh Nhi với vẻ nghiêm túc, nói: “Nhi tỷ tỷ, sao tỷ lại trở nên xinh đẹp vậy?”

Viên Nghị đi vòng quanh Mạc Linh Nhi mấy vòng, dường như vẫn không thể tin được chị gái xinh đẹp này lại là Nhi tỷ tỷ hôm đó. Nhưng véo mũi là ám hiệu giữa hai bọn họ, thế nên không thể sai được.

Hai mẹ con Hồng Tụ đứng bên cạnh giờ cũng ngây người, từ lúc nào mà tiểu thư lại quen thuộc với em trai mình như thế?

Viên Nghị vui vẻ dặt tay Mạc Linh Nhi bước lên trước, “Mẹ ơi mẹ, đây chính là chị gái xinh đẹp mấy hôm trước tặng con nhân sâm đó.”

Hai người nghe vậy lại càng bối rối.

“Đúng thế, không ngờ ta lại có duyên với cậu nhóc này như thế.” Mạc Linh Nhi để Viên Nghị dắt mình đi, ánh mắt đầy chiều chuộng.

“Hóa ra tiểu thư đã là ân nhân của chúng ta từ lâu.” Phương Vi Lam giờ mới phản ứng lại được, cảm động nói.

Không nói đến chuyện này thì thôi, vừa nói đến Mạc Linh Nhi lại cảm thấy ngại ngùng: “Lam thăm, thăm nói vậy là sai rồi, ta cảm thấy đây chính là cơ hội ông trời ban cho để chuộc tội. Nếu lúc đó không phải ta đưa nhân sâm cho Viên Nghị mà không hỏi gì thì bệnh tình của thẩm đầu có nặng thêm.”

“Tiểu thư, người đừng nói vậy. Đối với gia đình chúng em, ơn của tiểu thư nặng như núi.”

“Đúng thế, đúng thế, tiểu thư đừng nói thế.” Phương Vi Lam đứng bên cạnh cũng phụ họa.

Mạc Linh Nhi mỉm cười, đúng là một gia đình lương thiện.

“Được rồi, bây giờ cũng không còn sớm nữa. Ta phải về đây, hôm khác sẽ đến thăm mọi người. Còn Hồng Tụ, em cứ ở nhà hai ngày nữa rồi hẵng về phủ.” Mạc Linh Nhi nói rồi ngồi xổm xuống, nói với Viên Nghị: “Tỷ tỷ phải về rồi, hôm khác lại đến thăm đệ nhé. Đệ phải ngoan ngoãn đó.”

“Vâng ạ, Viên Nghị rất nghe lời mà.” Trong lòng Viên Nghị không nề, vừa mới nhận ra Nhi tỷ tỷ, tỷ ấy đã phải về rồi.

Lúc Mạc Linh Nhi về mang theo cả chỗ ‘đào say’ đó, nghe tiếng cười vui vẻ văng lại từ phía sau, khóe miệng cô bắt giác cong lên thành một nụ cười.

Lúc bước ra khỏi đó, Mạc Linh Nhi búi gọn tóc lên, vừa nẩy cô sợ làm Lam thăm sợ nên mới thả tóc xuống, để tóc kiểu nữ.

Thấy cũng không còn sớm nữa, Mạc Linh Nhi liền nhanh chân quay về phủ.

Lúc này, Tổ Nguyệt đã đi qua đi lại trước cửa được vài vòng.

Sao tiểu thư vẫn chưa về vậy.

Trễ nữa là không kịp mất.

Tổ Nguyệt chốc chốc lại ngễnh cổ ngóng ra phía cửa viện.

Bỗng nhìn thấy bóng Mạc Linh Nhi trở về, Tổ Nguyệt lập tức chạy như bay qua đón.

“Tiểu thư, sao giờ người mới về! Nô tỳ sốt ruột chết đi được!” Tổ Nguyệt kéo tay Mạc Linh Nhi nói.

“Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Chuyện lớn ạ!”

“Chuyện gì mà lớn?” Mạc Linh Nhi ngập một cái nói.

Lúc này Tổ Nguyệt mới phát hiện Mạc Linh Nhi vẫn đang mặc nam trang, thế nên liền đẩy cô vào trong phòng.

“Tiểu thư, Ngũ hoàng tử đến rồi, lão gia cho người gọi tiểu thư qua đó kia. Nếu tiểu thư mà về muộn nữa chắc chắn sẽ thành họa lớn đó.” Tổ Nguyệt vừa bước vào phòng liền bắt đầu thay quần áo cho Mạc Linh Nhi.

Nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của Tổ Nguyệt, trong lòng Mạc Linh Nhi liền cảm thấy buồn cười.

“Ngũ hoàng tử đến thì có liên quan gì đến ta?”

Lúc này, Tổ Nguyệt căn bản là không còn đầu óc đâu để ý đến lời Mạc Linh Nhi nói nữa. Tay cầm hai bộ quần áo, đoán đo xem tiểu thư nên mặc bộ nào thì đẹp hơn.

Mạc Linh Nhi đi đến liền tiện tay lấy bộ màu trắng, mắt kiên nhẫn nói, “Cũng chẳng phải là đi lấy chồng, long trọng thế làm gì?” Hơn nữa cô cũng sẽ

không lấy chồng.

Còn chưa bước vào phòng khách, đã nghe thấy giọng nói e thẹn của Mạc Linh Thanh: “Xin Ngũ hoàng tử thứ lỗi, tỷ tỷ của ta có thể phải mất rất lâu mới tới, trước kia đến thỉnh an tổ mẫu cũng như thế.”

Nghe thì có vẻ Mạc Linh Thanh đang nói đỡ cho Mạc Linh Nhi, nhưng thực ra lại đang ngầm nói với Ngũ hoàng tử rằng, Mạc Linh Nhi căn bản không thêm đề hấn vào mắt, bằng không sao mãi không thấy xuất hiện?

Mạc Linh Thanh đặc ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Muộn rồi, đích thân đưa thiếp mời

Quả nhiên, gương mặt Ngũ hoàng tử đã có vẻ không vui.

Lúc này Mạc Dương liền liếc Mạc Linh Thanh, ý bảo cô ta đừng nói linh tinh, tránh đề Ngũ hoàng tử tức giận.

Mạc Linh Thanh thấy ánh mắt của phụ thân, đành tạm thời ngậm miệng.

Lúc này Mạc Linh Nhi mới thông thả bước ra.

“Bái kiến phụ thân, bái kiến Ngũ hoàng tử.” Mạc Linh Nhi thân nhiên hành lễ.

Mạc Linh Nhi vừa bước ra, ánh mắt của Ngũ hoàng tử liền dính chặt trên người cô.

Hôm nay Mạc Linh Nhi không ăn mặc quá cầu kỳ, chỉ mặc một bộ váy trắng thêu hoa, bên ngoài khoác áo lụa trắng, để lộ phần cổ duyên dáng, làn váy dài thướt tha lại càng tôn lên vẻ dịu dàng thanh nhã, mái tóc đen được búi lên bằng một cây trâm bộ điệu, tươi tắn mà tao nhã, gò má ửng hồng như có như không lại càng khiến Ngũ hoàng tử rung động.

Mạc Linh Nhi đảm bảo, cô đỏ mặt không phải do xấu hổ mà là bị Tổ Nguyệt thúc dục đi nhanh quá nên máu chảy nhanh, thế mới thành ra ửng hồng.

Giờ cô còn thờ ra bằng tai đây này.

Lần đầu tiên Mạc Linh Nhi phát hiện, ở quá xa không phải là chuyện tốt.

“Miễn lễ, ngồi đi.” Ngũ hoàng tử thân nhiên nói.

Mạc Linh Nhi ngồi xuống đối diện Ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử thấy từ đầu đến cuối Mạc Linh Nhi không hề nhìn thẳng vào hấn ta lần nào, trong lòng có chút không vui.

Hấn ta đã từng là cả thế giới của cô gái này, trong mắt cô ta chỉ có hấn. Nhưng dạo gần đây, thái độ của cô gái này bỗng trở nên khác thường. Đừng nói đến việc đính lấy hấn ta như sam, ngay đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn hấn lấy một lần.

Điều này khiến cho một kẻ xưa nay vẫn luôn kiêu ngạo như Ngũ hoàng tử sao có thể chấp nhận nổi, lại càng không nói đến chuyện từ sau khi nhìn thấy dung mạo của Mạc Linh Nhi, hấn ta ngày đêm đều mong nhớ được gặp lại người con gái như tiên nữ ấy.

Thế nên, lần này hấn ta đích thân đến đưa thiếp mời của hoàng cung chỉ để gặp cô gái ấy một lần.

Phải biết rằng đây là chuyện trước kia hấn ta tuyệt đối không bao giờ làm.

Nhưng hấn nào biết, từ sau khi Mạc Linh Nhi ngồi xuống lại luôn cúi đầu nghịch móng tay. Tô về chuyện này không liên quan đến mình, dường như cô chỉ đến cho có mà thôi.

Nhất thời không ai nói gì, bầu không khí hết sức lúng túng. Điều này khiến Mạc Dương trầm kêu khổ. Con bé này làm sao thế? Không biết Ngũ hoàng tử đến đây vì nó sao?

“Khụ khụ.” Mạc Dương ho khẽ một tiếng, hy vọng Mạc Linh Nhi biết điều một chút.

Nhưng dường như Mạc Linh Nhi chẳng nghe thấy gì, cô không thèm ngẩng đầu lên.

Bầu không khí trong đại sảnh dần dần lạnh đi.

Ngũ hoàng tử nhìn Mạc Linh Nhi phía đối diện, trong lòng cảm thấy giận dữ.

Bây giờ làm sao? Hắn cố ý đến đây để đưa thiệp mời. Vậy mà cô gái này còn không biết điều à?

Nhưng nghĩ đến thái độ đối với Mạc Linh Nhi trước đây của mình, trong đầu hắn lại nghĩ: Cô ấy chắc đang tức giận. Không sao, hắn ta sẽ chờ cô nguôi giận. Nghĩ đến việc cô ấy vẫn để tâm đến mình, con tức của Ngũ hoàng tử mới thoáng dịu đi một chút.

“Khụ khụ.” Mạc Dương lại lần nữa ho khan.

Mà lúc này Mạc Linh Nhi cũng không tiếp tục giả vờ nữa, cô ngừng đầu hỏi: “Phụ thân không thoải mái sao?”

Mạc Dương thấy cuối cùng Mạc Linh Nhi cũng chú ý đến mình, liền kích động liếc mắt ra hiệu cho Mạc Linh Nhi.

“Mắt của phụ thân sao thế ạ?” Mạc Linh Nhi lại lần nữa hỏi một câu khiến người ta há miệng.

Mạc Dương chỉ cảm thấy ngực mình như muốn trào máu.

Thấy tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhìn về phía mình, ông ta lập tức lúng túng cười nói: “Không có gì, không có gì, vừa nãy bị côn trùng bay vào mắt.”

Mạc Linh Nhi nhìn đại sảnh sạch bong không một hạt bụi, biết điều ồ lên một tiếng, cúi đầu cười lạnh.

Mạc Dương thấy Mạc Linh Nhi không chịu phản ứng, chỉ đành tự mình lên tiếng: “Lần này ngũ hoàng tử đại giá quang lâm, không biết là vì chuyện gì.” Mạc Dương tươi cười nói.

Ngũ hoàng tử đưa mắt nhìn Mạc Linh Nhi, sau đó liền nói với Mạc Dương: “Bản hoàng tử lần này đến đây là để đưa thiệp mời.” Nói rồi bảo người hầu đứng bên cạnh trình thiệp lên.

Mạc Linh Nhi cầm lấy tấm thiệp vàng lấp lánh, hàng lông mày khẽ cau lại.

Cung yến ngày 25 tháng 6?

“Vài ngày nữa là đến ngày hoàng cung tổ chức yến tiệc, hy vọng đến lúc đó Đại tiểu thư có thể tham gia.” Ngũ hoàng tử nhìn Mạc Linh Nhi đầy sâu sắc, bởi vì bình thường Mạc Linh Nhi đều không tham gia, thế nhưng lần này khác với những lần trước, cô ấy đã không còn là Đại tiểu thư ngốc nghếch tương mạo bình thường nữa rồi. Hắn ta cũng nên đưa vị hôn thê này xuất hiện trước mặt mọi người.

Sao Mạc Linh Nhi không biết suy nghĩ của hắn ta?

Ha, bây giờ mới nghĩ đến chuyện bản cô nương là vị hôn thê của người à, muộn rồi!

Sau khi Mạnh Phi hồi phủ liền bẩm báo lại tình hình vừa nhìn thấy ở phủ thừa tướng.

Trong lòng hắn cảm thấy hành vi của Mạc Linh Nhi rất khó hiểu. Theo lý mà nói vị hôn phụ của mình quan tâm đến mình hắn là nên vui mới đúng? Huống chi không phải trước kia Mạc Linh Nhi rất thích Ngũ hoàng tử sao?

“Ồ, xem ra cô gái này thật sự khác với những gì đồn đại.” Đôi mắt sắc bén của Minh Diên nhìn thẳng về phía trước, những ngón tay thon dài gõ nhịp lên bàn đầy tiết tấu.

Mỗi một tiếng gõ đều khiến người ta run sợ, chỉ sợ ngay sau đó sẽ xảy ra chuyện gì đó.

“Mạnh Phi, người nói xem rốt cuộc những lời đồn kia là giả hay là...” Đôi môi xinh đẹp của Minh Diên thoáng ngập ngừng, đôi mắt sâu thẳm nheo lại, như đang đợi con mồi xuất hiện trong đêm. “Người, có vấn đề?”

Mạnh Phi ngừng đầu nhìn Minh Diên, hắn thật sự không đoán được tâm trạng của chủ nhân lúc này.

“Theo như thuộc hạ biết, trước kia thì đúng là Mạc tiểu thư giống như những gì người ta đồn đại. Gần đây đột nhiên thay đổi, sợ là bị cái gì đó kích thích.” Dù là bất kỳ ai bị người nhà bán vào kỹ viện, trong lòng đều cảm thấy rất khó chịu.

Minh Diên thu tay lại, đứng chấp tay quay lưng với Mạnh Phi.

Mạnh Phi thấy vậy liền biết ý lui xuống.

Chẳng lẽ sự yếu đuối trước đó là giả vờ? Nếu đúng như thế thì chắc chắn là cô ấy đã chịu rất nhiều áp lực.

Đột nhiên Minh Diên bực bội phát tay trái, cái bàn bên cạnh lập tức biến thành bột mịn.

- - -

Đêm khuya, thừa tướng phủ vô cùng vắng lặng.

Mạc Linh Nhi đang ngủ say sưa, vừa trở người, cô đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình có người.

Cô lập tức ngồi bật dậy.

“Ai!”

Minh Diên ngồi bên cạnh bàn, không ngờ khi ngủ mà tính cảnh giác của cô gái này cũng cao như thế.

“Lại là người!” Sao cái tên này cứ bất thành linh xuất hiện hù chết con nhà người ta vậy! “Người không thể đến vào ban ngày được à?”

“Hóa ra người mong bản tôn đến đây thế ư?”

Mạc Linh Nhi lập tức nổi đóa.

Không cần biết cô nói gì, tên đàn ông này đều có thể quang minh chính đại lật lại được.

“Có chuyện gì không?” Mạc Linh Nhi hắng giọng nói.

“Nghe nói vị hôn phu của người hôm nay đến tìm người?”

Mạc Linh Nhi tròn mắt, biết rõ còn hỏi.

Nửa đêm nửa hôm đánh thức cô dậy chỉ để hỏi cái này?

Nhất thời Mạc Linh Nhi cảm thấy lửa giận bốc lên rùng rục. Cô nhảy xuống giường uống một ly nước mới cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Sau đó Mạc Linh Nhi ngồi xuống đối diện Minh Diên, quay lưng với ánh trăng, dáng người yếu điệu dưới lớp áo lụa lại càng mông lung huyền ảo dưới ánh trăng. Xương quai xanh lộ ra trông lại càng quyến rũ, vì động tác của cô quá mạnh mẽ mà một phần da thịt trước ngực ẩn hiện thấp thoáng.

Chỉ liếc một cái, Minh Diên cảm giác như máu trong người đều dồn lên não, lửa giận trong lòng lại càng cháy mạnh. Hắn đang rất muốn giải tỏa.

Mạc Linh Nhi tu hết một cốc nước, hai tay chống đầu, hỏi với vẻ mất kiên nhẫn. “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Minh Diên không hiểu tại sao mỗi lần nhìn thấy cô gái này, bản thân dường như lại mất kiểm soát, hắn cố đè nén dục vọng trong lòng xuống.

“Ta muốn người vào cung.”

Suýt chút nữa Mạc Linh Nhi ngã ngồi trên đất, “Người nói cái gì!”

“Ta nghĩ rằng mình đã nói rất rõ ràng. Sau khi vào cung rồi ta sẽ phái người ra chỉ thị cho người, đến lúc đó người cứ làm theo như vậy.” Minh Diên hài lòng nhìn thấy gương mặt tức phát điên của Mạc Linh Nhi, trong lòng bỗng trở dậy một cảm giác vô danh.

Mà cảm giác đó cũng không tồi!

Mạc Linh Nhi hận đến mức ngứa răng. Hắn thế mà lại muốn cô tham gia cái bữa tiệc tẻ ngắt nhìn một đống con gái tranh nhau khoe khoang à!

Phải biết rằng trong lòng cô đã chuẩn bị không đi rồi.

“Ta không muốn đi!” Mạc Linh Nhi nói rất hùng hồn.

“Tại sao, chẳng phải vị hôn phu của người đang đợi ở đó sao?” Minh Diên vờ như vô ý hỏi.

“Vậy thì có làm sao, dù sao ta cũng không muốn đi.”

“Ta cảm thấy nên nhắc nhở người một chút, ai mới là người quyết định.” Đột nhiên hơi thở xung quanh Minh Diên bỗng chốc trở nên lạnh căm.

Bởi vì Mạc Linh Nhi không được ngủ đủ nên tâm trạng vô cùng bức bối, cô nói bằng giọng khó chịu, “Quan hệ giữa chúng ta là hợp tác! Ta đâu phải nô tỳ của người.”

Minh Diên nhìn Mạc Linh Nhi bằng ánh mắt sâu thẳm.

Mạc Linh Nhi cũng chẳng hề yếu thế tròn mắt lườm lại.

“Điều kiện.” Minh Diên thu ánh mắt lại, thân nhiên nói một câu.

Nhưng vừa nói xong, ngay chính hắn ta cũng cảm thấy lạ. Từ trước đến nay không ai có thể phản kháng mệnh lệnh của hắn, bởi vì những kẻ phản kháng đều đã chết.

Nhưng bây giờ hắn ta lại phá lệ vì một cô gái, xem ra mình không nên đối xử với cô gái này quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Âm mưu, người có thể dùng được

Mạc Linh Nhi cũng ngạc nhiên trước câu nói đó của Minh Diên.

Đây là cái tên Minh Diên mà cô biết sao?

“Ồ... ta nhất thời chưa nghĩ ra, có thể đề...”

“Không thể!”

Biết ngay! Sao tên này lại dễ tính thế được.

Có điều bây giờ cô cũng chẳng nghĩ ra điều kiện gì cả, đầu óc Mạc Linh Nhi nhanh chóng suy nghĩ.

“Một.” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mạc Linh Nhi liếc hắn một cái đầy căm hận!

“Hai!” Minh Diên tiếp tục đếm, đến khi hắn ta sắp đếm đến ba thì Mạc Linh Nhi liền đập một phát vào tay hắn, hung hăng nói: “Cho ta hai người có thể sử dụng được.”

Đây hiển nhiên là điều mà Mạc Linh Nhi đang thiếu nhất, tuy rằng cô cũng có đám Tô Nguyệt nhưng dù sao cũng chỉ có Bạch Yên biết võ, cô cần thêm hai người nữa giúp mình.

Minh Diên động đậy cánh tay bị Mạc Linh Nhi đánh, lúc bàn tay trắng ngần của cô đụng vào người hắn, trong lòng hắn lại lần nữa thoáng lướt qua cảm xúc khác thường.

“Khụ khụ.” Minh Diên ho khẽ, dường như đang che dấu suy nghĩ trong đầu.

“Được! Ngày mai!” Minh Diên tiếc chữ như vàng, bật ra được hai từ sau đó liền sai bước rồi đi.

Xi, cái tên này đừng có tỏ vẻ khó đoán vậy được không.

Ngày hôm sau, Mạc Linh Thanh đã đến viện của Vương Thị từ sớm.

Từ sau hôm đại thọ của lão phu nhân, Vương Thị vẫn luôn ở trong phòng.

Không phải là bà ta không muốn ra ngoài, nhưng cứ bước chân ra ngoài là bà ta lại bắt gặp đủ loại ánh mắt.

Ở nước La Lan này, điều đáng kiêng kỵ nhất đó chính là tu hú chiếm tổ chim khách. Cho dù chính thất đã không còn nhưng thiếp thất vẫn không có quyền được lên tiếng, cũng không thể ngang hàng với chính thất phu nhân của các nhà khác được.

Bây giờ tất cả mọi người đều biết bà ta là thiếp, những phu nhân chính thất của các nhà khác thường hay qua lại với bà ta cũng oán hận bà ta đã kéo thấp địa vị của họ xuống.

Nghĩ đến đầu sỏ gây ra kết quả này, Vương Thị lại tức đến xanh ruột, mà nhất là bây giờ bà ta không thể tùy ý xử trí Mạc Linh Nhi giống như trước kia nữa, bởi vì nó đã khiến cho tất cả mọi người chú ý.

“Mẹ.” Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Mạc Linh Thanh bước vào phòng liền đóng cửa lại.

“Thanh Nhi, con đến rồi.” Vương thị nhìn thấy Mạc Linh Thanh đến, liền thôi không nghĩ nữa.

“Mẹ, con có chuyện muốn thương lượng với mẹ.” Mạc Linh Thanh nói thẳng luôn.

“Chuyện gì?”

“Hai hôm nữa là đến yến tiệc trong cung rồi. Con nghĩ chắc lần này đại tỷ cũng đi.” Mạc Linh Thanh nghiêng răng nói.

Ai bảo không cơ chứ, Ngũ hoàng tử đã đích thân đưa thiệp mời đến tận nhà. Nghĩ đến đó, Mạc Linh Thanh lại muốn phát rồ.

Trước đó Ngũ hoàng tử rõ ràng là có ý với cô ta, bằng không sao có thể ngầm đồng ý để cô ta đối xử với Mạc Linh Nhi như thế. Nhưng từ sau khi ả khốn đó khôi phục lại bình thường, Ngũ hoàng tử liền không thèm nhìn đến cô ta một lần nào nữa. Con khốn Mạc Linh Nhi cướp Ngũ hoàng tử đi như thế, bảo cô ta sao có thể nuốt trôi được con tức này?

Nhưng Mạc Linh Thanh quên mất người có hôn ước với Ngũ hoàng tử từ trước đến giờ vẫn là Mạc Linh Nhi, chính cô ta mới là kẻ đến sau.

Lúc này vẻ mặt của Vương thị cũng chẳng tốt đẹp gì, con khốn đó hết lần này đến lần khác lại trở nên nổi bật.

“Thanh Nhi muốn để con bé đó không thể tiến cung được sao?” Vương thị mím môi, nghi hoặc hỏi.

“Không.” Giờ phút này gương mặt của Mạc Linh Thanh hiện lên một nụ cười độc ác khiến người khác sồn gáy, “Ngược lại, chúng ta phải để cho ả thuận lợi vào cung. Con đã đánh tiếng với Lan Phi nương nương rồi.” Mạc Linh Thanh đưa tay nghịch nghịch móng tay của Vương thị, nhìn bà ta với ánh mắt đầy ẩn ý, trong mắt cô ta tràn đầy tự tin.

Lan Phi là em ruột của Vương thị, bà ta không có con nên xưa nay rất yêu thương Mạc Linh Thanh.

“Con đang định...” Dường như Vương thị đã hiểu ra nhưng lại không dám khẳng định.

Mạc Linh Thanh bước đến gần Vương thị, cúi xuống thì thầm vào tai Vương thị vài câu.

Bỗng nhiên ánh mắt Vương thị chợt lóe sáng sau đó lại có vẻ hơi do dự.

“Nhờ đâu, nhờ đâu chuyện này bại lộ thì làm thế nào, đây là tội lớn lắm đó.” Vương thị túm lấy tay Mạc Linh Thanh, căng thẳng hỏi.

Mạc Linh Thanh lạnh nhạt nhìn mẹ mình, thần nhiên nói, “Mẹ cứ yên tâm đi. Cho dù bại lộ cũng không tra ra được chúng ta đâu. Huống chi chuyện lần này chỉ được phép thành công không được phép thất bại.” Mạc Linh Thanh rút tay ra, những lọn tóc rũ xuống che giấu biểu cảm độc ác của cô ta.

Cô ta không thể mềm lòng với Mạc Linh Nhi được. Bằng không sớm muộn cô ta sẽ bị Mạc Linh Nhi cười lên đầu! Nghĩ đến tình cảnh đó, vẻ mặt Mạc Linh Thanh lại trở nên độc ác thêm vài phần.

Cô ta không cho phép tình huống đó xảy ra! Tuyệt đối không!

“Tiểu thư, đây là quần áo Ngũ hoàng tử đưa đến để tham dự yến tiệc.” Tổ Nguyệt bê một bộ cung trang tinh xảo màu xanh lam đến, đi kèm theo đó là một cây trâm ngọc lan bằng đá quý màu tím, vòng cổ bằng đá quý lưu ly, một chiếc vòng cổ kim cương màu lam nhạt.

Lúc này Mạc Linh Nhi đang ngồi trên ghế xích đu, nghiêm túc đọc sách y mà mẹ cô để lại.

Không thể không nói, ngay đến cả Mạc Linh Nhi cũng bắt đầu bội phục mẹ mình.

Quả đúng là một người phụ nữ tài năng.

Sách y của bà viết rất khoa học, rõ ràng, kỹ càng chu đáo. Những phương diện được đề cập đến rất rộng, lại được phân loại rành mạch, để người đọc chỉ cần nhìn vào là hiểu, Mạc Linh Nhi tự hỏi đây là điều cô tuyệt đối không làm được.

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Từ Vân thấy Mạc Linh Nhi không có phản ứng gì liền gọi to hơn.

Mạc Linh Nhi ngẩng đầu lên hỏi với vẻ không muốn lắm “Sao?”

Từ Vân và Tổ Nguyệt quay sang nhìn nhau, cả hai cùng tỏ vẻ bất lực.

“Ngũ hoàng tử đưa cung trang đến ạ.” Tổ Nguyệt lặp lại lần nữa.

“Biết rồi, tương tiểu thư của mấy đứa điếc à.” Mạc Linh Nhi xua tay bảo Tổ Nguyệt dừng lại, cô nghe thấy cái từ cung này là đã không vui rồi.

Tổ Nguyệt lập tức nghẹn lời.

Từ Vân đứng cạnh che miệng cười trộm, đúng lúc Mạc Linh Nhi đưa mắt liếc sang, cô nàng lập tức tỏ ra nghiêm túc.

Mạc Linh Nhi nhìn bộ cung trang tinh xảo, càng nhìn càng thấy chăm chọc. Cô đứng dậy bước đến trước mặt Tổ Nguyệt, dùng một ngón tay gầy gầy nó lên, “Chặc, chịu chi đấy.”

“Nô tỳ cũng cảm thấy rất đẹp.” Tổ Nguyệt cười híp mắt nói.

Mạc Linh Nhi nghiêm túc quan sát một hồi, gật đầu, “Ừm, đúng thế. Để hôm nào mang đi cầm đồ, chắc cũng được không ít đâu.” Nói xong liền quay về chỗ, đọc sách tiếp.

Để lại Tổ Nguyệt mắt chữ a mồm chữ o đứng ngây ra đó. Chắc chắn là cô nghe nhầm, chắc chắn là thế.

Đây chính là thứ mà người tiểu thư thích tặng, sao tiểu thư có thể mang đi cầm được!

“Tiểu thư...”

“Mang đi cầm!” Mạc Linh Nhi quyết định dứt khoát.

Tổ Nguyệt nhất thời đứng sững ra.

“Sao? Lòi của tiểu thư mà em cũng không nghe?” Mạc Linh Nhi đặt sách xuống, ánh mắt nhìn Tổ Nguyệt đầy ẩn ý.

“Vâng, tiểu thư.” Tổ Nguyệt lập tức gật đầu, dù trong lòng vẫn còn mơ hồ nhưng nếu như tiểu thư đã bảo làm thì tiểu thư có lý lẽ riêng. Tổ Nguyệt đưa trả lại bộ quần áo này ngay lập tức.

“Từ Vân, chuyện ta bảo em làm thế nào rồi?”

“Bẩm tiểu thư, hôm nay Nhị tiểu thư lại đến phòng của Nhị di nương, lúc đi ra ngoài tâm trạng hình như tốt hơn nhiều.” Từ Vân nói ra những gì mình quan sát được.

Ánh mắt của Mạc Linh Nhi thoáng chuyển động, “Ừm, làm rất tốt, bản tiểu thư sẽ không bạc đãi người đâu.” Đối với Từ Vân, Mạc Linh Nhi vẫn không hoàn toàn tin nhiệm. Nhưng cô có thể cho Từ Vân một cơ hội để thể hiện mình. Huống chi, Từ Vân linh hoạt và to gan hơn Tổ Nguyệt nhiều.

Biết tiểu thư đang cho mình một cơ hội, Từ Vân lập tức quỳ xuống nói: “Vâng, Từ Vân sẽ không phụ sự mong đợi của tiểu thư.”

“Ừ, lui xuống đi, tiếp tục theo dõi.” Thấy cuối cùng hai mẹ con kia cũng sắp ra tay. Mạc Linh Nhi nhếch mép cười lạnh, trong mắt hiện lên nét lạnh lùng.

Sở dĩ cô án binh bất động lâu như thế chính là vì không muốn chơi chết hai mẹ con nhà này nhanh thế, cô muốn hai mẹ con nhà đó lần lượt tự sa vào cái bẫy mình bày ra rồi chết trong đó!

Mạc Linh Nhi đóng sách lại, cô nên đi thăm Bạch Yên rồi. Hôm qua không có thời gian rồi để đi thăm cô ấy, cũng vừa hay nhân cơ hội này thử thách Bạch Yên.

Sau khi thay nam trang, Mạc Linh Nhi liền đi thẳng đến căn nhà cô thuê trước đây. Có điều không phải đi vào từ cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chuẩn bị, thâm cung hậu viện

Trong một ngôi nhà ở ngoại ô phía đông.

Bạch Yên đang tự thay thuốc cho cánh tay của mình, nhìn lớp băng đẫm máu, gương mặt cô vẫn chẳng hề thay đổi, dường như đó không phải là máu của cô.

Bạch Yên nhìn thấy miệng vết thương trên cánh tay, vết thương ngoài da sao đau bằng vết thương trong lòng! Trong mắt cô ấy hiện lên sự hận thù. Rồi sẽ có một ngày cô sẽ khiến đám người đó trả giá gấp trăm ngàn lần!

Nghĩ thế, tay cô lại siết chặt thành nắm đấm, gân xanh hằn rõ trên mu bàn tay trắng bệch.

Chưa được bao lâu, vết thương vừa băng xong lại thấm máu.

Mạc Linh Nhi đứng trên nóc nhà đã nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng trong phòng, gương mặt cô không chút biểu cảm.

“Ai!” Bạch Yên vừa mới tỉnh ra lập tức cảm nhận được hơi thở của một người khác hiện hữu trong phòng, lập tức siết chặt tay phải, cảnh giác nhìn xung quanh.

Khi thân hình của Mạc Linh Nhi xuất hiện trước cửa, Bạch Yên cũng ra một hồi sau đó liền quỳ xuống: “Chủ nhân.”

Mạc Linh Nhi nhìn đồng băng gạc dính máu liền hơi cau mày.

“Có biết là nếu vừa rồi có kẻ thù thì phản ứng vừa rồi đủ để người chết 100 lần rồi không!” Bản thân làm sát thủ, đương nhiên cô biết tầm quan trọng của tinh thần cảnh giác đến mức nào, “Sau này, ta hy vọng không nhìn thấy người như thế nữa.” Mạc Linh Nhi nhảy vào trong, đi đến trước mặt Bạch Yên.

“Vâng.” Trong mắt Bạch Yên đầy chán nản, đúng là đáng đời.

“Đương thương cho tốt, khỏe rồi ta có việc giao cho người.”

“Xin chủ nhân cứ việc dặn dò, vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại.” Bạch Yên nói.

“Có trở ngại hay không ta nói mới được tính, nếu như người đã đi theo ta, vậy thì ta cũng có yêu cầu của ta.” Mạc Linh Nhi kéo tay của Bạch Yên, tháo lớp băng đã nhuộm máu ra, “Nhớ lấy, nhiệm vụ có thể thất bại nhưng người nhất định phải bình yên quay về.”

Nói rồi cô lấy một bình thuốc bột từ trong ngực ra, cúi xuống rắc lên vết thương cho Bạch Yên.

Những gì Mạc Linh Nhi làm khiến Bạch Yên vô cùng cảm động. Thấy Mạc Linh Nhi cẩn thận bôi thuốc cho mình, cô trịnh trọng nói: “Bạch Yên cần tuân mệnh lệnh của chủ nhân.”

Khóe miệng Mạc Linh Nhi cong lên thành một nụ cười khê.

“Được rồi, người nghỉ ngơi đi.” Mạc Linh Nhi đưa thuốc cho Bạch Yên, sau đó liền đứng dậy nói: “Hai ngày tới ta khá bận, xong việc ta sẽ lại đến tìm người.”

Nói xong liền đi.

Sau khi Mạc Linh Nhi trở về phủ thừa tướng, Tố Nguyệt liền báo cô biết lão phu nhân muốn gặp cô, thế là thay quần áo xong cô liền đến Thanh Tâm Các.

Chu ma ma đã đứng đợi ngoài cửa, thấy Mạc Linh Nhi đến liền dẫn cô vào trong.

Mạc Linh Nhi vừa bước vào trong liền thấy lão phu nhân đang nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, cô đang nghĩ xem có nên lên tiếng không.

“Đến rồi.” Lão phu nhân hé mắt nói.

“Cháu gái bái kiến tổ mẫu.” Mạc Linh Nhi cung kính hành lễ.

“Ừm, ngồi đi.”

Mạc Linh Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống một bên.

“Nghe nói Ngũ hoàng tử mời cháu vào cung tham dự yến tiệc?” Lão phu nhân mỉm cười nhìn Mạc Linh Nhi.

“Đúng thế, thưa tổ mẫu.” Mtn cẩn thận đáp.

“Vậy cháu chuẩn bị gì chưa?” Lão phu nhân hỏi.

“Dạ? Chuẩn bị gì?” Mạc Linh Nhi không hiểu.

“Con bé này sao lại không biết phải chuẩn bị gì thế?” Nhìn gương mặt sùng sốt của Mạc Linh Nhi, bà kinh ngạc.

Nhưng nghĩ đến Mạc Linh Nhi trước kia chưa vào cung lần nào, chuyện này cũng không thể trách nó được. Bà liền thở dài: “Ài! Con bé này, trước kia là ta sơ suất, vốn dĩ tưởng cháu cả đời này sẽ cứ như thế...”

Trong cái chôn thâm cung hậu viện này, thứ chẳng bao giờ thiếu đó chính là tranh sùng đoạt ái, ai cũng cẩn thận từng chút từng chút một để tồn tại, bằng quan đứng nhìn người khác sống chết. Mà Mạc Linh Nhi của quá khứ đương nhiên là bị gia tộc vứt bỏ.

Lão phu nhân không nói cô cũng hiểu. Cô không trách lão phu nhân, dù sao trong chuyện này liên lụy quá nhiều thứ. Lão phu nhân không giết mình đã là rất tốt rồi, trái lại cô cũng nên cảm kích lão phu nhân đã thay đổi thái độ đối xử với cô.

Dù sao thì cô cũng chẳng có cảm tình gì với lão phu nhân, thế nên chỉ đành đối đãi với bà bằng thái độ khách quan nhất.

“Tổ mẫu, cháu cũng không trách tổ mẫu.” Mạc Linh Nhi ngẩng mặt, đôi mắt trong trẻo.

Trong phút chốc, lão phu nhân cũng không biết trả lời thế nào, nhìn gương mặt giống hệt Tuyết Ly Hoàng của Mạc Linh Nhi, một lúc lâu sau lão phu

nhân mới bật thốt lên một câu: “Cháu giống hệt mẹ cháu, đều là những đứa trẻ biết điều.”

Đôi mắt Mạc Linh Nhi lóe sáng. Câu này của lão phu nhân dường như nói đến trước đây đã từng xảy ra chuyện khiến mẹ không vui.

Lúc ngẩng lên lần nữa, gương mặt của lão phu nhân đã trở lại với vẻ bình thường, dường như câu vừa rồi chỉ là một câu thuận miệng.

Xem ra hình như có rất nhiều chuyện liên quan đến mẹ đây.

“Thôi, cháu về hỏi Tuyết Nhi đi. Dù sao những năm qua đều là con bé vào cung.” Lão phu nhân nhìn Mạc Linh Nhi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói nữa.

Mạc Linh Nhi cúi đầu cáo lui.

Trên đường về, Mạc Linh Nhi vẫn luôn nghĩ đến câu nói đó của lão phu nhân. Tại sao cô cứ cảm giác lão phu nhân muốn nói chuyện gì đó? Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến bà muốn nói rồi lại thôi?

“Đại tỷ.” Mạc Linh Yên từ xa liền nhìn thấy Mạc Linh Nhi đi đến.

Nếu bình thường, cô ta tuyệt đối sẽ không để ý đến Mạc Linh Nhi, nhưng giờ hết cách, cô ta nghĩ đến những gì mẹ cô ta đã nói.

Phải cố gắng hết sức để lấy lòng Đại tiểu thư, để Đại tiểu thư đưa con vào cung cùng. Vào cung mới có cơ hội lấy được quý tộc, nếu như may mắn nói không chừng còn có thể bỏ lên được hoàng thân quốc thích.

Nghĩ đến đó, Mạc Linh Yên vội vàng chạy về phía Mạc Linh Nhi.

Mạc Linh Nhi bị tiếng gọi của cô ta cắt đứt dòng suy nghĩ, sau khi nhìn rõ đó là ai, cô liền hiểu ra.

“Hóa ra là Tam muội.” Mạc Linh Nhi lạnh nhạt nhìn Mạc Linh Yên một cái.

Mạc Linh Yên thấy thái độ của Mạc Linh Nhi như vậy trong bụng rất bất mãn, nhưng lại không dám phát tác.

Sau đó cô ta tươi cười khoác tay Mạc Linh Nhi, “Đại tỷ, nghe nói hôm kia tỷ sẽ vào cung dự tiệc đúng không?” Mạc Linh Yên không để ý đến biểu cảm trên mặt Mạc Linh Nhi, tỏ ra ngây thơ tự biên tự diễn nói: “Hoàng cung trông như thế nào ạ? Có phải làm từ vàng thật không? Đại tỷ may mắn thật đấy, muội cũng muốn vào cung xem xem thế nào. Ài.” Nói rồi liền thở hắt ra.

Một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy đáp án mà mình muốn, Mạc Linh Yên không kiềm chế được mà lén lút liếc nhìn Mạc Linh Nhi.

Theo lý mà nói cô ta cũng thể hiện rất rõ rồi nhỉ.

Nếu không phải đã biết trước Mạc Linh Yên là người thế nào, nói không chừng cô thật sự sẽ bị cái vẻ ngây thơ này đánh lừa.

Dưới cái vẻ ngây thơ này là một trái tim như thế nào, Mạc Linh Nhi biết thừa, “Câu hỏi của Tam muội phải mang sang hỏi Nhị muội mới đúng.” Mạc Linh Nhi nhìn nhìn cánh tay của Mạc Linh Yên sau đó liền rút ra.

Thấy thái độ đó của Mạc Linh Nhi, Mạc Linh Yên vốn nóng tính liền phát rồ, trợn mắt hét lên với Mạc Linh Nhi: “Nói thế là ngươi không muốn giúp ta chứ gì?”

Mạc Linh Nhi bước lên phía trước, cô thực sự không thích cái kiểu con gái không có não như Mạc Linh Yên.

“Tam muội nói thế là không đúng, ta có thể giúp muội cái gì ta cũng không biết, sao có thể nói là giúp hay không được.” Mấy cái trò vặt của Mạc Linh Yên cô biết thừa, xem ra con nhóc này chỉ học được cái thói ham vinh hoa phú quý của Tam đi nương, nhưng lại chẳng học được tính tình kín kẽ của bà ta.

Cái dạng không đầu óc này mà lấy chồng nhà hầu môn quyền quý chỉ sợ bị nuốt sống, chẳng còn cái gì.

“Ta đã nói rõ ràng đến thế rồi, ta muốn ngươi đưa ta vào cung cùng.” Mạc Linh Yên nhìn Mạc Linh Nhi với vẻ khinh thường, nhấn từng câu từng chữ. Hiển nhiên là không biết khi nhờ vả thì nên có thái độ thế nào.

Mạc Linh Nhi nhướn mày, quay sang nhìn Mạc Linh Yên với vẻ châm chọc: “Tam muội, bây giờ muội dựa vào thân phận gì mà ra lệnh cho ta?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đánh cược, sự lựa chọn của tam di nương

Cô vừa dứt lời, Mạc Linh Yên liền sững ra, sau đó cô ta tức phát điên.

“Mạc Linh Nhi, ta gọi ngươi một câu đại tỷ là nể mặt ngươi lắm rồi, ngươi đừng có được nước lấn tới.”

“Ha ha.” Đường như Mạc Linh Nhi nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, bật cười khê.

Gió khê lướt qua thổi tung lọn tóc xòa trên ngực của Mạc Linh Nhi, cô quay lưng về phía mặt trời, trong thoáng chốc ánh nắng như phủ lên cô màu vàng rực rỡ, khiến cho người ta không thể dời mắt đi được.

“Ta nói này Mạc Linh Nhi, ta gọi ngươi là Tam muội đó là vì tâm trạng của ta tốt. Ngươi gọi ta là đại tỷ một cách không cam tâm như vậy thì cô có thể không gọi nữa.” Mạc Linh Nhi bước lên lấn ép Mạc Linh Yên, chiếm ưu thế chiều cao khiến cho Mạc Linh Nhi như đang nhìn Mạc Linh Yên từ trên cao xuống, vẻ lạnh lùng trên người từng chút từng chút bộc lộ ra: “Không có ai ép ngươi cả! Nhưng tiền đề là ngươi có cái bản lĩnh đó!”

Mạc Linh Yên chưa bao giờ nhìn thấy một Mạc Linh Nhi như thế này, trong thoáng chốc đã bị khí thế của Mạc Linh Nhi dọa cho sững sờ.

Mạc Linh Nhi thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: “Muốn tỷ đưa muội vào cung cũng không phải là không có cách.”

Nghe vậy, đôi mắt Mạc Linh Yên sáng lên.

“Muội có thể đi nói Mạc Linh Thanh nhường vị trí đó cho muội.” Nói rồi Mạc Linh Nhi liền đi thẳng không thèm quay lại.

Đề Mạc Linh Yên ở đó đầy bối rối.

Bên trong Thiên Hương Các.

“Cái gì? Đại tiểu thư nói với con thế à?” Tam di nương nghe thấy Mạc Linh Yên nói lại liền trầm tư suy nghĩ.

Từ lần trước sau khi bà ta và Vương thị không thể chiếm được lợi ích gì từ Đại tiểu thư, bà ta đã không dám chọc vào cô nữa. Rất hiển nhiên là dã tâm của bà ta đã bị Đại tiểu thư biết rồi. Đạo này bà ta vẫn luôn bị Vương thị đè đầu cưỡi cổ, chính vì vậy lần này mới tính toán để con gái mình vào cung một chuyến.

Nhưng hôm nay Đại tiểu thư đã nói như vậy, rõ ràng đang mượn Mạc Linh Yên chuyển lời, muốn bà ta ra tay.

Nghĩ đến đó trong mắt Tam di nương hiện lên vẻ do dự, đã không thể cứu vãn quan hệ với Vương thị được nữa, sau này chỉ có thể dựa vào Mạc Linh Nhi! Nếu như bà ta chọn hoàn toàn đứng về phe Mạc Linh Nhi, vậy thì nếu Mạc Linh Nhi thắng, bà ta cũng có thể lật mình theo, nhưng nếu cô thua, có lẽ bà ta cũng sẽ trở về quãng thời gian bị Vương thị ức hiếp như hồi mới vào phủ.

Nhưng nếu như bà ta không chọn ai thì đến lúc đó dù là ai thắng ai thua, đối với bà ta chỉ có hại chứ không có lợi.

So với ngồi im chờ chết không bằng đánh cược một phen. Dù sao cuộc sống khổ sở đến mấy bà ta cũng chịu đựng được.

“Con đã bảo là không đi xin cái con cóc kia làm gì! Kết quả là lại bị sỉ nhục.” Mạc Linh Yên cứ nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Mạc Linh Nhi, trong lòng vẫn còn kinh ngạc.

Tam di nương nhìn gương mặt tràn đầy tức tối của Mạc Linh Yên, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng.

Nếu có ngày bà ta thật sự thua dưới tay của Vương thị, có lẽ Mạc Linh Nhi sẽ còn nương tay với con gái bà ta.

Sau khi hạ quyết tâm, Tam di nương lại lần nữa bước vào viện của Mạc Linh Nhi, trong lòng bà ta hỗn tạp đủ loại cảm xúc.

“Đại tiểu thư, Tam di nương đến rồi.” Giọng của Tổ Nguyệt vang lên, thông báo cho Mạc Linh Nhi biết.

Mạc Linh Nhi khép hờ quyển sách, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, không ngờ Tam di nương lại quyết định lựa chọn nhanh như thế?

“Từ Vân.” Mạc Linh Nhi lại lần nữa mở sách ra, liếc mắt ra hiệu cho Từ Vân.

Từ Vân lập tức hiểu ý đi ra ngoài.

Mạc Linh Nhi càng lúc càng cảm thấy hài lòng với biểu hiện của Từ Vân, lật tới trang vừa nãy đang đọc dở, cô đọc tiếp.

“Tam di nương, tiểu thư nhà nô tỳ đang nghỉ ngơi.” Từ Vân ra ngoài liền đóng cửa lại, sau đó quay sang nói với Tam di nương.

Tam di nương là người nào, bà ta lập tức hiểu ra Mạc Linh Nhi cố ý để bà ta đứng đợi, nhưng cũng chỉ đành nuốt giận vào trong.

Một lúc lâu sau, Mạc Linh Nhi mới gấp quyển sách trong tay lại, đứng dậy vận eo, lúc này mới gọi.

“Tư Vân, mời Tam đi nương vào.” Nói rồi liền tự rót cho mình một cốc trà.

“Tam đi nương, tiểu thư nhà ta cho mời.” Tư Vân nhận được chỉ thị của Mạc Linh Nhi lập tức nói với Tam đi nương.

Mà lúc này Tam đi nương đợi ở ngoài đã không chịu nổi nữa, giữa trưa nắng hè, ánh mặt trời chói chang gay gắt khiến son phấn trên gương mặt bà ta nhòe nhoẹt. Dù có là thế nhưng bà ta vẫn không dám nói gì.

Nghe thấy tiếng gọi bên trong, bà ta liền vui mừng nhanh chân bước vào phòng.

“Thiếp xin bái kiến Đại tiểu thư.” Tam đi nương bước vào phòng liền cung kính nói.

Mạc Linh Nhi nhìn về phía Tam đi nương, chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi mới nói.

“Di nương không cần đa lễ.” Giọng điệu xa cách, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chén trà trong tay.

“Tạ Đại tiểu thư.” Tam đi nương đứng đó, thấy Mạc Linh Nhi không bảo bà ta ngồi, lập tức liền ngại ngùng không biết nên ngồi hay nên đứng.

“Tư Vân, còn ngần ra đó làm gì? Mau đi lấy ghế cho di nương.”

“Vâng, tiểu thư.” Tư Vân ngoan ngoãn lấy ghế nói: “Mời Tam đi nương ngồi.”

“Ồi ời, được được.” Tam đi nương liên tục đáp.

Sau khi ngồi xuống, Mạc Linh Nhi không vội nói chuyện, nghịch nghịch cốc trà trong tay.

Tam đi nương ngẩng đầu nhìn gương mặt không rõ tâm tình của Mạc Linh Nhi, nhất thời bối rối không biết có nên mở lời không.

Bầu không khí có chút lúng túng.

Một lúc lâu sau, dường như giờ Mạc Linh Nhi mới nhớ ra Tam đi nương.

“Tam đi nương đến đây tìm ta có việc gì?” Mạc Linh Nhi nhìn gương mặt tiểu tụy ngay đến son phấn cũng không che giấu nổi của bà ta, liền ngầm hiểu.

Dạo này cô nghe Tư Vân báo lại, Tam đi nương ở trong phủ luôn bị Vương thị chèn ép.

Dù sao Vương thị quán xuyến việc nhà đã lâu, Tam đi nương dù có chút khôn vặt nhưng vẫn không đủ để chơi lại Vương thị, vậy nên tình cảnh của bà ta nghĩ cũng có thể biết.

Đương nhiên là tiểu tụy đi nhiều, mà quan trọng nhất là hình như phụ thân cô dạo này không đến phòng của Tam đi nương, bảo sao bà ta không lo lắng cho được.

Tam đi nương thấy cuối cùng Mạc Linh Nhi cũng chịu lên tiếng, có vẻ kích động nói: “Thiếp... thiếp...” phải nói thế nào đây.

Tam đi nương đang nghĩ xem nên biểu đạt ý định của mình thế nào.

Mạc Linh Nhi cũng không sốt ruột, tiếp tục nghịch chén trà trong tay, “Di nương có gì từ từ nói, không cần phải vội.”

“Thiếp nghe nói hai ngày nữa Đại tiểu thư sẽ phải vào cung.” Tam đi nương cắn môi, cuối cùng siết chặt khăn tay nói, “Thiếp muốn xin Đại tiểu thư đưa Tam tiểu thư đi cùng.” Nói rồi liền đứng dậy quỳ xuống.

Sao Mạc Linh Nhi không biết suy nghĩ của Tam đi nương được, nhìn Tam đi nương quỳ trên đất, ánh mắt cô lạnh nhạt, sau đó liền bật cười.

“Tam đi nương nói đùa rồi, ta nào có bản lĩnh đó.” Mạc Linh Nhi đặt cốc trà trong tay xuống, nhìn thẳng vào Tam đi nương, miệng nở nụ cười châm chọc: “Hoặc phải nói, dù ta có năng lực ấy, nhưng sao ta phải giúp di nương làm thế?” Mạc Linh Nhi nhìn chằm chằm vào Tam đi nương, nhấn từng chữ một.

Tam đi nương nhìn nụ cười của Mạc Linh Nhi, cảm thấy sồn da gà, mới không gặp mấy ngày, dường như Đại tiểu thư lại càng trở nên lợi hại hơn, xem ra thật sự không thể đối đầu với Đại tiểu thư được.

“Chỉ cần Đại tiểu thư chịu giúp thì sau này Đại tiểu thư bảo thiếp làm gì, thiếp cũng không chối từ.”

“Ha ha.” Mạc Linh Nhi đột nhiên bật cười, đứng dậy bước đến trước mặt Tam đi nương, khoe môi cô nhếch lên thành một đường cong. “Di nương nói gì thế. Sao ta dám chỉ huy di nương chứ.” Tam đi nương được Mạc Linh Nhi đỡ lên, bà ta chậm rãi đứng dậy, đối mặt với ánh mắt như chim ưng của Mạc Linh Nhi, bà ta chột dạ. Đột nhiên không thốt ra được câu nào.

Mạc Linh Nhi quay lưng lại với Tam đi nương, nụ cười thần nhiên hiện trên gương mặt, giọng nói vẫn xa cách như cũ: “Nếu như di nương đã có lời, vậy thì ta cũng sẽ cố hết sức mà thử một lần. Có điều ta chỉ phụ trách đưa muối muối vào cung. Tam muối như thế nào, ta không dám bảo đảm.”

Với cái kiểu không có não của Mạc Linh Yên, nói không chừng vào cung rồi còn gây phiền toái cho cô, nếu không phải bắt đắc dĩ thì cô thật sự không muốn đưa cô ta vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Sợ hãi, kẻ địch của kẻ địch là bạn

Tam di nương vừa nghe Mạc Linh Nhi đồng ý, liền mừng rỡ, luôn miệng nói: “Đa tạ Đại tiểu thư, Đại tiểu thư bằng lòng đưa Tam tiểu thư vào cung đã là ân huệ lớn rồi, việc sau khi vào cung Đại tiểu thư không phải lo lắng đâu.”

“Vậy thì tốt, nhưng...” Mạc Linh Nhi đổi giọng sắc bén, quay đầu nhìn Tam di nương: “Ta hi vọng bà có thể giữ vững lập trường của mình, nếu không...” Mạc Linh Nhi dừng một lát, ánh mắt lạnh băng sắc như dao liếc về phía Tam di nương.

Tam di nương bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Đại tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ làm tròn bổn phận của mình.” Có thể là quá căng thẳng nên giọng nói Tam di nương cũng run rẩy.

“Nếu được như vậy thì còn gì bằng.” Lời nói Mạc Linh Nhi rất nhẹ nhàng nhưng lại đè nặng lên trái tim của Tam di nương.

“Tử Vân, tiễn khách.”

“Tam di nương, mời.” Tử Vân bên cạnh nói.

Tam di nương ra khỏi viện bằng cách nào đến chính bản thân bà ta cũng không biết, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, hôm nay Đại tiểu thư thật sự quá khủng khiếp, lần đầu tiên bà ta thấy Mạc Linh Nhi đáng sợ như vậy.

Nhớ lại ánh mắt cuối cùng của Mạc Linh Nhi khiến bà ta như thể rơi vào hầm băng lạnh thấu xương, đến giờ nghĩ lại vẫn còn sợ.

Không được, bà ta nhất định phải dò dò Yên Nhi, sau này chớ có chọc vào Đại tiểu thư.

Tam di nương đi rồi, Mạc Linh Nhi mới hỏi Tử Vân: “Tử Vân, em thấy lời lúc nãy của Tam di nương có phải thật lòng không?”

Tử Vân bình thường là người khá dững cảm, linh hoạt, nhưng về mặt chừng mực thì không bằng Tổ Nguyệt và Hồng Tụ. Nhưng phải chịu khó rèn luyện hơn thì cô mới tin tưởng giao nhiệm vụ được.

Tử Vân chớp mắt, giống như không hiểu vì sao Mạc Linh Nhi đột nhiên lại hỏi như vậy, nhưng vẫn nói suy nghĩ trong lòng mình ra.

“Em cho rằng, Tam di nương có lẽ thực sự đứng về phía chúng ta. Dù sao người mà bà ta muốn đối phó ở trong phủ là Nhị di nương, chỉ cần Nhị di nương vẫn sống thì bà ta sẽ không có chỗ đứng vững chắc. Con đường duy nhất của bà ta chỉ có thể liên thủ với chúng ta. Hơn nữa gần đây dường như bà ta khiếp sợ tiểu thư rồi, có lẽ không có vấn đề gì lớn đâu.” Tử Vân tỉ mỉ phân tích.

Mạc Linh Nhi kinh ngạc ngược mắt nhìn nha đầu xinh đẹp trước mặt.

Nha đầu này mới đến chưa lâu, đã có thể nhìn rõ cục diện như thế, nếu như huấn luyện tốt, sau này nhất định sẽ giúp ích cho cô.

“Không tồi. Nhưng có một điểm em đoán sai rồi.”

Tử Vân không hiểu nhìn Mạc Linh Nhi.

“Tam di nương chỉ tạm thời bị ta hù dọa mà thôi. Dù sao bây giờ bà ta đang muốn cầu cạnh chúng ta, nhưng bà ta càng sợ ta, đợi đến khi bà ấy đủ lòng đủ cánh rồi thì người đầu tiên muốn trừ khử cũng chính là ta. Giang sơn khó đổi, bản tính khó dời.” Mắt Mạc Linh Nhi sâu thẳm nói.

“Nếu đã như thế, sao vừa rồi tiểu thư còn...”

“Không có ai mãi mãi là bạn bè, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn, địch của địch chính là bạn.”

Tử Vân nửa hiểu nửa không gật đầu.

“Sau này làm việc gì cũng phải để tâm một chút, biết chưa?” Mạc Linh Nhi khẽ dặn dò.

Tử Vân thoáng cái đã hiểu được, như vậy là tiểu thư đã tin mình rồi.

“Vâng.”

“Lui ra đi.”

Thiên Hương Các.

“Mẹ, mẹ nói thật sao? Mạc Linh Nhi thật sự đồng ý đưa con tiến cung ư?” Mạc Linh Yên mừng rỡ như điên kéo tay Tam di nương mà hét lên.

Tam di nương lườm cô ta một cái: “Nói to thế làm gì! Sợ người khác không nghe thấy à?”

Bị Tam di nương quát, Mạc Linh Yên liền bắt mạch đầu môi.

Tam di nương nghiêm túc nhìn Mạc Linh Yên cảnh cáo: “Sau này tốt nhất đừng có động vào Đại tiểu thư.”

Mạc Linh Yên ra về khinh thường, quên hết việc lúc trước bị Mạc Linh Nhi dọa cho sợ nhũn cả chân.

“Cô ta thì có gì đáng sợ chứ, mẹ, sao mẹ phải sợ cô ta như vậy?”

Tam di nương thấy Mạc Linh Yên còn hùng hồn như thế vô cùng tức giận.

“Lời mẹ nói con cũng không nghe nữa hả? Mẹ sẽ hại con hay sao?”

Mạc Linh Yên thấy Tam di nương thật sự tức giận, lập tức nói “Con biết rồi”. Trong lòng lại chẳng hề để tâm.

Nguyệt Nhã Các.

Mạc Linh Nhi đứng ở bên cửa sổ ngắm nhìn bầu trời nhá nhem tối bên ngoài, ánh chiều tà như máu chiếu lên dáng người nghiêng thành khiến cô bỗng trở lên dịu dàng. Mạc Linh Nhi cứ đứng lặng lẽ như vậy. Mặc cho gió hè mát mẻ mon tron qua vành tai, tiếng ve kêu truyền tới, khoan thai khiến trái tim bất an của Mạc Linh Nhi bình thản lại.

Lúc Minh Diên bước vào phòng, Mạc Linh Nhi đang chống tay lên má, góc nghiêng không góc chết giống như một vị tiên nữ giáng trần.

Có điều nỗi lo nhàn nhạt trên mặt cô khiến cho Minh Diên bất giác cau mày.

“Mới một ngày không gặp, khả năng cảnh giác của ngươi đã giảm đi không ít rồi.”

Cho tới khi phía sau truyền tới khí lạnh, Mạc Linh Nhi mới giật mình quay người lại.

Vừa nhìn thấy Minh Diên, cô lập tức nổi giận nói: “Sao ngươi lại ở đây nhìn trộm người khác vậy!”

Minh Diên nhướn mày, nhếch môi nói: “Hình như ngươi hiểu sai một việc rồi.”

Còn không đợi Mạc Linh Nhi phản ứng, Minh Diên lại nói: “Ta nhìn quanh mình chính đại.”

Được! Yêu quý sinh mệnh, không cãi nhau với gã đàn ông tỏ ra nguy hiểm.

Minh Diên đương nhiên nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt của Mạc Linh Nhi, trong lòng nhàn nhạt ý cười.

Hắn búng tay một cái, chớp mắt trong phòng có thêm hai người.

Mạc Linh Nhi bị hành động của Minh Diên làm cho ngây ngốc, đây là...

Đột nhiên nhớ tới yêu cầu mình đề cập với Minh Diên, không ngờ tốc độ nhanh vậy.

“Người đây, nhớ việc ngươi đã đồng ý với ta.” Minh Diên lạnh lùng nói.

Mạc Linh Nhi khinh thường không thèm nhìn hắn: “Yên tâm, ta cũng không phải người tiểu nhân hèn hạ.”

Tại sao nghe lại có cảm giác Mạc Linh Nhi đang thâm mắng hắn nhỉ.

“Rất tốt.” Nói xong Minh Diên nháy mắt ra hiệu với người phụ nữ kia.

Người phụ nữ lập tức hiểu ý, mở chiếc hộp đang cầm trong tay ra.

Thoáng chốc một chiếc váy tiên nữ màu trắng xuất hiện trước mắt Mạc Linh Nhi.

Mạc Linh Nhi khó hiểu nhìn Minh Diên.

“Ta sợ cô mặc quá giản dị, không thu hút được người khác.”

Mẹ kiếp! Ngươi nói gì! Ngươi nói lần nữa ta đảm bảo đánh chết ngươi!

Ta đây vốn là một đại mỹ nhân, lại dám nói ta không có sức hấp dẫn!

Cô đảm bảo nếu không phải Minh Diên đi quá nhanh, cô tuyệt đối sẽ đánh cho hắn một trận.

“Chủ nhân.” Trong phòng, một nam một nữ cung kính quỳ xuống.

Mạc Linh Nhi thấy thế, đè nén cơn giận trong lòng, đi tới trước mặt hai người rồi ngồi xuống.

Ti mi đánh giá hai người trước mắt. Nữ mặc một bộ đồ màu đỏ, dù cúi đầu nhưng vẫn đoán được dung nhan xinh đẹp trên khuôn mặt này. Nam thì mặc một bộ đồ màu đen, khuôn mặt anh tuấn, cả người đều toát vẻ lạnh lẽo.

Không thể không nói, Minh Diên tìm cho cô hai người này, tướng mạo rất phù hợp với sở thích của cô.

“Hai người tên là gì?” Giọng Mạc Linh Nhi vang lên.

Hai người đồng thanh nói: “Xin chủ nhân ban tên!”

Mạc Linh Nhi không ngờ bọn họ hành động như vậy, sau một hồi trầm mặc, cô nhìn người phụ nữ áo đỏ từ từ lên tiếng: “Sau này ngươi tên là Tuyết Y.”

Tuyết Y chậm rãi gật đầu, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào: “Tuyết Y bái kiến chủ nhân.” Sau đó lại cúi đầu.

“Vậy gọi ngươi là Lê Băng đi.” Lê Băng cũng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạc Linh Nhi, cúi đầu nói “Lê Băng bái kiến chủ nhân.”

“Rất tốt, nếu đã gọi ta một tiếng chủ nhân rồi thì ta hi vọng hai người có thể làm tròn bổn phận của mình, ta không cần thuộc hạ thay lòng đổi dạ.” Mạc Linh Nhi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống bọn họ, trên người toát ra vẻ oai phong, lạnh lùng.

Trong nháy mắt, Tuyết Y và Lê Băng đều nghĩ rằng Minh Diên xuất hiện, bởi vì loại hơi thở mạnh mẽ này bọn họ chỉ từng gặp trên người hắn.

Vốn nghĩ là chủ nhân mới của bọn họ là một tiểu thư đài các chỉ quanh quẩn trong nhà, không ngờ cô ấy cũng là người khiến người khác ngạt thở như vậy, bọn họ bắt đầu tập trung, không dám sơ suất nữa.

“Vâng, chủ nhân.”

Mạc Linh Nhi thấy đạt được kết quả, khẽ gật đầu: “Hai người tạm thời bí mật ở xung quanh, đợi khi ta cần hai người hãy xuất hiện, biết chưa?”

“Rõ.” Nói xong hai người liền lập tức biến mất.

Xem ra tên đàn ông đáng chết kia cũng làm được việc, thân thủ của hai người này cũng coi là cao.

Ban đêm, Mạc Linh Nhi dùng bữa tối xong liền gọi Tổ Nguyệt đến chuẩn bị nước tắm.

Làm xong tất cả những việc này, Mạc Linh Nhi liền nằm lên giường đọc sách, không biết bước vào giấc mộng đẹp từ khi nào.

Trong mơ, một người phụ nữ xinh đẹp xuất hiện trước mặt cô, Mạc Linh Nhi nhìn khuôn mặt hơi quen, mê mẩn khẽ gọi: “Mẹ?”

Chỉ thấy người phụ nữ xinh đẹp kia nhìn cô, nở nụ cười mê người rồi từ từ mờ nhạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Là các chủ, hoàn toàn hóa đá

“Mẹ? Mẹ?” Hai tay Mạc Linh Nhi nắm chặt chiếc chăn, trán toát mồ hôi, vẻ mặt đau khổ kêu lên.

“Mẹ!... A!” Mạc Linh Nhi bừng tỉnh, phát hiện vật áo đã ướt đầm. Vươn tay lau mồ hôi trên trán, bỗng cảm thấy chẳng buồn ngủ nữa, cô bèn mặc quần áo rồi ra sân đi dạo.

Bây giờ có lẽ là canh ba rồi, cả phủ Thừa tướng yên tĩnh đến lạ. Gió lạnh thổi tới, Mạc Linh Nhi vội kéo chặt áo.

Trong lòng mâu thuẫn, từ ngày cô xuyên không đến nay đã hơn nửa tháng rồi, nhưng vẫn có cảm giác như mơ vậy. Mỗi ngày tỉnh lại đều nghi ngờ, có phải mình đang nằm mơ không. Chỉ có những mối nguy thực tế từng bước ép sát, cô mới nhận thức được rằng mình đã không thể quay về trước đây được nữa.

Mạc Linh Nhi thờ dài, mấy ngày nay bản thân luôn cảm thấy có chút hỗn loạn, giống như lằng lằng trốn tránh thực tế vậy. Xem ra, thực sự không nên tiếp tục như thế này nữa, nếu không cô sẽ không thể sống nổi trong xã hội vương quyền ăn thịt người không nhà xương này. Những ngày tiếp theo sẽ phải lập kế hoạch cụ thể.

Sau khi Mạc Linh Nhi nghỉ xong, đang chuẩn bị trở về phòng lại nghe thấy tiếng tiêu từ xa vang tới. Tiếng tiêu nhẹ nhàng lại mang theo chút bi thương, giống như tâm trạng của cô gái xinh đẹp đang đợi người trong lòng giữa đêm khuya, lại giống một người ngồi gặm nhắm nỗi cô đơn trong màn đêm đất khách quê người, âm thanh vãn vương, mỏng manh như sợi tơ sắp đứt.

Mạc Linh Nhi đột nhiên dừng lại, chỉ trong nháy mắt, tiếng tiêu này đã kéo mất tâm tư của cô. Khiến cô chẳng khống chế được bước chân mà bước về hướng tiếng tiêu.

Mạc Linh Nhi nhảy lên nóc nhà, kiếp trước cô cũng đã biết chút kinh công cơ bản, cho nên độ cao này thực sự không làm khó được cô.

Mạc Linh Nhi đứng ở trên đỉnh nóc nhà, cô ngồi xuống, cứ ngồi yên ngắm trăng nghe tiêu, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi.

Không lâu sau, tiếng tiêu ngừng thôi.

Người tới thấy khuôn mặt ngủ say của Mạc Linh Nhi, trong lòng cảm thấy ấm áp, lập tức ôm Mạc Linh Nhi nhảy xuống khỏi nóc nhà, bước vào phòng rồi nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Tất cả các động tác đều rất cẩn thận như sợ làm Mạc Linh Nhi tỉnh giấc.

Trong giấc mộng, Mạc Linh Nhi cảm nhận được hơi thở xa lạ, nếu là bình thường thì nhất định cô sẽ tỉnh dậy, nhưng ý thức mách bảo cô hơi thở này rất an toàn, thế là cô bèn ngủ tiếp.

Thấy Mạc Linh Nhi vẫn ngủ ngon, Minh Diên hơi ngây người, lập tức lại khôi phục vẻ lạnh lùng như cũ rồi đi.

“Không được nói với cô ấy là ta tới.” Lúc Minh Diên sắp bước ra khỏi cửa phòng, bỗng nói một câu.

Còn chưa đợi trả lời đã rồi đi.

Tuyết Y và Lê Băng trốn ở trong bóng tối đã hoàn toàn hóa đá.

Ánh mắt Tuyết Y trống rỗng lác Lê Băng bên cạnh: “Này, có phải ta hoa mắt rồi không?” Minh Diên sao lại có mặt dịu dàng như thế này được, nếu để cho mấy người ở Hoan Các nhìn thấy, e là cả Hoan Các đều loạn.

Ngay cả khuôn mặt như tảng băng từ trước tới giờ không có bất cứ biểu cảm gì của Lê Băng giờ cũng thay đổi rồi, nhưng rất nhanh liền khôi phục trạng thái như cũ.

Tuyết Y thấy Lê Băng không phản ứng, quay đầu nhìn biểu cảm nghìn năm không đổi của y, lập tức bắt mắt bữu môi, đúng là tên khó ưa: “Chẳng trách đến chủ nhân cũng lấy tên người là ‘Băng’. Cũng chỉ có bà đây mới chịu được người.”

Hôm sau, Mạc Linh Nhi mở mắt, phát hiện mình lại nằm trên giường, cô liền vội vàng bật dậy.

Không phải tới qua cô ngồi nghe tiêu ở trên nóc nhà ư? Về phòng lúc nào thế, cô không có bất cứ ấn tượng gì cả?

Nghĩ đi nghĩ lại, Mạc Linh Nhi gọi một tiếng “Tuyết Y”.

Tuyết Y lập tức xuất hiện trước mặt Mạc Linh Nhi.

“Tới qua có ai đến không?”

Haiz, biết ngay là loại việc khổ cực này sẽ vào tay cô mà, nhưng tới qua các chủ nói không được nói cho chủ nhân là ngài ấy tới.

“Không có.” Nghĩ đi nghĩ lại Tuyết Y vẫn nói dối Mạc Linh Nhi.

“Tuyết Y! Ta không thích người khác lừa ta. Rốt cuộc ai mới là chủ nhân của ngươi, ngươi phải xác định cho rõ, nếu không ta sẽ trả ngươi lại!” Mạc Linh Nhi bỗng tức giận.

Tuyết Y nghe xong liền sợ gần chết, nếu bị trả về ông chủ không bầm chết cô mới là lạ? Ôi, chủ nhân mới này thật là không đơn giản.

Tuyết Y chậm rãi nói: “Là chủ... Các chủ.”

Mạc Linh Nhi thâm kinh ngạc, trên mặt lại lạnh lùng: “Ta hi vọng chuyện như thế này sẽ không xuất hiện lần thứ hai! Lần sau, nhất định ta sẽ không nương tay đâu!” Mạc Linh Nhi biết nhất định Lê Băng cũng nghe thấy rồi. Tuyết Y bị Mạc Linh Nhi hù dọa, lập tức đáp: “Thuộc hạ biết tội, tuyệt đối

không có lần sau!” Trong lòng cũng biết, đây là cơ hội cuối cùng rồi, lần sau cô còn để cho Các chủ làm gì nữa, chắc chắn Mạc Linh Nhi sẽ không chút do dự đuổi cổ họ đi.

“Lui ra đi.” Mạc Linh Nhi vẫn lạnh lùng nói.

Đội Tuyệt Y lui ra xong, Mạc Linh Nhi gỡ bỏ sự lạnh lùng mà thay bằng chút mê muội.

Tối qua lại là tên đàn ông chết tiết Minh Diên ôm cô về ư? Tên đàn ông đó có ý đồ gì? Có đánh chết cô thì cô cũng không tin Minh Diên chỉ đơn thuần ôm cô vào phòng để cô ngủ thoải mái hơn.

Nhớ đến nụ hôn lúc trước, mặt Mạc Linh Nhi hơi ửng đỏ.

Rốt cuộc mình đang nghĩ linh tinh gì vậy! Chỉ là bị đàn ông cưỡng hôn mà thôi, xấu hổ cái quái gì chứ, bản thân là phụ nữ của thế kỷ hai mươi mốt cơ mà!

Mạc Linh Nhi phiền não rót cho mình một cốc nước, khéo mắt liếc qua bộ váy tối qua Minh Diên mang tới. Cô bèn đặt cốc nước xuống, đi tới cầm bộ váy lên nhìn. Đúng là vô cùng kinh ngạc, bộ váy này còn tinh xảo hơn cái Ngũ hoàng tử mang tới nhiều.

Cổ áo viền chỉ bạc, ống tay thì được thêu hình bướm tỉ mỉ, phần vạt áo trước ngực có vài đường viền hoa màu vàng kim, tầng váy bằng lụa mỏng tang ở bên trong, bên ngoài còn có một lớp viền tơ xếp chồng lên nhau, bên hông dùng thắt lưng màu vàng kim. Ngoài ra, trên thân váy còn đính một chuỗi pha lê, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bộ váy cao quý, tao nhã, tinh xảo, lộng lẫy như vậy, cộng thêm nhan sắc của Mạc Linh Nhi, có thể tưởng tượng khi mặc bộ váy này cô sẽ đẹp đến nhường nào.

Chắc, không ngờ tầng núi băng Minh Diên cũng có mắt nhìn.

Mạc Linh Nhi cười khó hiểu.

Ngày mai phải tiến cung rồi, nhớ tới độc tố trong người mình lâu như thế vẫn chưa hết, Mạc Linh Nhi bèn lấy bút viết mấy phương thuốc, gọi Tuyệt Y vào nói: “Giúp ta lấy mấy vị thuốc này về đây.”

Tuyệt Y cầm tờ giấy, vết mực trên giấy còn chưa khô, trong mắt cô ta lóe lên sự kinh ngạc, nhưng không hỏi gì mà lui ra.

Nhìn bộ quần áo trên bàn, Mạc Linh Nhi nảy ra chủ ý.

“Tổ Nguyệt, vào đây.” Mạc Linh Nhi gọi ra bên ngoài một tiếng.

Tổ Nguyệt thấy tiểu thư gọi mình, lập tức buông việc trong tay xuống vội vàng đi vào.

“Tiểu thư gọi em ạ?” Tổ Nguyệt thờ hớn hớn nói.

“Tổ Nguyệt, bộ váy Ngũ hoàng tử mang tới còn ở đây không?” Mạc Linh Nhi nhìn Tổ Nguyệt nói. Nghĩ đi nghĩ lại, nếu như cô vô cớ từ chối đồ Ngũ hoàng tử đưa tới, có thể sẽ hơi phiền phức. Mặc dù cô không sợ, nhưng có thể khiến mình không mặc bộ váy của Ngũ hoàng tử mà vẫn không phạm tội thì chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Tổ Nguyệt vừa nghe, nghĩ rằng Mạc Linh Nhi đùa ý, lập tức hăng hái nói: “Không thưa tiểu thư, em cất nó đi rồi ạ.”

“Mau đem tới đây.” Mạc Linh Nhi nói với Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt thấy Mạc Linh Nhi vội vàng như thế, lập tức chạy đi mang tới.

Chỉ chốc lát sau, Tổ Nguyệt đã mang bộ váy tới, Từ Vân cũng đang ở trong phòng.

“Tiểu thư, em mang tới rồi.” Tổ Nguyệt nói.

“Được, đặt trên bàn trước đi.” Mạc Linh Nhi lại quay đầu nói với Từ Vân: “Nhị muội của ta giờ đang làm gì?”

“Bẩm tiểu thư, Nhị tiểu thư đang phơi nắng ở trong hoa viên ạ.”

Mạc Linh Nhi vừa nghe, đúng là ông trời giúp cô, cô còn tưởng phải nghĩ cách mới có thể dụ được Mạc Linh Thanh ra cơ.

Mạc Linh Nhi gọi Tổ Nguyệt và Từ Vân đến bên mình, sau đó lặng lẽ nói với họ mấy câu.

Chỉ thấy Tổ Nguyệt ngắt lời Mạc Linh Nhi: “Tiểu thư, như vậy sao được chứ, đây là...”

“Tổ Nguyệt, lại không nghe lời ta rồi phải không?” Mạc Linh Nhi giả vờ tức giận.

Tổ Nguyệt này suy nghĩ cho cô hơi quá rồi.

“Được rồi, quyết định như vậy đi. Từ Vân, ngươi đi cùng Tổ Nguyệt, đừng làm hồng việc đấy nhé.”

Tổ Nguyệt cuối cùng đành bất đắc dĩ đi cùng Tử Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tay người cầm gì thế

Lúc này, Mạc Linh Thanh đang ngắm hoa ở trong hoa viên. Trời đang vào giữa hè, biển hoa trong hoa viên thi nhau đua sắc, chỉ sợ người khác không thấy được vẻ đẹp của mình.

Lâu không được thoải mái như thế này rồi, cũng là vì con Mạc Linh Nhi chết tiết hại cô ta phải hao tổn tinh thần như thế.

Đi tới trước một bông hồng đỏ tươi, cô ta hơi khom người xuống nhắm mắt ngửi, mùi thơm nồng nàn của hoa xông vào mũi, lòng thầm đắc ý.

Mở mắt ra, phát hiện bên cạnh có một bông hoa màu vàng đang nở rộ.

Đây là giống hoa từ Tây Vực đưa tới, gọi là hoa hướng dương. Tên cũng như nghĩa, dưới ánh nắng mặt trời, hoa hướng dương như tỏa sáng, lòng lấy khiến người khác không thể bỏ qua.

Nhìn bông hoa nổi bật này, trong đầu Mạc Linh Thanh bỗng lóe lên dung mạo xinh đẹp của Mạc Linh Nhi, cùng với khí chất hào hùng, cao quý đó.

Lửa giận trong lòng bỗng dấy lên, cô ta bẻ bông hoa hướng dương vứt xuống dưới đất, dùng mũi chân chỉ chiết, đến khi bông hoa xinh đẹp trở nên tan nát mới chịu dừng.

Dùng tay vuốt nhẹ cánh hoa hồng đỏ tươi như màu máu, xung quanh đã không còn thứ gì có thể lấn át nó nữa rồi.

Mạc Linh Thanh lại nhìn bông hoa nát dưới chân, chớp mũi hừ một tiếng. Rất nhanh thôi, Mạc Linh Nhi cũng sẽ giống như bông hoa tàn này, không thể ảnh hưởng tới cô ta nữa, lòng Mạc Linh Thanh cảm thấy được an ủi.

Đang nghĩ thì thấy hai nha đầu Tổ Nguyệt và Tử Vân tiến gần tới mình, trên khuôn mặt nhỏ nở nụ cười sáng lạn.

Mạc Linh Thanh liếc mắt qua, hỏi Xảo Nhi ở bên cạnh: “Kia là hai nha hoàn hầu hạ Đại tiểu thư à?”

Xảo Nhi nhìn theo ánh mắt Mạc Linh Thanh rồi đáp: “Đúng vậy thưa tiểu thư. Đó là Tổ Nguyệt và Tử Vân.”

Mạc Linh Thanh nghe xong, nhếch miệng cười.

“Ta đi dạo ở đây cũng mệt rồi, đi thôi.” Nói xong liền đi về phía Tổ Nguyệt và Tử Vân.

Xảo Nhi cười hiểu ý, liền đỡ Mạc Linh Thanh đi tới.

“Tổ Nguyệt tỷ, Ngũ hoàng tử đúng là tốt với tiểu thư. Bộ váy đẹp như thế này, tiểu thư mặc lên nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp.” Tử Vân vừa đi vừa nói, dường như không hề chú ý đến tình hình xung quanh.

Tổ Nguyệt cũng rất vui vẻ nói: “Đúng vậy, tiểu thư cũng coi như chờ được mây tan nhìn đến trăng sáng rồi.”

Hai nha đầu này vẫn mãi hưng phấn mà không để ý tới khuôn mặt đen như đất nòi kia của Mạc Linh Thanh.

“Á...” Tử Vân đi về phía trước, bỗng phát hiện phía trước có người, ngẩng đầu nhìn thì lại là Nhị tiểu thư!

Khuôn mặt nhỏ của Tổ Nguyệt cũng trắng bệch.

Toi rồi, toi rồi, lời vừa rồi của hai người nhất định bị Nhị tiểu thư nghe thấy rồi.

“Bái kiến Nhị tiểu thư.” Hai người hốt hoảng quỳ xuống. Tổ Nguyệt hữu ý vô tình giấu bộ váy trong tay ra phía sau, dù căn bản không thể che được.

“Tay người cầm cái gì!” Mạc Linh Thanh hỏi. Lúc nhìn thấy bộ đồ màu lam nhạt kia thì nổi giận dùm dùm.

Tổ Nguyệt bỗng run lấy bầy, miệng mơ hồ nói: “Không... có.”

Còn chưa đợi Tổ Nguyệt nói xong, Mạc Linh Thanh đã liếc nhìn Xảo Nhi, Xảo Nhi lập tức đoạt lấy bộ váy trong lòng Tổ Nguyệt.

“Không được, không được đầu Nhị tiểu thư.” Tổ Nguyệt dường như không ngờ Mạc Linh Thanh dùng sức mạnh như vậy, thấy bộ váy bị cướp đi, vội hét lên.

“Tiểu thư, người xem.” Xảo Nhi khinh miệt liếc Tổ Nguyệt một cái, sau đó lại cầm bộ đồ đưa cho Mạc Linh Thanh xem.

Thứ này không xem không sao, vừa xem... đã giật mình.

Cổ áo dựng đứng, hai bên tà áo thêu hoa, hiển rõ sự khoan thai, cao quý. Thân áo thêu một bông hoa mẫu đơn lớn màu trắng thuần khiết, bên hông phối với một sợi thắt lưng mềm màu lam, quần quanh cơ thể hoàn mỹ, dưới chân váy thì thêu những cánh hoa anh đào, phối cùng phụ kiện màu vàng óng.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là bộ trang phục đẹp nhất mà Mạc Linh Thanh từng nhìn thấy. Cao quý, lộng lẫy không từ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của nó, bộ váy này khiến cô ta thấy rung động khôn kể.

Từ Vân thấy dáng vẻ kinh ngạc của Mạc Linh Thanh, thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ hoảng sợ. Phải biết là tiểu thư nhà cô chỉ tùy ý liếc một lần, chỉ một lần thôi sau đó ném sang một bên.

Mắt Mạc Linh Thanh đỏ kék, khăn thêu cầm trong tay cô ta bị giật xé một cách đáng thương.

Dựa vào cái gì! Mạc Linh Nhi kia dựa vào cái gì mà được Ngũ hoàng tử đối xử như thế.

Nếu như Mạc Linh Nhi mặc chiếc váy này lên, không cần nghĩ cũng biết xinh đẹp đến thế nào.

Không được! Cô ta tuyệt đối không thể để Mạc Linh Nhi mặc chiếc váy này, song cô cũng không thể quanh mình chính đại cướp đi, dù sao đây cũng là Ngũ hoàng tử ban cho tiện nhân kia.

Ngắm nghĩ một lát, đột nhiên Mạc Linh Thanh nhìn cái hồ bên cạnh, mắt cô ta sáng lên.

“Cầm về đi, cẩn thận một chút, chớ làm hỏng bộ váy đẹp như thế đấy.” Mạc Linh Thanh dặn dò.

Tổ Nguyệt và Từ Vân lập tức cầm lấy bộ váy, vẻ mặt cảm kích tới mức khóc òa lên. Nhưng không ai nhìn thấy nụ cười bên khóe môi Mạc Linh Thanh.

Vừa cầm bộ váy đi ngang Mạc Linh Thanh, Tổ Nguyệt liền bị hẫng chân, còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng “Á”, Từ Vân hoảng sợ, không biết vô tình hay cố ý, bộ váy lộng lẫy kia liền vẽ một hình vòng cung bay xuống hồ nước.

“Chết rồi, Tổ Nguyệt tỷ, đó là bộ váy được may đặc biệt, gặp nước sẽ hỏng mất!” Từ Vân đi đến bên cạnh đỡ Tổ Nguyệt, cũng không kịp hỏi Tổ Nguyệt có bị thương không, hai người lo lắng nhìn xuống hồ.

Tổ Nguyệt đứng dậy xong, cũng sợ hãi đứng ngây ngốc.

Mạc Linh Thanh ở phía sau cười thỏa mãn: “Chắc, đã nói hai người phải cẩn thận mà. Đến bộ váy cũng không cẩn thận, xem ra Đại tiểu thư uống công nuôi hai người rồi.” Nói xong hừ lạnh một tiếng rồi đi.

Xảo Nhi ở bên cạnh cũng vênh mặt lên trời, vội chạy theo Mạc Linh Thanh.

Chỉ còn lại tiếng giậm chân của hai người Tổ Nguyệt.

Có điều, khi bóng dáng của Mạc Linh Thanh dần khuất mắt, hai người mới thở phào.

“Tổ Nguyệt tỷ, vừa rồi em hồi hộp quá.” Từ Vân vỗ ngực nói, mắt còn nhìn xung quanh.

Tổ Nguyệt cũng sợ hãi nói: “Đúng vậy, không ngờ mọi chuyện đều nằm trong dự tính của tiểu thư.”

Nhớ đến lời của Đại tiểu thư, Tổ Nguyệt không khỏi kinh ngạc trong lòng. Tiểu thư thật lợi hại, có thể đoán được tất cả phản ứng, cử chỉ của Nhị tiểu thư.

Xem ra, tiểu thư đã thay đổi hoàn toàn rồi, sẽ không còn là cô tiểu thư ngu xuẩn như trước kia nữa.

Ánh mắt Tổ Nguyệt trở nên dịu dàng.

“Đúng vậy, tiểu thư tài quá đi mất.” Từ Vân cũng thầm khâm phục trong lòng.

Lúc này, Từ Vân đã xuống hồ nhặt bộ váy lên, quả nhiên nó không còn hình thù như ban đầu nữa.

“Được rồi, chúng ta về bẩm báo tiểu thư thôi.” Tổ Nguyệt nhìn Từ Vân nói.

Từ Vân “Vâng” một tiếng, sau đó cầm bộ váy cùng Tổ Nguyệt quay trở về.

Nguyệt Nhã Các.

Mạc Linh Nhi đang đứng trước cửa sổ suy nghĩ gì đó, bỗng Từ Vân xông vào, phía sau còn có Tổ Nguyệt.

“Tiểu thư, tiểu thư, người quả nhiên đoán đúng rồi, người xem nè.” Từ Vân giờ một đồng vải trong tay lên, quả thực trông một trời một vực với bộ váy tinh xảo lúc trước.

“Còn vót lên làm gì, vút luôn đi là được, lại làm mình bị ướt.” Mạc Linh Nhi nhú mày liếc Từ Vân: “Mau đi thay đồ đi.”

“Vâng thưa tiểu thư.” Từ Vân le lưỡi.

Từ Vân đi xong, chỉ còn lại mình Tổ Nguyệt.

Đôi mắt đẹp của Mạc Linh Nhi mang theo vẻ thắc mắc: “Tổ Nguyệt, mẫu thân ta có để lại di vật gì không?” Trong ấn tượng của cô, hình như Tuyết Ly Hoàng có để lại cho mình thứ gì đó, nhưng cô lại không nhớ ra, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy quyển sách y học.

“Việc này... em không rõ.” Tổ Nguyệt gãi gãi đầu nói: “Hình như lúc Tuyết phu nhân còn sống từng cho tiểu thư một miếng ngọc bội. Lúc đó tiểu thư còn rất quý trọng nó.” Tổ Nguyệt tỉ mỉ nhớ lại.

Đầu Mạc Linh Nhi chợt lóe lên, dường như linh ngộ được điều gì đó, sắc mặt thoáng chốc biến đổi.

“Vậy miếng ngọc bội kia giờ đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Phải lái gặp đôi

“Về sau, về sau em không thấy tiểu thư lấy ra nữa, nên em cho rằng tiểu thư đã cất đi rồi.” Tổ Nguyệt nói.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện vài hình ảnh, một cô bé đem chôn một miếng ngọc bội phi thủy trong veo lấp lánh và một chiếc hộp xuống gốc cây lê. Mạc Linh Nhi thu hồi lại tầm mắt, viện của cô làm gì có cây lê nào, chẳng lẽ là...

“Tổ Nguyệt, có phải ở viện của mẫu thân ta có một cây lê không?”

“Đúng ạ, ngày phu nhân còn sống rất thích hoa lê, nên trong viện của phu nhân trồng rất nhiều lê.”

Vậy thì đúng rồi, phải thế chứ.

Mạc Linh Nhi cất bước đi ra ngoài.

“Tiểu thư, tiểu thư đi đâu thế?” Tổ Nguyệt đột nhiên lên tiếng.

“Đến viện của mẹ ta.”

“Tiểu thư, viện của Tuyết phu nhân...” Tổ Nguyệt còn chưa nói xong, Mạc Linh Nhi đã lập tức dừng bước, quay đầu nhìn Tổ Nguyệt, trong lòng cô có dự cảm chẳng lành.

“Viện của mẹ ta làm sao?” Mạc Linh Nhi hỏi ngay.

“Tiểu thư quên rồi sao. Hai năm trước Nhị di nương đã chuyển vào viện của Tuyết phu nhân ở rồi.” Tổ Nguyệt dè dặt vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Mạc Linh Nhi. Hai năm trước, khi tiểu thư biết tin này đã rất tức giận, rất đau lòng nhưng không thể làm gì được. Nhưng hôm nay Tổ Nguyệt lại loáng thoáng cảm thấy tiểu thư sắp sửa bộc phát.

Quả nhiên là vậy. Vẻ mặt Mạc Linh Nhi có vẻ oán hận, trong mắt bùng lên ngọn lửa giận ngút trời, hàm răng trắng bóng cắn môi dưới, tất cả đều cho thấy lúc này tiểu thư đang rất tức giận.

Mạc Linh Nhi siết chặt nắm đấm, vừa nghĩ tới chỗ ở của mẫu thân mình bị con mụ Vương thị kia làm bẩn, trong lòng cô không thể nào bình tĩnh được.

“Bụp” một tiếng, Tổ Nguyệt sợ tới mức ngây ngẩn, lúc nhìn thấy tay Mạc Linh Nhi đỏ ửng, Tổ Nguyệt giật thót.

“Tiểu thư, tay của tiểu thư...” Tổ Nguyệt lo lắng hỏi.

Một lát sau, vẻ mặt căng thẳng của Mạc Linh Nhi mới từ từ khôi phục lại, chỉ là ánh mắt ngày càng âm u.

“Ta không sao.” Mạc Linh Nhi thu tay lại: “Đã vậy rồi ta sẽ để cho bà ta ở thêm hai ngày!” Nhưng phải lấy lãi gấp đôi! Cô thầm nói câu đó trong lòng.

“Em lui đi.”

“Vâng tiểu thư.” Tô Nguyệt cúi đầu ra ngoài, lúc đóng cửa, đôi mắt nhìn Mạc Linh Nhi ngập tràn sự quan tâm.

“Lê Băng.” Mạc Linh Nhi đột nhiên cất lời.

“Vâng thưa chủ nhân.” Lê Băng lập tức xuất hiện, quỳ một gối xuống, lạnh lùng nhận mệnh.

Mạc Linh Nhi ngược mắt nhìn thoáng qua Lê Băng, chậm rãi nói: “Người giúp ta theo dõi mẹ con Mạc Linh Thanh, nếu có hành động gì thì báo cho ta biết.” Mạc Linh Nhi chăm chú quan sát biểu cảm của Lê Băng.

Lê Băng chẳng mấy chốc cau mày, thưa “vâng” rồi lui xuống.

Cô rất hài lòng với hai người Tuyết Y và Lê Băng. Không hổ là người mà Minh Diên dạy dỗ. Bọn họ không hề xem thường cô chỉ là một tiểu thư mà thật sự coi cô như chủ nhân. Có thể huấn luyện được một thuộc hạ nghe lời như thế đúng là không dễ, nhưng đối với bọn họ, Minh Diên vẫn có một sức ảnh hưởng không hề nhỏ.

Không việc gì phải vội vã cả, từ từ rồi ắt sẽ đến.

Xem ra bữa tiệc này rất thú vị, Mạc Linh Thanh, để xem giữa chúng ta, ai mới là người cười cuối cùng.

Mạc Linh Nhi nhìn hướng hoàng cung, khoe miệng nhoeo nụ cười tươi rói, chỉ là nụ cười này khiến người ta rét lạnh.

Một ngày cứ thế trôi qua.

Hôm nay, Mạc Linh Nhi bị ba nha hoàn gọi dậy từ rất sớm. Cô dụi mắt cho tỉnh táo, nhìn thấy gương mặt tươi cười của Hồng Tụ, sau đó ngáp dài: “Nha đầu chết tiệt này, đã chịu quay về rồi à.”

Hồng Tụ đỏ mặt cười: “Tiểu thư, nên dậy rồi.”

“Ừ.” Mạc Linh Nhi ỉu xiu đáp lại. Sau đó xuống giường, để mặc các nha hoàn giầy vò.

Chẳng mấy chốc bỗng nghe thấy một tiếng kêu: “Ôi, tiểu thư, toi rồi! Hôm nay tiểu thư mặc gì vào cung đây?” Sắc mặt Tô Nguyệt đột ngột thay đổi, ngay sau đó về mặt Hồng Tụ và Từ Vân cũng hơi khác lạ. Phải biết rằng tiến cung là việc lớn, chuyện ăn mặc cũng phải chú trọng.

Mạc Linh Nhi nhìn sắc mặt đám nha hoàn, bắt đầu dĩ thử dài, chỉ tay về một chiếc hộp tinh xảo đặt trên tủ đồ.

Từ Vân lập tức lấy xuống, sau đó mấy nha hoàn túm tụm lại xem.

Khi chiếc váy được nhấc ra, bọn họ đều tròn mắt ngạc nhiên.

“Òa, chiếc váy này đẹp quá.” Hồng Tụ lẩm bẩm. Giờ khắc này, Hồng Tụ như thể thấy được vị công chúa cao quý xinh đẹp nhất thế gian với bộ váy màu trắng tuyết đẹp toát ra vẻ thanh cao, tựa như nàng tiên băng thanh ngọc khiết.

Rất lâu sau, tất cả mọi người vẫn chưa bình tĩnh lại được. Cho đến khi tiếng thúc giục của Mạc Linh Nhi vang lên: “Nếu không trang điểm giúp ta, ta lại ngủ tiếp đây.”

Bấy giờ mấy người họ mới cẩn thận mang váy đến, như thể chỉ sợ làm hỏng nó vậy.

Chỉ trong chốc lát, Mạc Linh Nhi đã ăn mặc sửa soạn xong. Vào khoảnh khắc cô đứng lên, mọi người trong nhà đều sững sờ không thốt thành lời.

Đẹp quá! Mặc dù biết tiểu thư nhà mình rất xinh đẹp, nhưng hôm nay vẻ đẹp của Mạc Linh Nhi đã vượt khỏi mọi giới hạn, khiến người ta vừa nhìn thấy đã không thể dời mắt, bất giác đắm chìm trong vẻ đẹp ấy.

Mạc Linh Nhi xoay người nhìn thoáng qua gương, trong nháy mắt ấy, cô cũng ngây người. Trong đầu cô bỗng hiện lên một câu thơ: Sắc đẹp che mờ hết kim cô, hoa sen xấu hổ trước ngọc nhan.

Lúc đám Mạc Linh Thanh trông thấy Mạc Linh Nhi cũng khiếp sợ vô cùng. Bàn tay Mạc Linh Thanh nắm chặt đến mức khớp xương trắng bệch, hàm răng cũng nghiến ken két. Con tiện nhân này, vậy mà có thể xinh đẹp đến thế! Tại sao lại như thế chứ!

Nếu không phải còn có mọi người trước mặt, có lẽ Mạc Linh Thanh đã trực tiếp đến cào rách mặt Mạc Linh Nhi.

“Linh Nhi báỉ kiến phụ thân.” Mạc Linh Nhi nói với Mạc Dương đang ngẩn người.

Mạc Dương cũng sững sờ trước vẻ ngoài xinh đẹp của Mạc Linh Nhi, thấy cô hành lễ với mình, bấy giờ mới kịp phản ứng, lúng túng nói: “Đứng... đứng

lên đi, thời gian không còn sớm nữa, lên đường thôi.” Nói xong liền lên xe.

Mạc Linh Nhi không buồn liếc nhìn Mạc Linh Thanh một cái, cứ thế bước vào xe ngựa trước những cái nhìn chòng chọc của mọi người.

Trong xe ngựa, Mạc Linh Yên vẫn còn ngơ ra nhìn Mạc Linh Nhi.

“Đại tỷ, thật sự là tỷ sao?”

Mạc Linh Nhi khẽ ngước mắt, lười nhác nói: “Muội nghĩ sao?”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay lại khiến Mạc Linh Yên vô thức nuốt nước miếng. Ánh mắt cô ta lướt từ mặt đến váy Mạc Linh Nhi, không khỏi sùng sốt thêm lần nữa, cuối cùng bật thốt một câu: “Váy của đại tỷ đẹp quá!”

Mạc Linh Nhi nhắm mắt, không đáp lời.

Mạc Linh Yên đành ngại ngùng dời mắt, nhìn về phía khác.

Lúc Mạc Linh Nhi chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt trong veo thoáng hiện lên vẻ gì đó khó tả, cô hơi cúi đầu ngấm chiếc váy trên người mình.

Đừng nói hấn cố ý cho mình ăn mặc thế này để rước thù hận về đấy chứ.

Mạc Linh Nhi đúng là đồ oan cho Minh Diên rồi. Hiếm khi Minh Diên có lòng tốt muốn cô ăn mặc xinh đẹp hơn, thế nhưng biết làm sao bây giờ, chính nhan sắc của Mạc Linh Nhi đã khiến chiếc váy này đẹp hơn bội phần.

Không biết chạy bao lâu, xe ngựa chậm chậm dừng lại, người đánh xe bên ngoài hô lên: “Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, đến hoàng cung rồi.”

Lúc này ngoài cổng cung đã có rất nhiều người chờ sẵn.

“Này, các người nhìn xem, đây không phải là xe ngựa của phủ thừa tướng sao?” Một cô gái mặc váy màu vàng trong đám người lên tiếng.

“Hình như đúng rồi, nhưng tại sao lại có thêm một chiếc xe ngựa nữa nhỉ?”

“Đúng đấy, đúng đấy.”

“Vây thì các người không biết rồi, bởi vì năm nay phủ thừa tướng có đông người tới tham gia yến tiệc.” Một cô gái mặc váy màu lam ngẩng mặt lên, khinh thường nói.

Mọi người nghe xong, vẻ mặt đều tò mò. Phủ thừa tướng còn có ai đến tham gia yến hội đây nhỉ?

Vào thời điểm mọi người đều vắt óc suy nghĩ thì một giọng nói trong trẻo tràn đầy kinh ngạc vang lên: “Chẳng lẽ là... Đại tiểu thư của phủ Thừa tướng ư?”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều nhao nhao lên.

“Không thể nào, Đại tiểu thư của phủ Thừa tướng bị đả độn kia mà?”

“Đúng đấy, năm trước cô ta không được vào cung, sao năm nay lại...”

Tiếng bàn tán nhất thời nổi lên khắp nơi.

“Thế thì các người không biết rồi. Giờ người ta khỏe rồi nên phải vội ra ngoài khoe khoang đấy.” Cô gái váy lam đưa tay nghịch lọn tóc mai, cao giọng nói. Vẻ mặt cô ta ngập tràn sự khiêu khích, chỉ hận không thể để mọi người nghe thấy lời nói của mình.

Lúc này Mạc Linh Thanh đã xuống xe, lập tức nghe được tiếng bàn tán của rất nhiều người.

“Thanh Thanh, Đại tỷ của tỷ tới thật à?” Thượng Quan Dao vừa nhìn thấy Mạc Linh Thanh xuống xe bèn kéo cô ta sang một bên.

Thượng Quan Dao là con gái của Thượng Quan tướng quân, từ trước đến giờ luôn chơi thân với Mạc Linh Thanh, tính cách đơn thuần thẳng thắn, cho nên lúc này không dằn nôi tỏ mò, phải hỏi Mạc Linh Thanh ngay.

Mạc Linh Thanh lập tức tỏ vẻ ngại ngùng, nhìn thoáng qua chỗ của Mạc Linh Nhi: “Haizzz, đại tỷ của ta nặng nề đòi tới, ta...”

Mạc Linh Thanh quay mặt đi không nói tiếp nữa. Thấy vậy, Thượng Quan Dao liền cho rằng Mạc Linh Nhi chính là loại người thích khoe khoang, trong lòng cô ta bỗng có chút khinh thường.

“Thật không hiểu, làm sao lại có loại người thích ra ngoài cho mất mặt thế nhỉ.” Thượng Quan Dao cứ thế nói thẳng.

Mạc Linh Nhi ở trên xe cũng nghe được hết thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trờ Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Người dám nói ta không có đầu óc à

“Dao Nhi đừng nói thế, đại tỷ sẽ tức giận đấy.” Mạc Linh Thanh tỏ vẻ tủi thân nhìn Thượng Quan Dao, hai tay kéo lấy cô ta nhưng trong lòng thâm đắc ý.

Thượng Quan Dao nhìn đáng về Mạc Linh Thanh như thế, lập tức nói: “Tỷ nghĩ cho cô ta như vậy nhưng lúc cô ta ra ngoài để mắt mặt có nghĩ tới tỷ hay không?”

Bấy giờ Mạc Linh Nhi bỗng xuất hiện trong tiếng bàn tán xôn xao của mọi người. Cô mặc chiếc váy lụa trắng cao quý tựa thần tiên, cử chỉ ung dung, khí chất xuất trần, khiến mọi người không sao dời mắt nổi.

Sau khi Mạc Linh Nhi xuống xe, cô ngừng đầu, khoe môi nhoen cong tươi tắn, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Không biết ai trong đám người lại hít sâu một hơi.

Trời ạ, đây là người sao? Rõ ràng chính là tiên nữ lạc xuống phàm trần mà!

Trong nháy mắt, cả đám người lại lần nữa bùng nổ.

Mà Mạc Linh Nhi cứ đứng lặng nơi đó, nụ cười vẫn tươi rói, như thể những gì họ nói không liên quan gì đến mình.

Chẳng qua, có người hâm mộ thì cũng có người thù hận.

“Ô, ta nói này, sao người cũng có can đảm ra ngoài gặp người ta nhỉ. Chẳng qua chỉ trông ưa nhìn hơn chút, làm như sợ người ta không biết đấy. Có điều, dù người xinh đẹp hơn cũng không bù đắp nổi khuyết điểm về đầu óc đâu.” Cô gái áo lam lại cất lời châm chọc.

Nói thật, trong phút chốc Mạc Linh Nhi vừa bước ra, cô ta cũng nhìn đến ngây ngẩn. Không ngờ một thời gian không gặp, Mạc Linh Nhi lại có thể trở nên xinh đẹp như vậy, nhất thời cô ta bỗng có cảm giác cực kỳ ghen tỵ.

Cô ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều cảm thấy giữa hai người có gì không ổn, bọn họ đều nhìn về phía Mạc Linh Nhi xem cô sẽ phản ứng thế nào.

Mạc Linh Nhi nhìn thẳng vào ả, trong lòng sáng tỏ. Hóa ra là ả, hèn chi cô cứ thắc mắc tại sao cô gái này cứ nhắm vào cô.

Cô không tức giận, chỉ là khoe môi càng nhoen cong hơn: “Ta tưởng là ai cơ, hóa ra là cô nương Giang Tâm Tuyết làm thơ cùng ta nhưng bị thua.” Đúng, cô gái áo lam luôn miệng khiêu khích kia chính là Giang Tâm Tuyết - người thua cuộc trong trận tranh tài với Mạc Linh Nhi.

Kể từ ngày ấy, có một đạo Giang Tâm Tuyết đều không ngóc đầu nổi trong đám bạn bè. Trong lòng ả đã sớm hận thấu xương Mạc Linh Nhi, hôm nay nghe nói Mạc Linh Nhi cũng tới, sao ả lại dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt để sỉ nhục Mạc Linh Nhi đây!

Chẳng qua ả đã quên, Mạc Linh Nhi đã không còn là Mạc Linh Nhi trước đây. Hay nói cách khác, ả không muốn thừa nhận sự thật mình đã thua dưới tay Mạc Linh Nhi.

Mọi người vừa nghe xong, ánh mắt lập tức đổ dồn lên người Giang Tâm Tuyết, trong mắt đầy vẻ khó tin.

“Không thể nào, Giang cô nương là một tài nữ, làm sao lại thua kẻ đàn độn được.”

“Ai bảo không phải, hôm ấy ta cũng ở đó, tài hoa của Mạc Đại tiểu thư người ta không kém cạnh Giang cô nương đâu.” Một cô nàng trong đám đó lên tiếng, cô ta vẫn thích Mạc Linh Nhi hơn.

Mạc Linh Nhi nhìn cô ta, gật đầu tỏ ý cảm ơn, dù sao cũng chỉ có cô ta sẵn sàng nói đỡ cho Mạc Linh Nhi. Cô ta cũng mỉm cười đáp lại Mạc Linh Nhi.

“Người!” Không ngờ Mạc Linh Nhi lại dám nhắc chuyện mất mặt nhất của ả trước mặt mọi người, nhất thời Giang Tâm Tuyết thở phì phò chỉ vào Mạc Linh Nhi mà không biết nên nói gì.

“Không phải chỉ thua trong cuộc thi thôi sao, thế mà cũng dám kiêu căng như vậy, đi chỗ nào cũng lấy chuyện này ra để châm chọc người khác.” Thượng Quan Dao vốn ghét Mạc Linh Nhi, bây giờ thấy Mạc Linh Nhi kiêu ngạo, lại khiến Giang Tâm Tuyết tức đến vậy nên bỗng dung cất tiếng bênh vực.

Mạc Linh Nhi liếc xéo Thượng Quan Dao, tại sao con này cũng gây khó dễ với mình thế nhỉ? Đến khi nhìn sang Mạc Linh Thanh đang đứng bên cạnh cô ta, cô chợt hiểu ra.

Được lắm, em gái của cô đi đâu cũng thích chèn ép cô.

“Vị cô nương này nói vậy là không đúng rồi, tôi kêu căng chỗ nào? Nếu không phải Giang cô nương chủ động nói chuyện với ta, ta đã chẳng thèm nhìn cô ta.”

Đúng vậy, rõ ràng Giang Tâm Tuyết khiêu khích người ta trước, vì sao người ta không thể phản bác chứ.

“Vậy... vậy tại sao ngươi lại nhắc lại chuyện làm người ta khó chịu chứ.” Thượng Quan Dao nghe Mạc Linh Nhi nói vậy, cảm thấy cũng có lý, nhưng trong lòng cô ta không muốn bỏ qua cho Mạc Linh Nhi dễ dàng như vậy.

“Cô nương này, Giang cô nương thua ta trong cuộc tranh tài đã nói về ta như thế nào, ta nghĩ người có đầu óc đều biết ai quá đáng hơn.” Rõ ràng câu này đang ám chỉ Thượng Quan Dao không có đầu óc.

Giang Tâm Tuyết nghe Mạc Linh Nhi nhắc tới mình lần nữa, giận đến mức điên người, chắc chắn là Mạc Linh Nhi cố ý!

“Ngươi, ngươi dám nói ta không có đầu óc á?” Thượng Quan Dao tức giận.

“Nếu ngươi nghĩ ngươi có đầu óc thì có nghĩa là Giang cô nương quá đáng phải không?”

“Ngươi, ngươi, đồ cái cùn!” Thượng Quan Dao thẹn quá hóa giận.

Lúc này Giang Tâm Tuyết cũng nhìn Thượng Quan Dao với vẻ bất mãn. Thượng Quan Dao thẹn đến mức đỏ bừng cả mặt, muốn giải thích nhưng không biết nên nói thế nào.

“Được rồi được rồi. Dao Nhi đừng nói nữa.” Mạc Linh Thanh khẽ huých vào Thượng Quan Dao, vẻ mặt có chút lo lắng.

Trên thực tế, nếu không phải sợ Thượng Quan Dao sẽ làm chậm trễ chuyện của mình thì cô ta rất vui khi nhìn thấy người khác xử Mạc Linh Nhi.

“Hừ, bản tiểu thư nề mặt Giang Tâm Tuyết nên mới không cãi nhau với ngươi đấy.” Nói xong, cô ta thầm nhủ: “Cùng là con gái Mạc gia nhưng một trời một vực.” Sau đó Thượng Quan Dao theo Mạc Linh Thanh đi về hướng hoàng cung.

Mạc Linh Nhi không thèm để ý, chỉ cười cười.

Mọi người thấy vậy cũng tản ra, chỉ có lúc đi ngang qua Mạc Linh Nhi, Giang Tâm Tuyết khẽ nói một câu: “Ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” Sau đó hăm hè bỏ đi.

Mạc Linh Nhi thôi cười, ánh mắt trở nên thâm trầm, ngẫm nghĩ một chút mới cất bước đi về phía trước.

Quả nhiên là chỗ tôn quý và tráng lệ nhất thế gian, nơi huy hoàng tường đồng vách sắt này trói buộc biết bao linh hồn của con người, giam cầm thân thể của bao nhiêu người. Hoặc là tự nguyện dấn thân vào thâm cung âm u này, hoặc là bị bắt ở lại đây theo hầu quân vương.

Mạc Linh Nhi khẽ sờ bức tường gạch cao cao này, sâu trong nội tâm cảm nhận được sự bi thương không bờ bến truyền đến từ bên trong. Ngược mắt nhìn lầu gác hoàng cung xa hoa không thấy điểm cuối, năm bước một các mười bước một lầu cũng chỉ như vậy mà thôi. Cả hoàng cung ánh lên màu vàng chói mắt, cung điện vàng đỏ đan xen, không chỗ nào không toát lên sự trang nghiêm huy hoàng.

Nỗi thê lương dâng tràn trong lòng, bao nhiêu người phải vắn óc để có được chỗ đứng vững vàng nơi xa hoa này. Vốn tưởng rằng đó là vinh hoa phú quý nhưng thật ra đó là vực sâu thăm thẳm!

Vừa xuống xe, Nam Cung Diên đã nhìn thấy cảnh này. Mạc Linh Nhi mặc chiếc váy trắng như tiên nữ, bóng dáng thon thả, tư thế cao ngạo. Cho dù không nhìn thấy biểu cảm của Mạc Linh Nhi nhưng Nam Cung Diên vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự bi thương thấp thoáng ấy, trong nháy mắt đã khiến con tim hắn đau thương theo, bởi vì hắn cảm thấy họ cùng một loại người.

Nàng đang bị thương về điều gì? Đang cảm thán về vận mệnh của mình hay cảm thán nơi nào nhiệt nhất thế gian này dường như cũng là nơi lòng người hờ hững nhất.

Đôi mắt hắn đã bị bóng dáng xinh đẹp kia chiếm trọn, chân vô thức bước về phía ấy.

Thế nhưng bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến Nam Cung Diên đột ngột dừng bước, ánh mắt biến thành lạnh lùng âm hiểm. Nhìn hai người kia, trong lòng hắn thoáng vẻ phiến muộn, sau đó cúi đầu đi về phía khác.

Mạc Linh Nhi đang cảm thán về nơi mà người đời ai ai cũng một lòng một dạ đâm đầu vào. Đột nhiên cảm giác có người đang đến gần mình, cô vô thức cau mày lại.

“Linh Nhi.” Ngũ hoàng tử thoáng nhìn đã thấy Mạc Linh Nhi. Phát hiện cô không hề mặc bộ váy mà mình đưa, hắn có chút không vui. Hắn đi thẳng tới, dịu dàng gọi tên cô.

Da đầu Mạc Linh Nhi tê dại, may mà cô là người thường xuyên gội đầu, nếu không cô có thể đảm bảo lúc này gàu cũng run lên rơi đầy đất.

Thoáng sững sờ, cô bất giác quay lại.

Sau khi thấy Ngũ hoàng tử, trong nháy mắt cô cảm thấy tâm trạng mình xuống dốc. Cái quay người này của cô rất nhẹ nhàng, khi Ngũ hoàng tử nhìn thấy nhan sắc của Mạc Linh Nhi, cả người hắn chấn động. Lời nói vừa tới miệng nhưng đã bị gương mặt của cô làm cho khiếp sợ, không thốt nổi câu nào.

Hắn đã được chứng kiến cái đẹp của Mạc Linh Nhi, nhưng không ngờ rằng Mạc Linh Nhi lại lần nữa thay đổi, đột phá giới hạn của hắn.

"Sao thế? Ngũ hoàng tử có chuyện gì à?" Mạc Linh Nhi thấy hết từng hành động cử chỉ của Ngũ hoàng tử, trong lòng hơi mất kiên nhẫn.

"Ặc... khụ khụ." Bấy giờ Ngũ hoàng tử mới hoàn hồn, nhìn vào đôi mắt che giấu cảm xúc của Mạc Linh Nhi, trong nháy mắt hắn hơi lúng túng: "Không có chuyện gì."

Sau khi suy nghĩ, hắn lại nói thêm: "Sao Linh Nhi không mặc đồ mà ta đưa?" Ngũ hoàng tử nhìn Mạc Linh Nhi với ánh mắt thâm tình và dịu dàng, thậm chí ba chữ "bản hoàng tử" đã chuyển thành "ta".

Mạc Linh Nhi dẫn con buồn nôn xuống. Tôi xin anh đấy, anh có gì thì cứ nói thẳng ra, đừng chơi tôi thế được không? Cái giọng sến súa kia anh học ở đâu thế?

Dù trong lòng có chán ghét bao nhiêu thì cô cũng không thể biểu hiện ngoài mặt. Dù sao người ta vẫn là hoàng tử, muốn đùa chết mày cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ. Cô nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nàng vốn là của ta

"Ha ha, Ngũ hoàng tử vẫn nên gọi ta bằng cách khác thì hơn, từ trước đến giờ ta không thích người ta gọi ta là Linh Nhi." Mạc Linh Nhi híp mắt cười với Ngũ hoàng tử.

Nụ cười tuyệt trần này lại lần nữa khiến Ngũ hoàng tử thần hồn điên đảo.

"Vậy, Linh Nhi thích ta gọi nàng là gì?" Đôi mắt Ngũ hoàng tử nhìn chăm chăm và Mạc Linh Nhi, dịu dàng đến mức chảy nước.

Ta thích, người đừng gọi ta nữa!

"Tùy." Mạc Linh Nhi nghiêng răng, sau đó mới thốt một câu.

"Vậy thì ta gọi nàng là Linh Nhi thôi." Ngũ hoàng tử bật thốt.

Suýt chút nữa Mạc Linh Nhi ngã oạch xuống đấy. Có phải gần đây tên này thần kinh bất ổn định, hay là cũng xuyên không giống cô? Rõ ràng đây không phải tác phong cao ngạo lạnh lùng bình thường của hắn mà?

"Làm sao vậy? Không thích à?" Ngũ hoàng tử thấy dáng vẻ kỳ lạ của Mạc Linh Nhi bèn hỏi.

Anh có thể giống như bình thường được không? Chưa từng nghe câu không đánh người đang cười sao? Anh thế này thì bảo tôi làm sao bài xích anh một cách quang minh chính đại đây? Khoan đã, anh tưởng như vậy là có thể xóa bỏ chuyện quá khứ ư? Đúng là ý nghĩ kì lạ! Bà đây nổi tiếng là tính toán chi li đấy!

Mạc Linh Nhi đã đoán đúng. Ngũ hoàng tử đột nhiên dịu dàng như thế không đơn giản là bị cái đẹp của Mạc Linh Nhi hấp dẫn mà càng muốn mượn lần này chiếm giữ trái tim Mạc Linh Nhi, như vậy chuyện mà hắn từng làm với Mạc Linh Nhi trong quá khứ sẽ tan thành mây khói. Hắn nghĩ rằng, trên đời này không có mấy người có thể thoát khỏi sự dịu dàng của hắn.

Nghĩ tới đây, Ngũ hoàng tử lại nhoen mắt, nở nụ cười ngọt ngào như rót mật.

Mạc Linh Nhi ngoảnh mặt đi làm như không thấy. Tên này đúng là cuồng tự luyện, cứ tưởng mình là quý lắm sao?

"Đồ của Ngũ hoàng tử, tiểu nữ thật không có phúc hưởng thụ." Mạc Linh Nhi nói lảng sang chuyện khác.

Đột nhiên cô cảm giác hình như có ai đó đang nhìn mình chăm chăm, Mạc Linh Nhi nhạy cảm liếc nhìn xung quanh nhưng chẳng phát hiện gì cả.

Không thể nào, từ trước tới giờ trực giác của cô không bao giờ nhầm cả. Mạc Linh Nhi cúi đầu nghĩ ngợi.

"Sao vậy?" Ngũ hoàng tử cau chặt đôi mày tuấn tú.

"Ta... Ôi, thôi, có lẽ nó vốn không thuộc về ta." Dáng vẻ Mạc Linh Nhi như bị tổn thương khiến Ngũ hoàng tử cũng đau lòng khôn xiết.

Hiếm khi Mạc Linh Nhi không đối xử lạnh nhạt với hần như ngày hôm nay, sao hần có thể bỏ qua cơ hội tốt để tạo ấn tượng này chứ.

Xem ra quả nhiên phụ nữ chỉ cần đối xử dịu dàng chút ít đã mắc câu rồi.

"Sao vậy Linh Nhi? Nói cho ta biết ai bắt nạt nàng đi, ta nhất định sẽ xả giận giúp nàng."

Mặt mày Mạc Linh Nhi sa sầm, gọi thế này có vẻ không ổn rồi nhỉ? Vì sao trước kia cô không phát hiện ra Ngũ hoàng tử cũng là tên công tử phong lưu.

Thật ra thì Ngũ hoàng tử vẫn luôn giả bộ lạnh lùng trước mặt Mạc Linh Nhi mà thôi, vì làm thế có thể khiến Mạc Linh Nhi tránh xa hần. Hiện tại hần bám lấy Mạc Linh Nhi còn không kịp nữa là, giả bộ lạnh lùng làm cái quái gì.

"Ồ, không có ai bắt nạt ta cả. Chỉ là đồ mà Ngũ hoàng tử đưa cho ta không cẩn thận bị Nhị muội của ta làm hỏng rồi, cho nên... mới không mặc đến đây được." Mạc Linh Nhi cắn đôi môi đỏ mọng, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu.

Ánh mắt Ngũ hoàng tử sáng quắc. Nếu nói ai không cẩn thận thì hần còn tin, chứ Mạc Linh Thanh thì hần không tin.

Đương nhiên hần biết rõ mục đích Mạc Linh Thanh làm vậy, chỉ là hiện giờ hần đã không cần Mạc Linh Thanh nữa rồi. Nếu ả đàn bà kia cho rằng hần thật sự vì yêu nên mới chiều cô ta, vậy thì hần sẽ không ngại cho ả biết mặt đầu.

Mạc Linh Nhi nhìn thấu tất cả những tâm tư trong mắt Ngũ hoàng tử, lòng thâm lạnh lẽo.

Đúng thời điểm thì coi như vàng như bạc, nhưng sai thời điểm thì chỉ như rom như rác.

Nam Cung Huyền Vân chính là người như thế. Mặc dù ban đầu Mạc Linh Nhi bị bán đến thanh lâu không phải chủ ý của hần, nhưng nếu như hần không đồng ý thì làm sao Mạc Linh Thanh lại dám động vào cô chứ.

Bây giờ mới đến chuộc tội ư? Xin lỗi, vị hôn thê yếu ớt của ngươi đã chết từ lâu rồi.

Bây giờ Mạc Linh Nhi sẽ đòi nợ thay cho nàng ấy! Mạc Linh Nhi cúi mặt, giấu đi ánh sáng chột lóe lên trong mắt mình.

"Ngũ hoàng tử, cũng không còn sớm nữa, thần nữ đi vào trước." Đã đạt được mục đích, cô tin rằng chỉ có kẻ bạc tình trước mắt này mới khiến Mạc Linh Thanh điên cuồng.

Không chờ Ngũ hoàng tử đáp lại, Mạc Linh Nhi đã cất bước đi thẳng. Bỏ lại Ngũ hoàng tử với vẻ mặt đầy khát vọng đang đứng yên tại chỗ.

Mạc Linh Nhi, nàng vốn là của ta.

Người trong góc khuất thấy Mạc Linh Nhi đi rồi cũng rút lui.

Mạc Linh Nhi vì Ngũ hoàng tử mà bị rớt lại khá xa so với mọi người, khi chỉ còn lại một mình, cô thật sự không biết đường nào dẫn tới điện Vân Tiêu.

"Chỗ quái quỷ gì đây, xây rộng như vậy làm cái gì! Nếu buồn tiêu quá thì chẳng phải sẽ giải quyết tại chỗ cho thoải mái à?" Mạc Linh Nhi nhìn thoáng qua con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu giống như mê cung trước mắt không biết sẽ thông đến nơi nào, không hỏi oán thán.

"Ha ha, quả nhiên Mạc tiểu thư rất thanh nhàn!"

Mạc Linh Nhi quay đầu lại thì thấy Nam Cung Diên đang chậm chậm đi tới, còn thỉnh thoảng che miệng ho khan. Đúng là Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song*! Cho dù đã gặp người có tướng mạo tuấn tú vượt xa tất cả các mỹ nam "yêu nghiệt" trên thế gian này nhưng cô vẫn phải thẳng thốt.

(*) "Mạch thượng nhân như ngọc" ý chỉ các cô gái có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành; "Quân tử thế vô song" ý chỉ các chàng trai tuấn tú, có một không hai. Hai câu ghép với nhau mang nghĩa "cặp đôi trai tài gái sắc".

"Thần nữ bái kiến Diên vương." Mạc Linh Nhi kịp thời phản ứng lại.

"Miễn lễ." Nam Cung Diên nhìn Mạc Linh Nhi, đôi mắt thoáng vẻ khiếp sợ: "Yến hội sắp bắt đầu, vì sao Mạc tiểu thư còn ở chỗ này?"

Mạc Linh Nhi ngượng ngùng gãi đầu, nhìn Nam Cung Diên và nói: "À, lần đầu tiên thần nữ tiến cung, nên... bị lạc đường."

Nam Cung Diên không ngờ Mạc Linh Nhi lại thật thà như thế, trên gương mặt tái nhợt lập tức nở nụ cười: "Đã như vậy, ngươi nên đi theo bản vương thôi." Nam Cung Diên nói xong bèn quay người bỏ đi, chỉ để lại một bóng lưng cho Mạc Linh Nhi.

Nói thật lần đầu tiên Mạc Linh Nhi trông thấy Nam Cung Diên cũng cảm thấy hần không yếu ớt như biểu hiện bề ngoài mà ngược lại hần còn nguy hiểm hơn bất cứ ai. Dù sao hần từng là con cưng của ông trời, làm sao có thể để mình hoàn toàn sa sút thế được? Nếu không cần thiết, cô tuyệt đối không muốn qua lại với loại người này. Mạc Linh Nhi âm thầm nhắc nhở mình, đột nhiên trong đầu lại nhớ đến Minh Diên.

Nhìn quanh không có một bóng người, cho nên cô đành kiên trì đi theo.

Sau khi nghe thấy động tĩnh đằng sau, khoe môi Nam Cung Diên hơi nhoen lên nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường.

Sau khi rẽ không biết bao nhiêu khúc quanh, cuối cùng Mạc Linh Nhi cũng tới điện Vân Tiêu. Lúc này nơi ấy đã ngồi đầy người, đương nhiên Mạc Linh Nhi đến muộn thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người.

Mạc Linh Nhi quay đầu lại nhìn thoáng qua, bỗng phát hiện không biết Nam Cung Diên đã đi đâu mất từ lúc nào. Cô hít sâu một hơi, đi về phía vị trí của mình.

"Này này này, cô nương nhà ai mà xinh xắn thế? Trước đây chưa từng gặp!"

"Người không biết à, đây là Đại tiểu thư Mạc Linh Nhi của phủ thừa tướng đây!"

"Không phải chứ? Nghe nói Đại tiểu thư kia đầu óc chậm lụt mà, hơn nữa chưa từng thấy ai bảo Mạc Linh Nhi đẹp đến vậy."

"Các người quên à, lần trước còn làm ra Thiên nữ tán hoa đấy!" Một người nhắc nhở.

Mọi người nhất thời bùng tình ngộ. Đúng đấy, cô gái có thể làm ra thứ đó thì sao có thể là kẻ ngốc đây. Rất nhiều người đánh giá Mạc Linh Nhi với ánh mắt khác nhau, trong đó có cả Giang Tâm Tuyết.

Trước con thứ nữ đề tiện Mạc Linh Thanh gây sóng gió ở đây thì thôi, bởi vì cuối cùng thứ nữ không có địa vị gì. Nhưng hôm nay, Mạc Linh Nhi có thể trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn, Mạc Linh Nhi chính là kẻ địch mạnh hơn Mạc Linh Thanh gấp trăm lần.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, Mạc Linh Nhi ngẩng đầu tìm kiếm, thấy là Giang Tâm Tuyết bẽn lẽn cười.

Trong giây phút, nụ cười ấy khiến mọi người mê mẩn: "Mạc tiểu thư cười lên còn đẹp hơn..."

Giang Tâm Tuyết thấy Mạc Linh Nhi khoa trương như thế, muốn đứng bật dậy đi dạy dỗ cô nhưng lại bị một người khác kéo lại.

Giang Tâm Tuyết không nhịn được quay đầu lại, khi nhìn rõ người phía sau, cô ta không khỏi kinh ngạc kêu lên: "Tỷ tỷ?"

Giang Tâm Tuyết vừa gọi xong, thoáng cái mọi người đều liếc tới.

Tóc dài buông xuống được bụi lên, trâm ngọc cài hờ, lại cấm thêm một chiếc trâm vàng, chuỗi hạt châu thật dài rủ xuống rung rinh, một miếng bảo thạch treo trên trán tôn lên cái trán đầy đặn bóng loáng, mày ngài kẻ nhạt, trên mặt dặm phấn nhưng vẫn không thể làm lu mờ dung nhan tuyệt sắc. Làn da trắng nõn nà, phơn phớt hồng tươi như thể véo ra nước. Đôi môi son đào, nụ cười xinh đẹp.

Chiếc váy dài chấm đất màu trắng điểm trăm ngàn hoa cỏ, vạt váy rộng rãi thêu hoa văn màu hồng, trên cánh tay khoác tấm lụa màu tím nhạt dài khoảng một trượng. Chiếc eo nhỏ tinh tế buộc một miếng phi thủy đuôi tơ làm toát lên tư thái thướt tha quyến rũ.

Vẻ đẹp ấy không hề kém cạnh Mạc Linh Nhi, nhưng Mạc Linh Nhi không phải đẹp kiểu ấy. Vẻ đẹp của người vừa tới khiến người ta kinh ngạc và mê muội, khiến người ta không dẫn được muốn hái xuống và thưởng thức, mang chút yêu kiều mỉa mai của cô gái mới lớn. Mà vẻ đẹp của Mạc Linh Nhi chấn động lòng người, khiến người ta hoang mang hốt hải và không dám khinh nhờn, tựa tiên nữ nơi trần gian không nhiễm khói bụi. Ít nhất về mặt khí thế, người đó vẫn thua kém Mạc Linh Nhi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đệ nhất mỹ nhân giang doanh doanh

"Oa, trời ạ. Là đệ nhất mỹ nhân Giang Doanh Doanh của Lan thành đây."

"Gì cơ? Chính là Giang Doanh Doanh mà bảy tuổi biết làm thơ, tám tuổi nổi tiếng vì múa một khúc Kinh Hoàng, sau đó được Thương Nha Tử nổi tiếng gần xa thu nạp làm đệ tử đấy ư?"

"Nếu không thì còn ai dám cùng tên với nàng ấy nữa."

"Không ngờ hôm nay có thể đồng thời nhìn thấy hai nàng mỹ nhân tuyệt thế này, chết cũng không hối tiếc."

Vào khoảnh khắc Mạc Linh Nhi nhìn Giang Doanh Doanh, Giang Doanh Doanh cũng khẽ cười với cô. Xuất phát từ phép lịch sự, Mạc Linh Nhi cũng gật đầu nhẹ với cô ta.

Nhưng thật ra trong lòng cô không thoải mái cho lắm, không phải vì ghen tị với Giang Doanh Doanh mà chỉ là trực giác của phụ nữ, trực giác trời sinh mách bảo cô rằng Giang Doanh Doanh không phải là người đơn giản!

Và đương nhiên, Mạc Linh Thanh cũng nhìn thấy Giang Doanh Doanh, trong mắt cô ta thoáng vẻ ghen tị.

Mạc Linh Nhi không nhìn đi đâu nữa mà bình tĩnh đi đến ngồi xuống chỗ của mình, Mạc Dương thấy Mạc Linh Nhi đến bèn đi tới nói: "Con đã chạy linh tinh đâu đấy?"

Bởi vì Mạc Dương là đại thần cho nên đã bị tách ra với nhóm Mạc Linh Nhi ở cửa cung. Cho nên ông ta không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Đối với hành động vừa gặp mặt đã trách mắng của Mạc Dương, Mạc Linh Nhi đã sớm quen rồi.

"Lần đầu tiên con vào cung, hoàng cung rộng như thế nhưng không có ai dẫn đường cho con cả, cho nên con đi lạc đường một lúc." Nói xong, cô không thèm nhìn Mạc Dương thêm một giây phút nào nữa.

Vừa dứt lời, Mạc Dương muốn trách mắng Mạc Linh Nhi thêm cũng không thể. Nếu bỏ ông ta một mình ở hoàng cung chắc cũng bị lạc đường vậy thôi. Vì vậy ông ta quay đầu nhìn Mạc Linh Thanh: "Thanh Nhi, sao con không chờ đại tỷ của con thế?" Trước giờ Mạc Dương luôn yêu thương Mạc Linh Thanh nên chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

Mạc Linh Thanh tủi thân đáp: "Phụ thân, Thanh Nhi biết sai rồi. Chỉ là vừa nãy Tam muội kéo con đi hơi nhanh nên con mới không đợi đại tỷ được."

Quả nhiên Mạc Dương lập tức lướt sang Mạc Linh Yên, mắng: "Không có quy củ gì cả." Sau đó liền rời đi.

Mạc Linh Yên có vẻ bức bối: "Nhị tỷ, muội kéo tỷ đi nhanh lúc nào, rõ ràng là tỷ và những người khác đi rất nhanh, muội suýt nữa theo không kịp ấy." Thấy phụ thân chẳng buồn nghe mình giải thích lấy một lời, trong lòng Mạc Linh Yên hơi tủi thân.

Mạc Linh Nhi ở bên cạnh, lạnh lùng chứng kiến tất cả. Cái gọi là tình thân ấy à, cô đã nhìn thấu từ lâu. Chẳng qua ai là người có lợi đối với gia tộc hơn mà thôi.

"Tam muội, vừa rồi phụ thân còn ở đây sao muội không nói đi?" Mạc Linh Thanh nhướn mày, đôi mắt ngập tràn vẻ giễu cợt.

Ai cũng biết, cho dù Mạc Linh Yên nói ra thì Mạc Dương cũng thiên vị Mạc Linh Thanh mà thôi.

"Đại tỷ." Mạc Linh Yên thấy vậy đành nhờ Mạc Linh Nhi trợ giúp, vậy mà Mạc Linh Nhi chỉ mãi uống trà, cũng chẳng thèm liếc cô ta lấy một cái. Mạc Linh Yên đành cắn phẫn đứng dậy bỏ đi.

Mạc Linh Nhi nhìn bóng lưng cô ta rời đi, không hề có ý định giữ lại. Tính tình của Mạc Linh Yên như vậy, không chịu thiệt một chút sẽ không thay đổi. Phải biết rằng không ai rảnh hơi chiều theo ý cô ta cả.

Mạc Linh Nhi cúi đầu tiếp tục nhấp một hớp trà, xem ra Mạc Linh Thanh định bụng không thêm giả vờ ngây thơ vô tội trước mặt mình nữa rồi. Như vậy cũng tốt, đỡ phải làm mình buồn nôn.

Nghĩ đến tin tức mà Lê Băng điều tra được, Mạc Linh Nhi lại nhắc chén trà lên môi, che đi nụ cười như có như không này.

Nhìn Mạc Linh Nhi đang thanh thoi uống trà, đôi mắt Mạc Linh Thanh thoáng qua vẻ sắc bén. Mạc Linh Nhi, người cứ ở đây mà đắc ý đi, sẽ rất nhanh thôi, người không có cơ hội mà đắc ý nữa đâu.

Chỉ chớp lát, bên ngoài truyền đến giọng the thé: "Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm."

Sau đó, toàn trường đều quỳ xuống.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Tuy rằng Mạc Linh Nhi không muốn quỳ cho lắm nhưng vẫn phải gượng gạo khụy gối. Nếu cô không quỳ, có lẽ cha ruột cô sẽ là người đầu tiên đem cô ra pháp trường để nện tội hoàng thượng.

"Các khanh bình thân." Giọng nam mạnh mẽ truyền đến từ đỉnh đầu. Mạc Linh Nhi đứng dậy nhìn thoáng qua hoàng đế cao cao tại thượng.

Hoàng thượng mặc cẩm y màu vàng sáng, bên trên thêu một con rồng đang uốn lượn, tôn lên vẻ uy nghi chí cao vô thượng của hoàng đế.

Sau khi đánh giá hoàng đế tỉ mỉ, không ngờ vị hoàng đế này trông ổn hơn rất nhiều trong tưởng tượng của Mạc Linh Nhi. Đường nét gương mặt rõ ràng, ngũ quan hết sức tinh xảo, lông mày chạm tóc mai, mũi cao thẳng. Nhìn kỹ sẽ phát hiện gương mặt của hoàng đế rất giống Nam Cung Diên, chỉ là gương mặt hoàng đế trải qua năm tháng mài mòn đã hiện lên vẻ tang thương.

"Các ái khanh đừng nghiêm túc quá, cứ như ngày thường là được." Hoàng đế nở nụ cười thân nhiên, trên người lại toát lên vẻ uy nghiêm khôn tả.

Mạc Linh Nhi nhìn chiếc bàn đối diện, tìm kiếm Nam Cung Diên theo bản năng nhưng lại phát hiện hắn không ở đây.

Vừa thắc mắc xong thì bên ngoài lại truyền tới tiếng hô: "Diên... Diên vương đến."

Tuy rằng cách rất xa nhưng dường như Mạc Linh Nhi cũng cảm giác được tiếng hô của thái giám ngoài cửa lúc này khẽ run run.

Sắc mặt hoàng đế đột ngột thay đổi, sau đó nhanh chóng trở lại như bình thường.

Hoàng hậu bên cạnh nghe thấy tên Diên vương, sắc mặt cũng thoáng tái nhợt, len lén liếc nhìn hoàng thượng, thấy vẻ mặt hoàng thượng bình thường mới yên lòng đôi chút.

Nam Cung Diên vừa bước vào, Mạc Linh Nhi liền cảm nhận được bầu không khí khác lạ, hình như mọi người đều trở nên dè dặt và cẩn trọng.

Diên vương bình tĩnh đi đến và ngồi xuống vị trí của mình, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Tại sao hắn không phải quỳ lạy nhỉ? Mạc Linh Nhi nghi ngờ nhìn Nam Cung Diên, lúc hắn nhìn về phía cô thì cô lại vội vã dời mắt đi.

Sau chốc lát yên ắng, không khí đại điện lại trở về như cũ, dường như hoàng đế không có ý định truy cứu việc Nam Cung Diên không quỳ lạy mà mọi người cũng không cảm thấy gì kỳ lạ.

Từ lúc Nam Cung Diên vừa bước vào, ánh mắt Giang Doanh Doanh không hề dời đi mà tràn ngập vẻ lo lắng.

Diên ca ca, muội đã trở về. Nhiều năm rồi không gặp, sức khỏe của huynh có ổn không?

Khi thấy Nam Cung Diên nhìn về phía Mạc Linh Nhi, bàn tay mảnh mai trắng nõn của Giang Doanh Doanh siết lại.

Mạc Linh Nhi buồn chán ngồi trên ghế ăn điểm tâm, không hề quan tâm đến những người ở đây. Nếu không phải còn kiêng dè chỗ này không thích hợp thì quả thật cô chỉ muốn bắt chéo chân rung rung hai cái.

Rốt cuộc là ai phát minh ra bữa tiệc này thế? Đúng là chán như con gián, còn không bằng về nhà đếm sao còn hơn.

"Mạc tỷ tỷ."

Đang nghĩ vậy, đột nhiên cô phát hiện trước mắt có một cô nương cực kỳ đáng yêu. Đây chính là cô nương nói giúp cô ở cửa cung, cô vẫn nhận ra được.

Mạc Linh Nhi khẽ mỉm cười. Tần Lạc cũng cười thân mật đáp lại, lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ xinh xinh: "Xin chào, muội tên là Tần Lạc."

"Xin chào, tỷ là Mạc Linh Nhi." Nhìn cô nương ngây thơ phóng khoáng trước mặt, Mạc Linh Nhi lại càng có thiện cảm với Tần Lạc hơn.

"Mạc tỷ tỷ, muội có thể ngồi cùng với tỷ không?" Tần Lạc khẽ chớp mắt.

Đôi mắt Mạc Linh Nhi ánh lên nét cười, nhích mông ra dành một chỗ trống và chỉ vào đó: "Dĩ nhiên có thể."

"Mạc tỷ tỷ, muội rất thích tỷ." Tần Lạc kéo Mạc Linh Nhi.

"Ồ? Tại sao?" Mạc Linh Nhi ngắm nhìn cô nương nhỏ hơn mình vài tuổi này, lòng thầm cảm thấy cô ấy thật đáng yêu.

"Bởi vì tỷ đánh bại Giang Tâm Tuyết." Tần Lạc bĩu môi: "Giang Tâm Tuyết bình thường rất kiêu ngạo, kiêu như cô ta là đệ nhất thiên hạ vậy. Mỗi lần nhìn thấy, muội chỉ muốn tát cô ta vài cái." Tần Lạc vừa nói vừa trợn trừng mắt.

Mạc Linh Nhi sùng sốt, ôi mẹ ơi, cô nhóc này hợp cạ với cô quá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Có phải là thích diên vương không! (1)

Mạc Linh Nhi lập tức đối với Tần lạc cảm thấy thú vị, buông điểm tâm trong tay xuống, phui phui tay.

"Tỷ không nghĩ tới muội là một người coi mở như vậy." Từ khi xuyên đến đây, liền không gặp được một người hợp cạ như vậy, người người đều là không thích gặp người ta, nói cái gì mà hoa nhường nguyệt thẹn đâu!.

Đương nhiên ngoại trừ bọn a hoàn nhà cô ra.

"Ha ha." Tàn lạc nghe Mạc Linh Nhi nói như vậy, lập tức có chút ngượng ngùng gãi đầu. "May mà tỷ nói muối còi mỡ, những người khác cảm thấy muối thô bị tục tần không chịu nổi ả." Tàn lạc mím môi anh đào, làm ra vẻ tự mĩa mai mình.

"Làm sao có thể, tỷ chỉ thích tính tình muối trắng trắng như vậy đó." Mạc Linh Nhi chân thành nói.

"Thật sao?" mắt Tàn lạc tỏa sáng.

"Đương nhiên rồi."

"Muội liền biết mình đã không nhìn lầm người." Tàn lạc cười ngọt: " lần đầu tiên muội thấy tỷ đã cảm thấy tỷ không giống với mấy người cả ngày bôi son trét phấn đó rồi ả."

"Ừm...khụ khụ." Mạc Linh Nhi đang uống nước, nghe Tàn lạc nói vậy, thiếu chút nữa nghẹn họng gần chết.

"Mạc tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?" Tàn Lạc vươn tay vỗ mạnh mấy cái vào lưng Mạc Linh Nhi, muốn giúp cô đỡ ho khan.

"Ơe...khụ khụ khụ khụ." Nước mắt Mạc Linh Nhi chọt chọt trào ra. Sức lực cô nhóc "gấu" này sao lại mạnh như vậy chứ.

Không phải con gái thời cổ đại đều nũng nịu yếu điệu sao? Yếu điệu chỗ nào? chỗ nào chứ?

Tàn Lạc ngượng ngùng thu tay về: "Ngại quá ả, Mạc tỷ tỷ, muội..." Tàn Lạc nói đến đây giọng nói càng lúc càng nhỏ, hình như nàng đã lại làm điều gì sai rồi.

Nam Cung Diên thấy cô gái đối diện đột nhiên ho khan liền thấy hơi xúc động nhưng rất nhanh đã thu hồi tầm mắt, nhấc lên một ly rượu rồi uống vào: "Khụ khụ..." còn chưa uống xong ly rượu thì một ngụm khí đã xộc lên cổ họng sặc đến khiến cho Nam Cung Diên ho khan.

Khuôn mặt vốn tái nhợt đã đỏ ửng kì lạ.

Hoàng đế nhìn Nam Cung Diên một cái sau đó lại tiếp tục cùng các vị đại thần khác nói chuyện.

Mạc Linh Nhi đã ngừng ho khan, ánh mắt cô nhìn về phía Nam Cung Diên.

Nghe nói thân thể điện hạ Diên Vương không được khỏe, xem ra là sự thật.

Qua hồi lâu Nam Cung Diên mới ngừng ho khan. ửng đỏ trên khuôn mặt lại chưa giảm, làm tăng thêm sự tao nhã kì lạ.

"Mạc tỷ tỷ? Mạc tỷ tỷ?" Tàn lạc thấy đôi mắt Mạc Linh Nhi nhìn chằm chằm một phía đến ngỡ ngàng, thế là cũng nhìn về phía Mạc Linh Nhi đang nhìn.

"Đó là Diên Vương đúng không?...Ồ! Có phải Mạc tỷ tỷ thích Diên Vương rồi không?" Tàn Lạc thốt ra, nói xong liền kinh ngạc đến che miệng mình lại.

Mạc Linh Nhi đột nhiên quay đầu, nhìn Tàn Lạc như nhìn quái vật vậy.

Nhưng giọng nói đầy hùng hồn này đã vang rền trên đại điện.

Đám người trên đại điện trong nháy mắt an tĩnh lại, sau đó lại tiếp tục sự việc của mình giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Chỉ là lúc có lúc không nhìn Mạc Linh Nhi bằng ánh mắt kì lạ!

Mà hiện tại phản ứng của Mạc Linh Nhi đâu? Cô cũng không biết, nhưng đột nhiên biết được vì sao cô nhóc nghịch ngợm này lại bị người ta cô lập rồi.

Ha ha ha!

Mạc Linh nhi bảo đảm, nếu như không phải đang ở trong đại điện, nếu như không phải Nam Cung Diên đang dùng ánh mắt cười như không cười nhìn cô. Thì cô không chừng đã bóp chết cô nhóc này, rồi cạy mở não cô nhóc nhìn xem trong não nó đang chứa đựng cái gì!

"Tàn lạc!" Mạc Linh Nhi cắn môi đỏ, giọng từ phổi gầm nhẹ một tiếng.

"cái đó...muội, muội không có ý." Tàn Lạc liếc mình giải thích sợ Mạc Linh Nhi hiểu lầm nhưng có cảm giác càng giải thích lại càng rối rắm.

Nhìn đáng vẻ lo sợ của của Tàn Lạc, Mạc Linh Nhi biết cô nhóc không phải có ý.

Nhưng mà...

nghĩ đến cô nhóc nói cô thích Diên Vương khiến cô liền bối rối. đến cùng biểu hiện nào của cô biểu hiện ra là thích Diên Vương?

Mẫu người lí tưởng của cô trước nay không phải là kiểu bệnh mỵ nhân như Nam Cung Diên nha?

Nhìn biểu cảm của Diên Vương kia? Biểu cảm đó, có thể giải thích cho cô một chút không? Đó là đang cười trên nỗi đau của người khác sao chứ? Hay là đang mừng rỡ vì có người thích anh ta.

Mạc Linh Nhi ra vẻ bình tĩnh, lại không che được những rặng mây đỏ trên mặt, trong mắt ánh lên vẻ bối rối.

Nhưng vẻ mặt này đã lọt vào trong mắt Nam Cung Diên, không nghĩ tới có thể nhìn thấy vẻ uất ức của cô gái này.

Ý cười hiện nhiều hơn trong đáy mắt.

Mặc dù số lần gặp mặt không nhiều, nhưng Mạc Linh Nhi luôn mang đến cho chàng cảm giác khéo ăn nói, thận trọng từng bước. người khác nếu nhỏ nản một cọng lông, nàng liền nhỏ trọc đầu người ta.

“Được rồi, được rồi, cũng không phải muội cố ý.” Trong lòng Mạc Linh Nhi đã phát điên, nhưng cũng không thể làm khó người ta được. Lại nói thêm, chỉ là nói một câu mà thôi, sự hiểu lầm như vậy cũng không khó tiếp nhận.

Tần Lạc càng áy náy hơn

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.